

Giới thiệu Kim Nhật Kim Sinh

Các bạn đang thưởng thức tác phẩm Kim Nhật Kim Sinh thuộc thể loại tiểu thuyết hiện đại, đam mê của tác giả Thử Khởi Bì Phục. Truyện có nội dung khá hấp dẫn người đọc, Hấp mỹ mao, hấp đáng yêu, hấp thẹn thùng, hấp giảo hoạt, nhưng tất cả hi vọng ái ố, hấp đều chôn chặt ở đáy lòng, lúc nào cũng kiên định, phấn đấu.

Ta rất thẹn thùng, tự ta biết rõ. Nhưng trừ ta ra, không có mấy ai biết đến. Nếu như người hỏi vì sao thì những người nhận thức ta đều sẽ trả lời: "Vì hấp quá lạnh nhạt." Ta mà quá lạnh nhạt á? Ta đương nhiên không cho là như vậy, chỉ là ta chưa gặp được người có thể khiến ta yêu thương thôi.

Mặc dù người khác đánh giá ta là quá mức lạnh nhạt, nhưng lại có rất nhiều người muốn tiếp cận ta. Ta đi đến chỗ nào, thì người nơi đó sẽ nhìn không rời mắt, có không ít nữ sinh lú lú: "Chính là hấp, chính là hấp, Kim Nhật viện y khoa." Cũng có một vài nữ sinh cam đảm đến gần ta, nhét vào tay ta bức thư, hoặc là một ít điểm tâm, sau đó sẽ chạy trốn giống như bay. Thư từ thì luôn có kết cục bị ta ném vào thùng rác gần nhất, mà điểm tâm thì có kết cục tốt hơn chút, bị ta ném vào bụng đám bằng hữu ở ký túc xá.

Ta chưa bao giờ nảy ra ý tưởng ăn những thứ đấy, vì hương vị ta tự làm còn ngon hơn, mà không xem thư, vì ta biết rõ không có khả năng ta sẽ thích các năng. Không sai, ta chính là Kim Nhật, là nam sinh được công nhận là "Mĩ" nhất, ngay cả ta cũng không thể phủ nhận.

Ta cao 178 cm, nặng 65 kg, mắt sáng răng trắng, mũi thẳng, cằm nhọn cùng cặp môi khêu gợi. Ta đương nhiên là không để tóc dài, áy vậy mà vẫn có nhiều người lầm ta là nữ, mặc dù ta chẳng lùn chút nào. Thật bất đắc dĩ, từ nhỏ đến lớn, phiên nào lớn nhất của ta chính là quá nhiều người quán ta, chẳng bao giờ ta muốn trở thành tiêu điểm, bởi vì ta rất thẹn thùng. Vì vậy, ta đành giả trang lạnh nhạt.

Kỳ thật còn có một bí mật mà ta không muốn người khác biết, chính là ta thích nam nhân. Á? Rất kinh ngạc? Ta là nam nhân? Đương nhiên, ta là nam nhân, nhưng ta không yêu nữ nhân. Nói thô tục chút, là đồng tính luyến ái. Đây là sự thật ta biết từ khi vào cao trung.

Bạn đang đọc truyện *Kim Nhật Kim Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

"Kim Nhật này, người học hết tiết học này liền tới 'Please Come bar' hử?" Còn 10' nữa mới tới giờ tan học, bạn cùng phòng Đường Thiệp đã len lén huých cánh tay Kim Nhật.

"Ta muốn đến nhà Du giáo sư trước, hấp bảo ta đi lấy tư liệu giúp hấp nghiên cứu, gần đây, giáo sư có vẻ mê giám định pháp y. Lấy xong ta mới đi 'Please come bar'. Người có chuyện gì sao?" Kim Nhật nhìn Đường Thiệp, có lẽ trải qua hơn hai năm quen biết, rốt cục y có thể ở trước mặt Đường Thiệp không cần giả vờ thành bộ dạng lạnh lùng.

'Please come' là quán bar khá đặc biệt trong vườn trường, theo'' quan hệ giao hữu giữa các trường'' trở thành'' quan hệ giao hảo thông qua nhà hàng''. Kim Nhật làm bartender (người pha chế (chủ yếu là cocktail) ở quầy bar) trong quán, còn đang trong quá trình học tập. Đương nhiên, trong 'Please Come' có bartender chuyên nghiệp, là Trầm Phi, mà mọi người ai cũng cho rằng hấp là ông chủ của 'Please Come' ah, chính là ngoại trừ Trầm Phi ra, không ai biết ông chủ lớn thật sự đứng sau là Kim Nhật.

"Đêm nay ta hẹn Tiểu Tình đến 'Please Come' gặp mặt, nhưng đội bóng lại thông báo đêm nay mở cuộc họp, Tiểu Tình thì tắt điện thoại." Đường Thiệp khó xử nói, Tiểu Tình gọi là Trương Bội Tình, là bạn gái Đường Thiệp quen được hai năm.

"Như vậy đi, ta gọi điện thoại cho Trầm Phi, nếu hấp thấy cô ấy thì sẽ thông báo lại một tiếng" Kim Nhật thấp giọng đề nghị.

"Như vậy thật tốt quá, tạ ơn a người anh em" Đường Thiệp gửi (bắn) một cái hôn gió tới. "Ta đây yên tâm đi mở hội, bằng không, chỉ sợ Tiểu Tình sẽ cho ta một trận sư tử hồng."

Kim Nhật thoáng giật khóe miệng, không nói gì kéo mũ xuống che đi đôi tai đã đỏ ửng, y lại thẹn thùng.

Nửa giờ sau, tại nhà trọ của Du giáo sư –

"Giáo sư, ta đến." Kim Nhật trực tiếp đi đến phòng thí nghiệm của giáo sư, đã thành thói quen rồi, Du giáo sư cho y cái này đặc quyền này, ý bảo y mỗi lần đến cứ trực tiếp tới phòng thí nghiệm

"Kim Nhật, đã đến?" Du giáo sư thoạt nhìn rất hưng phấn "Mau tới đây, ta cho người xem cái này."

Kim Nhật đi tới “Dì? Đây chẳng phải chính là tễ thuốc giáo sư nghiên cứu hồi năm ngoái sao?” Kim Nhật có điểm nghi hoặc ” Không phải nghiên cứu thất bại, giáo sư liền tức giận thay đổi đề tài nghiên cứu sao?”

“Ha ha, không hổ là của học trò cưng của ta ,chỉ xem xét qua đã nhìn ra.” Du giáo sư thỏa mãn nở nụ cười” Đúng là năm trước đã bỏ, chính là ta gần đây nghiên cứu pháp y, ngẫu nhiên giữa phát hiện chỉ cần gia tăng một giọt Kali, sẽ phát sinh biến đổi, lại nói nghiên cứu giám định pháp y quả là một sự trợ giúp lớn ah.”

“Thật vậy chăng?” Kim Nhật liền tới trước kính hiển vi của Du giáo sư để quan sát.

“Kim Nhật, ta định đem nghiên cứu này một lần nữa đăng lên nhật báo.” Du giáo sư nghiêm túc nhìn Kim Nhật “Nếu như thành công, tễ thuốc này ắt sẽ tạo thành tiếng vang lớn.”

“Tuyệt vời a, giáo sư, ta tất sẽ hỗ trợ người.” Kim Nhật cười nói với Du giáo sư.

“Vậy, ý người là nói người nguyện ý làm trợ thủ của ta a?” Du giáo sư cười đến rất gian trá.

“A? Trợ thủ?” Kim Nhật chần chờ một chút,” Nếu như giáo sư đã mở lời, ta đương nhiên nguyện ý thử một chút, chính là, chính là ta đối phương diện giám định pháp y này không hiểu nhiều lắm, có lẽ chỉ giúp được một vài việc nhỏ thôi.”

“Cái kia, cũng không cần quá lo lắng, ta là chỉ muốn hỏi vấn đề này.” Du giáo sư mặt mũi tràn đầy tươi cười, một bộ ta có quỷ kế “Trong lúc này ta cùng Trần giáo sư có nhờ một người, là một sinh viên đứng đầu học viện Luật, nhưng nghe nói hần sinh ra trong gia đình pháp y, đối pháp y hiểu rõ cực kì. Các người có thể hợp tác, cùng giúp ta.”

“Hợp tác?” Kim Nhật mở tròn mắt “Chính là, giáo sư, người cũng biết, ta, ta không thích cùng người khác ở chung.”

“Không quan hệ, không quan hệ. Tiểu từ kia rất dễ gần.” Du giáo sư có điểm xấu xa mà mở miệng “Kim Nhật, người giúp đỡ giáo sư đi mà”

Nhìn lão nhân hơn năm mươi tuổi làm nũng thật khiến Kim Nhật dở khóc dở cười “Được rồi, được rồi, giáo sư, ta đồng ý là được chứ gì”

Du giáo sư cười đến rất vui vẻ, sau lại bày một bộ dạng nghiêm túc nhìn Kim Nhật.” Được rồi, ta đây ngày mai sẽ giới thiệu các người làm quen nhau, người ngày mai hết tiết cuối nhớ đến đó.”

“OK, giáo sư, ta đây về trước.”

“Àn, ngày mai đừng quên tới a.”

Kim Nhật cười cười, đi ra ngoài. Y chỉ có trước mặt Du giáo sư mới có thể biểu hiện như một đứa trẻ, trong suốt hai năm nay, Du giáo sư cho y không chỉ là học thức, mà còn có cả một trường bối ôn hòa.

‘Please Come bar’—

“Phi, người đã nói cho Tiểu Tinh chưa?” Kim Nhật hiểu rõ đã nhận ủy thác của người khác thì phải cố gắng hoàn thành a.

Trầm Phi nhẹ nhàng nện cho Kim Nhật một quyền “Ta đã làm việc thì người cứ yên tâm.” Trầm Phi cười thật âm áp “Vợ chồng son ăn cơm tối, điềm điềm mặt mặt.” (mình cũng ko hiểu nổi tại sao lại nhảy ra cái đoạn vợ chồng ah)

” Vậy là tốt rồi. Đúng rồi, hôm nay bận rộn như vậy, thật vất vả người.” Kim Nhật hướng Trầm Phi cười rất thiết tình.

“Lại nữa rồi, ai-, thật sự là chịu không được” Trầm Phi có chút ngượng ngùng cúi đầu xuống “Người không cần phải mỗi lần đều đối với ta cười thoải mái như vậy được không? Người nghĩ mê chết ta a? Còn có a, người không cần phải mỗi lần đều chỉ cười với một mình ta a, còn lại để người khác thấy! Người không biết đâu, ta bị người ta đố kị đến khổ sở a, những tiểu nữ sinh kia, mỗi khi người không có mặt sẽ tới phàn nàn oán hận, nói cái gì mà ôn nhu của người chỉ toàn bị ta độc chiếm, thật sự làm ta sợ hãi đến không muốn làm việc nữa ah.”

“Người phàn nàn?” Kim Nhật xấu hổ đến cả hai bên tai đều đỏ “Đây còn không phải là vinh hạnh của người?”

”Đúng, đúng, đúng, ông chủ là lớn nhất.” Trầm Phi trêu chọc Kim Nhật, chính là hần hiểu rõ bản thân là một trong số những bạn bè ít ỏi của Kim Nhật, hơn nữa chính mình lại học khoa tâm lý, hần hiểu rõ tính tình Kim Nhật có chút phức tạp, hần còn hy vọng có thể giúp y được chút ít.

“Người thật nhiều lời?, ta còn phải đi vô phòng bếp hỗ trợ.” Kim Nhật miệng vừa nói là chân liền làm.

Phòng bếp vốn là do Trương sư phó quản lí, chính là sau khi vô tình ném được món sườn xào chua ngọt của Kim Nhật, liền lập tức xin nghỉ, không làm nữa. Kim Nhật tưởng rằng cũng lười suốt buổi, cũng không hỏi được vì sao Trương sư phó lại muốn bỏ việc như vậy. Sau đó, Trầm Phi phải cố gắng lắm mới biết, Trương sư phó là vì mặc cảm với tay nghề nấu nướng của Kim Nhật, nên quyết tâm quay về, tu luyện nửa năm nữa. Tất nhiên, Trầm Phi cũng đã khuyên can Trương sư phó mãi, nhưng thật không thể nào làm lung lay được quyết tâm ấy.

Đang lúc bọn họ gặp rắc rối về việc tìm đầu bếp thì Trương sư phó lại quay trở về, vừa thấy Kim Nhật liền làm một cái lễ (cúc cung), công bố muốn bái Kim Nhật làm thầy. Trương sư phó vốn là đầu bếp tại một nhà hàng năm sao, sau này về hưu, nhân rồi, nên mới tiếp nhận lời đề nghị đến giúp ở ‘Please Come’. Kim Nhật biết Trương sư phó trở về, thì cao hứng vô cùng, vậy nên đối với việc bái sư tuy có chút không hợp lý, nhưng y cũng chấp nhận, bởi

thế lúc y nấu ăn liền để Trương sư phó ở bên cạnh quan sát. Lần này, Trương sư phó quay trở lại, cũng không nhận tiền công, nói là phải làm đúng quy tắc của một người học việc a.

“Ta muốn ăn bánh hoa sen cốt dừa ah.” Trầm Phi hướng về phía phòng bếp hô lớn một hơi, khoe miệng lộ ra nụ cười, lại được ăn ngon rồi, hẳn vừa nghĩ tới điểm tâm của Kim Nhật mà nước miếng đều chảy xuống.

“Người này” Kim Nhật một bên nhỏ giọng nói thầm, một bên lấy bột mì. Cũng chỉ vì câu nói của Trầm Phi, đêm nay món điểm tâm đặc sắc của “Please Come” là bánh hoa sen nước cốt dừa a –

“Cho ta một ly ‘mojito’ <1>”. Một thang âm trẻ con dễ nghe bỗng vang lên trong quán bar.

Kim Nhật chợt ngừng đầu, đối diện y là đôi mắt của thanh âm ấy. Đó quả là một cặp mắt tuyệt hảo, một cặp mắt thấu triệt hết mọi thứ, màu đen trong con ngươi hoàn hảo chuyển động, thật giống như một tinh cầu pha lê đen vậy. Sống mũi thẳng, đôi môi hồng sắc nhỏ nhắn.

“Kim Nhật.” Trầm Phi lời kéo vạt áo y. Kim Nhật vội kéo lại ánh mắt, ngay trước mặt liền xuất hiện vị khách ban nãy. Chắc chỉ tầm mười sáu tuổi, bên trong nội tâm y thầm nghĩ.

” Cho ta một ly ‘mojito’.” Thanh âm của thiếu niên một lần nữa vang lên. Cậu ta nhìn thẳng vào Kim Nhật, lông mi không tự chủ mà run lên, hiển nhiên không chút nào che dấu sự thích thú đối với y.

Kim Nhật đối với những cái nhìn chăm chăm của người khác vào bản thân thì cực kì không thích, nhưng đối với cậu thiếu niên này một chút cảm giác chán ghét cũng không có, y thậm chí trong lòng còn có chút suy nghĩ, đứa trẻ này thích hợp uống loại rượu mạnh như vậy sao? Nghĩ vậy, nhưng y cũng không hề mở miệng, mang một ly ‘mojito’ đến, sau đó tại miệng chén cẩn thận thả một miếng chanh xuống.

Thiếu niên tiếp nhận chén cocktail, ban đầu thoáng liếm lấy miếng chanh, khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ nhăn lại, bả một hơi, đem chén cocktail trôi tuột vô miệng.

Kim Nhật bị cách uống kia làm cho hoảng sợ, chén cocktail kia độ rượu hoàn toàn không thấp. Y khẽ thở dài, hướng phòng bếp mang tới cho thiếu niên một đĩa điểm tâm “bánh hoa sen cốt dừa” để phối cùng với rượu.

Trầm Phi ở bên cạnh thấy vậy thầm giật mình. Chắc, Kim Nhật chưa từng như thế với bất kì vị khách nào a.

Thiếu niên nhận lấy chiếc đĩa, cầm một khối bánh, như con mèo nhỏ ngửi ngửi qua mấy cái, mới thử bỏ vào trong miệng cắn lấy một ngum, sau đó liền nở nụ cười, nhón tay dứt ba khối bánh vô túi, chỗ còn lại bỏ vào trong miệng, còn một bên dùng âm thanh mơ hồ nói “ăn ngon, ăn ngon”.

Không hiểu sao, Kim Nhật nhìn dáng ăn của thiếu niên, tâm tình bỗng chốc tốt lên rất nhiều, giống như có một loại cảm giác thỏa mãn bỗng dưng tiến tới vậy.

” Thêm một ly ‘mojito’ nữa a.” Thiếu niên hướng sang phía Kim Nhật vừa cười vừa nói.

Kim Nhật thoáng nhíu lông mày, mang một ly cocktail màu đỏ đến trước mặt thiếu niên

“Đây là cái gì?” Thiếu niên có điểm nghi hoặc hỏi.

“sangria.<2>“

“Rượu này rất nhẹ.” Thiếu niên đầu môi tỏ vẻ phản nản, cả khuôn mặt thoát nhìn thật đáng yêu, có thể là do vừa rồi uống một ly rượu mạnh, khuôn mặt liền đỏ bừng, thật làm cho người ta chỉ muốn niết lên.

” Người uống đủ rồi.” Kim Nhật chỉ nói có bốn chữ, nhưng đã làm Trầm Phi thoáng ngây người, hoàn toàn bày ra một bộ dạng cứng đờ. Người này là Kim Nhật?!? Cái kẻ đang đi lo lắng cho người khác đây? Trong lòng hẳn rồi rấm a. nhưng mà rất nhanh, hẳn điều chỉnh tốt tư thế, rảnh rỗi ngồi một bên xem trò vui, hoàn toàn không để ý tới bọn nhân viên khác trong nhà hàng đang bận thành một đoàn.

Thiếu niên thấy Kim Nhật có điểm im lặng, liền ngoan ngoãn uống ‘sangria’. Thuận tay lấy thêm một khối điểm tâm ‘bánh hoa sen cốt dừa’, sau đó trình trọng đứng lên. Hướng về phía Kim Nhật nói “Học trưởng, ta tên Lạc Diệc, là sinh viên năm thứ nhất”

Lạc Diệc, trong nội tâm Kim Nhật liền nhớ rõ. Tuy nhiên, bên ngoài mặt vẫn không có phản ứng gì.

Lạc Diệc cũng không quản Kim Nhật có trả lời hay không, liền nói tiếp “Học trưởng, người đã biết tên của ta, vậy chúng ta là bạn bè, phải không?”

Nội tâm Kim Nhật cả kinh, bạn bè?

“Như vậy, từ nay về sau, ta hẳn là có thể thường xuyên tới đây thưởng thức điểm tâm của học trưởng, lại còn miễn phí nữa a?” Lạc Diệc nói xong liền đem số điểm tâm còn lại giải quyết nốt, lại nhìn không được liếm liếm tay mình “Học trưởng, đây là món điểm tâm ngon nhất ta từng nếm được, lại còn miễn phí nữa ha.”

Kim Nhật thật sự dở khóc dở cười, qua nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên có người vì nghĩ ăn chùa điểm tâm của y mà muốn kết bạn. Dù vậy lời nói ấy của thiếu niên lại làm Kim Nhật có một loại cảm giác mãnh liệt, làm cho Kim Nhật không muốn cùng cậu cắt đứt quan hệ.

“Vây, ok.

Ngay sau đó, bên cạnh liền truyền đến một tiếng vang thật lớn, cái ghế đổ xuống đất tạo ra thanh âm rất to. Kể từ này tới giờ chỉ ngồi xem trò vui – Trầm Phi, liền kinh hãi, vội vàng đi tới.

Thiếu niên đã uống khá nhiều rượu, Kim Nhật cũng cho cậu ăn không ít điểm tâm, bọn họ mặc dù không có nói nhiều, nhưng vẫn cứ giữ nguyên một trạng thái (nghĩa là Diệc uống vẫn cứ uống, ăn vẫn cứ ăn) (đồ tham ăn)

Đội Trầm Phi Giải quyết ổn thỏa cho thiếu niên, thì cũng đã tới 12 giờ đêm, kí túc xá bình thường đều đã đóng cửa, đây cũng là lý do giúp Kim Nhật không cần phải quá bận rộn vs việc trong bar.

Tại ‘Please Come’ lúc này cũng chỉ còn dăm ba vị khách muốn trốn giờ giới nghiêm, không muốn về. Tuy khi mở bar ban lãnh đạo nhà trường cũng đã ưu đãi, không cần phải đóng cửa. Nhưng bọn họ vẫn tuân thủ 12h đêm liền ngừng hoạt động.

“Kim Nhật, cái tên tiểu quỷ này thì tính như thế nào đây?” Trầm Phi hướng về phía Lạc Diệc đang nửa nằm nửa bám trên bàn.

“Cậu ta say rồi.”

“Ai? Người có biết cậu ta ở kí túc xá nào không, chúng ta đưa cậu ta về?”

“Không có hỏi.”

“Vây phải làm sao bây giờ?” Trầm Phi gãi gãi đầu.

“Người trước tiên đóng cửa quán bar trước đi, ta đem cậu ta vào phòng nghỉ cũng được, dù sao cũng có giường.”

“Vây được rồi, có cần ta hỗ trợ không?”

” Thôi, để ta.” Kim Nhật nói, một bên kéo Lạc Diệc lên. Nâng cậu ta dậy, Kim Nhật mới phát hiện, thiếu niên này, mặt mày nhỏ nhắn, vừa đáng yêu vừa có nét trẻ con, lại không thấp, không phải loại hình tượng bé nhỏ dễ thương a. Cố gắng đứng vững, Kim Nhật phát hiện cậu ta thậm chí so với mình còn cao hơn, phải tới 1m81 a. Y không nhận được cười cười, lần đầu tiên phát hiện người cao như vậy cũng có thể dùng hình ảnh đáng yêu để so sánh.

Đem được Lạc Diệc nằm lên trên giường, thì Trầm Phi cũng đã đóng xong quán. Hắn đi tới “Ta đây đi trước a.”

“Ừ” Kim Nhật đối Trầm Phi cười cười “Người từ cửa sau phòng bếp đi về, nhớ khóa kĩ cửa nha, ta đêm nay ở đây cùng cậu ta, để cậu ta ở đây một mình cũng không tốt lắm”

Đêm nay Trầm Phi đã kinh ngạc đủ nhiều, lần này cũng không có thể hiện gì ra ngoài, gật đầu một cái, rồi đi.

Kim Nhật ngồi ở chiếc ghế gần đầu giường, nhìn ngắm bộ dạng khi ngủ của Lạc Diệc. Y cảm thấy tim mình đập có chút lỗi nhịp. Đây là loại cảm giác trước giờ y chưa từng có.

Y giống như hiểu chính mình đối với thiếu niên này có loại cảm giác khác thường. Dù bản thân y đối với thiếu niên cái gì cũng không rõ, chỉ biết cậu là sinh viên năm nhất, tên Lạc Diệc, còn những thứ khác hoàn toàn không biết gì cả. Chính là y vẫn cứ như vậy, có cảm giác đặc biệt với cậu, thậm chí hiểu rõ y cùng cậu không giống nhau. Y tình huống cảm thấy bản thân cùng thiếu niên này tuy đồng tính nhưng luyện ái.

Y nên làm cái gì bây giờ? Kim Nhật nhìn cậu, nhìn cậu ngủ, như là một thiên sứ không cần thận lạc xuống nhân gian. Nếu như bản thân y và cậu ở cùng một chỗ thì cậu nhất định sẽ bị hủy hoại, thiên sứ không nên tiếp xúc với loại người như y, không nên đến với thế giới u ám đó. Cái thế giới u ám đó chỉ thuộc về y và đồng loại của y mà thôi.

Nghĩ vậy ánh mắt Kim Nhật liền rã rời, y ngồi trên mặt ghế, ngắm nhìn Lạc Diệc, suốt một đêm chỉ miên man suy nghĩ. Cho tới tận khi trời sắp sáng, Kim Nhật rốt cục không chống đỡ được, ghé vào bên giường, mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ.

Lúc Lạc Diệc tỉnh lại, vừa lúc chứng kiến được hình ảnh Kim Nhật ghé vào bên giường thiếp đi. Thật là đẹp, y tuy là một người con trai nhưng lớn lên thật là đẹp, thật sự rất đẹp. Lông mi của y vừa dài vừa cong, nhẹ nhàng run một chút, lại khiến cho người ta có cảm giác tựa như tinh linh, mỏng manh, chỉ cần chạm một cái liền tan biến.

Lạc Diệc vỗ vỗ cái đầu có chút nhức, nhớ tới tối hôm qua hình như uống nhiều quá thì phải.

A, nhớ ra rồi.

Ban đầu bản thân cậu muốn đến tìm Kim Nhật. Cậu chính là người mà Trần giáo sư giới thiệu cho Du giáo sư – sinh viên học viện Luật tài cao a.

Lạc Diệc đối với việc trợ giúp Du giáo sư cũng không có ý kiến gì, nên khi Trần giáo sư mở lời, cậu liền đồng ý. Tuy nhiên, muốn cậu cùng một vị học trưởng năm ba hợp tác thì thật khó chịu a. Trần giáo sư trấn an, nói với cậu, cùng y hợp tác chính là đảm bảo “quan hệ hợp tác giữa hai trường”. Nói vậy

mới khiến cho Lạc Diệc miễn cưỡng đồng ý tới gặp Kim Nhật nói chuyện.

Vậy nên, tối qua cậu đến tìm Kim Nhật

Nghe nói Kim Nhật học trường là một người rất lạnh lùng, ít cùng người khác giao kết giao, cậu còn nghe được, nếu muốn tìm đến Kim Nhật thì tới ‘Please Come’ bar, bởi y đang làm bartender ở đó, chính là những người hâm mộ y cũng tìm đến đó rất nhiều, nhưng có thể cùng Kim Nhật nói chuyện thì lại không có mấy. Vì vậy Lạc Diệc nghĩ, nếu như dùng hình tượng dễ thương, hòa ái có lẽ sẽ dễ tiếp cận hơn nhiều?

Chính là, khi cậu lần đầu tiên nhìn thấy Kim Nhật, liền ngây người, cũng không phải vì bị loại vẻ đẹp khó thấy được này dọa cho kinh ngạc, mà là bị chính mình dọa ngốc.

Nói như thế nào đây?

Cậu ban đầu nhìn vào ánh mắt của y, lại từ trong ánh mắt của y nhìn ra sự yêu thương đối với một đứa trẻ, cho dù bản thân y không muốn cùng người khác tiếp xúc nhưng lại không ngừng quan tâm đến cậu, loại tình cảm ấy làm cho tâm của cậu bỗng nảy lên.

Đây chính là lần đầu tiên cậu làm một người nam nhân đau lòng cùng yêu thương mình, không, phải nói đây là lần đầu tiên cậu khiến một người phải đau vì cậu. Cậu chưa từng cảm nhận qua loại cảm giác được người khác yêu thương, được người khác đau. Nếu như trước đó có người nói với cậu, một người có thể vì một người khác mà đau lòng, hơn nữa lại là vì một người con trai, cậu sẽ không tin, thậm chí cho rằng lời nói đó là vô căn cứ, nhưng trong nháy mắt đó, cậu lại thực tin, bởi vì bản thân cậu cũng đang tự mình trải nghiệm điều ấy.

Sau đó, hôm nay bị Trầm Phi ”đánh thức”, Lạc Diệc cẩn thận quan sát Kim Nhật thì phát hiện ra lỗi tai y hình như đỏ, y đang thẹn thùng, Lạc Diệc dám khẳng định, cho dù Kim Nhật vẫn bày ra một bộ dạng lạnh lùng.

Lạc Diệc nở nụ cười, cậu đột nhiên cảm thấy Kim Nhật học trường thật sự rất đáng yêu na. Một người đáng yêu cực kì lại đi khen người khác đáng yêu, thật có điểm buồn cười, mà thực ra cậu biết chính mình không phải đáng yêu thật sự, cậu còn một mặt biểu hiện chân chính khác nữa, một mặt lãnh khốc vô tình, nhưng duy với y có lẽ chỉ cần một lần gặp mặt này, cậu cũng đã đồng ý cùng y hợp tác rồi.

Lạc Diệc lặng lẽ đi xuống, nhẹ nhàng đưa Kim Nhật lên giường, đắp chăn, rồi yên lặng rời đi. Trước khi bước ra khỏi cửa phòng, cậu quay đầu lại nhìn Kim Nhật lần nữa, rồi mới đóng cửa.

Hãy chờ, Kim Nhật a. Lạc Diệc nở nụ cười, không phải kiểu cười dễ thương như tối qua, nhưng lại toát ra sức quyến rũ trí mạng. Lãnh Cung (Thượng)

chú thích:

<1> Mojita

Hương vị mát lạnh cộng với chút the nồng của bạc hà và độ chua dịu của chanh tươi là sức hút giản dị để mojito trở thành loại cocktail rất được ưa chuộng. Là một thức uống truyền thống của người Cuba, mojito (hay còn gọi là mohito) được pha chế từ năm thành phần chính: rượu rum trắng, đường mật mía, nước chanh tươi, rượu sủi tăm hoặc soda và lá bạc hà. Một ly mojito mát lạnh là sự kết hợp hoàn hảo giữa vị chua của chanh tươi, vị ngọt của đường, mùi thơm hăng hắc của lá bạc hà và độ nồng nàn của rượu rum và không thể thiếu được là vị mát lạnh của những viên đá nhỏ.

mojta

mojta

<2> Sangria

Sangria là loại thức uống “độc nhất vô nhị” trên Thế giới. Tại Tây Ban Nha có 3 loại Sangria truyền thống. Nhưng cho dù cách pha chế và thưởng thức là như thế nào thì 1 ly Sangria luôn có những đặc điểm chung là sánh quện, thơm hương vị của các loại rượu và phảng phất hương thơm mát dịu của các loại hoa quả.

sangria

sangria

bản thân mình thì mình thấy Margarita là ngon nhất ha ~~~~~ vừa nồng, vừa thơm, mát nữa. Mấy hôm nay trời rõ nóng, nhìn thấy mấy ly cocktail mah

Margarita

Margarita

Trong tiếng Latin, Margarita có nghĩa là ngọc trai, còn trong tiếng Tây Ban Nha là tên gọi của hoa cúc. Đặc điểm dễ nhận diện Margarita là viền muối quanh miệng ly làm nên vị mặn mặn, đậm đà của loại cocktail này. Những người pha chế dùng nước chanh làm ướt viền mép ly đã được giữ lạnh rồi nhúng khay xuống đĩa muối khô để tạo viền muối bám đều quanh miệng ly.

Đôi khi Margarita còn được cho thêm một lượng nhỏ nước tinh khiết, hoặc chút nước đường nhằm giúp cocktail có vị êm dịu hơn. Thậm chí để làm một ly Margarita có bọt sủi hấp dẫn, có người còn xay hỗn hợp cùng với lòng trắng trứng gà.

Người ta có thể thay nước chanh tươi bằng vài loại quả khác để ra những loại biến thể mới. Tên gọi sẽ tương ứng với thành phần mới, như là Raspberry Margarita, Strawberry Margarita, Peach Margarita...

Bạn đang đọc truyện *Kim Nhật Kim Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

“Kim Nhật học trưởng. . .”

Kim Nhật dừng bước, vừa xoay người đã nhìn thấy một nữ sinh thờ phò chạy về phía hắn.

“Kim Nhật học trưởng, ta là Thân Nhã bạn của Tiểu Tinh.” Cô gái lấy hết dũng khí giới thiệu mình với Kim Nhật, “Ta đã nghe qua đại danh của học trưởng nên muốn đến làm quen.” Thân Nhã thấy Kim Nhật không có phản ứng gì lại càng khẩn trương, nhắm chặt hai mắt nói lè một hơi.

Kim Nhật nhìn nữ sinh trước mặt, khuôn mặt đỏ bừng khiến hắn nhớ tới thiếu niên hắn gặp hôm qua. Sáng sớm, khi hắn . . . tỉnh lại, Lạc Diệc đã ly khai. Hắn thấy mình nằm ở trên giường, đoán rằng Lạc Diệc đã ôm hắn lên giường. Nghĩ đến đây, hai tai không khỏi có điểm nóng lên.

Kim Nhật vừa nghĩ đến Lạc Diệc, biểu tình lại trở nên nhu hòa. Hắn hướng cô gái lễ phép gật đầu một cái liền xoay người rời đi.

Thân Nhã nhìn chằm chằm vào biểu tình của Kim Nhật, thấy hắn gật đầu với nàng, toàn bộ tâm tình khẩn trương thoáng cái chuyển hóa thành hưng phấn, chẳng lẽ Kim Nhật học trưởng cũng có cảm giác với nàng?

“Vậy về sau ta có thể thường xuyên đến tìm học trưởng không?”

Thân Nhã đối với bóng lưng Kim Nhật lớn tiếng hô.

Kim Nhật không có dừng lại mà tiếp tục rời đi.

Thân Nhã cảm giác giống như được ăn mật, chìm vào ảo tưởng, tâm hoa nộ phóng (mở cờ trong bụng). Phản ứng của Kim Nhật đã ủng hộ nàng. Kim Nhật chính là “mỹ nhân mặt băng” nổi tiếng toàn trường a, lần này lại đối với nàng, lại đối với nàng. . . Thân Nhã vẻ mặt thẹn thùng, nàng đã kích động đến mức không cách nào kiềm soát được.

Trước mặt đi tới hai người, là Đường Thiệp cùng bạn gái Trương Bội Tinh.

“Tiểu Nhã. . .” Trương Bội Tinh đến gần, nhìn thấy Thân Nhã cứ ngẩn ngơ đứng đó, thử dò xét kêu một tiếng.

Không có trả lời.

“Tiểu Nhã. . ., người, người không sao chứ?” Trương Bội Tinh nhẹ nhàng lắc Thân Nhã một cái.

Thân Nhã mạnh ngẩng đầu, mở to đôi mắt rung rung, biểu tình muốn khóc.

“Tiểu Nhã, người, người đừng khóc a. . .” Thân Nhã như vậy khiến Trương Bội Tinh luống cuống tay chân “Người cũng biết, Kim Nhật học trưởng vốn rất lạnh lùng, không dễ ý tới người cũng không có gì kỳ quái. Người, người không cần vì vậy mà khổ sở. . .”

“A?” Thân Nhã sững sờ nhìn Trương Bội Tinh “Ta mới không phải vì vậy mà khổ sở. . .”

“Vậy vì sao người khóc?”

Trương Bội Tinh không hiểu lý do.

“Vừa rồi Kim Nhật học trưởng đã gật đầu với ta đấy!” Thân Nhã nghĩ tới, lại càng kích động “Lúc đó biểu tình trên mặt hắn thật ôn nhu, thật ôn nhu a. .

.” Thân Nhã lại chìm vào trong mộng tưởng.

“Cái gì? Kim Nhật gạt đầu với người?” Đường Thiệp nghi ngờ, hắn cùng Tiểu Tinh mới rồi còn đang đàm luận chuyện Thân Nhã chắc chắn sẽ bị đả kích, bất quá Thân Nhã là bạn của hắn, nên định đi khích lệ nàng, nhưng mà chẳng nhẽ bị ăn một vố, khiến nàng bị đả kích thành như vậy, loại sự tình này ai cũng không thể giúp được. (đoạn này ta chém)

“Thật sao, thật sao?” Trương Bội Tinh vẻ mặt kinh ngạc “Còn biểu lộ ôn nhu? Ta chỉ từng gặp qua biểu tình ôn nhu của Kim Nhật là đối với Trầm Phi, ngay cả Đường Thiệp hắn cũng chưa bao giờ như thế. . .”

“Là thật, nhưng ta, ta cũng không tin tưởng lắm, bất quá là thật sự a.”

“Vậy thì tốt quá.” Trương Bội Tinh cũng thấy cao hứng thay cho bằng hữu “Tiểu Nhã, người cần phải cố gắng lên. . .”

“Ân, Tiểu Tinh, Đường Thiệp, các người sẽ giúp ta chứ?”

“Đương nhiên.”

“Vậy cảm ơn các người trước.” Thân Nhã khoái hoạt như con chim nhỏ “Thế ta đi trước nhé, ta phải trở về nghĩ bước tiếp theo trong ‘kế hoạch tác chiến’ đây.”

“Được, bye bye.” Trương Bội Tinh cười thật ngọt ngào.

Đội Thân Nhã rời đi, Trương Bội Tinh vội quay sang hỏi bạn trai “Kim Nhật thật sự đối Tiểu Nhã có cảm giác?”

Đến hiện giờ Đường Thiệp vẫn đang lâm vào trạng thái khiếp sợ “Ta cũng không biết, hai năm qua, ta chưa bao giờ nhìn thấy hắn có phản ứng với bất kì nữ sinh nào. Bất quá điều này thật khó nói, có thể nhỏ Nhã vừa vận đúng khẩu vị của hắn chăng?”

“Ân, nhất định là như vậy. Thật tốt quá, ta cũng hy vọng Kim Nhật và Tiểu Nhã có thể cùng một chỗ.” (Đây người ta gọi là cả lũ nằm mơ giữa ban ngày)

“Tiểu thư.” Đường Thiệp trêu chọc “Có phải người đã nghĩ quá nhiều rồi không? Chữ bát (八) còn không có một gạch đi!”

“Nhân gia chỉ là đang hy vọng. . .” Trương Bội Tinh hờn dỗi kháng nghị.

Hai người cười cười rồi đi.

Tại nhà trọ của Du giáo sư.

Kim Nhật như thường lệ đi vào phòng thí nghiệm của Du giáo sư.

“Giáo sư, ta đã đến.”

Du giáo sư ngẩng đầu khỏi kính hiển vi, liếc nhìn Kim Nhật. “Người mau lấy hộ ta lọ thuốc màu đỏ.”

Kim Nhật đưa cho Du giáo sư.

“A, đúng rồi, Kim Nhật, cái kia, một chút nữa trợ thủ còn lại sẽ đến.”

“A.”

“Hắn đối với mọi thứ chưa quen, lát nữa người hướng dẫn hắn một chút.” Du giáo sư nói xong lại tiếp tục cúi đầu nghiên cứu. “Năm trước người cũng đi theo ta, đối mọi thứ ít nhiều cũng biết ha?”

“Được.” Kim Nhật nhẹ gạt đầu.

Tiếng chuông cửa truyền đến, tiếp theo là tiếng mở cửa, rồi đến thanh âm trầm thấp vang lên: “Xin hỏi Du giáo sư có đây không ạ? Hắn bảo ta đến.”

Kim Nhật nghe thấy thanh âm này, liền run lên một cái, có cảm giác rất quen thuộc.

“Hắn đang trong phòng thí nghiệm, cậu lên tầng 2, quẹo phải, chính là gian phòng tận cùng bên trong.”

“Cám ơn.”

Một hồi tiếng bước chân lại vang lên, càng ngày càng gần. Kim Nhật phát hiện mình có chút khẩn trương, còn có chút chờ mong.

Một lát sau tiếng gõ cửa vang lên.

“Vào đi.” Du giáo sư lên tiếng.

Cửa bị đẩy ra, khuôn mặt ngây thơ xuất hiện ở trước mặt Kim Nhật, đúng là hấn!!!

Kim Nhật có chút luống cuống.

“Giáo sư, ta là Lạc Diệc. Trần giáo sư bảo ta đến.” Giọng nói non nớt truyền đến.

Du giáo sư ngẩng đầu, có chút kinh ngạc. Hấn cũng không ngờ tới Trần giáo sư lại đề cử người còn nhỏ như vậy. Bất quá, kỳ thật Trần giáo sư đã từng nói qua, vị học sinh này tương mạo tương đối đặc biệt, nhưng thật sự rất xuất sắc. Hấn lúc này mới hiểu đặc biệt là như thế nào.

“Được.” Du giáo sư nở nụ cười thoáng cái, giới thiệu Kim Nhật với Lạc Diệc, “Đây là Kim Nhật cùng là trợ thủ với ngươi, có lẽ ngươi đã nghe qua tên của hấn.”

Lạc Diệc quay đầu, chống lại đôi mắt của Kim Nhật, mặt mày nháy mắt mấy cái. “Kim Nhật học trưởng, lại gặp mặt.”

Kim Nhật trong nháy mắt vành tai đỏ ửng, hấn né tránh ánh mắt của Lạc Diệc.

“Các ngươi nhận thức?”

Du giáo sư có chút kinh ngạc, trong ấn tượng của hấn, Kim Nhật rất ít khi kết giao cùng người khác. Cũng bởi vì thế, hấn mới có ý mượn cơ hội này, khiến cho Kim Nhật nhận thức thêm nhiều người. Kỳ thật hấn là xấu xa nghĩ muốn nhìn biểu tình của Kim Nhật khi cùng người khác tiếp xúc, đặc biệt hấn nghe nói vị ‘người khác’ này không giống người thường.

“Đã gặp ngày hôm qua.” Kim Nhật nhàn nhạt trả lời một câu.

“Kim Nhật học trưởng không hy vọng gặp lại ta sao?” Lạc Diệc lúc này suy sụp cúi mặt, sụi sụi như muốn khóc.

Đi? Sao hấn lại muốn khóc?

Kim Nhật tựa hồ ngây ngốc, hấn chưa bao giờ nghĩ đến một thiếu niên lớn như vậy nói khóc liền khóc.

“Không, không phải.” Kim Nhật chân tay luống cuống vội vàng an ủi.

Du giáo sư ở một bên nghiêng ngẫm nhìn hai người họ. Xem hài so với làm thí nghiệm còn trọng yếu hơn a.

“Vậy học trưởng cũng rất hân hạnh được biết ta sao?” Lạc Diệc cười hé ra cái miệng nhỏ nhắn, giống như vừa rồi bọn họ nhìn đến chỉ là ảo giác.

Kim Nhật chần chờ trong chốc lát, xoay người nhìn Du giáo sư, “Giáo sư, ta sẽ hướng dẫn Lạc Diệc một ít nội dung liên quan. Nếu như không có chuyện gì, ta đây đi trước.”

Kim Nhật cũng không muốn ở lại chỗ này để Du giáo sư xem hài.

“A.” Du giáo sư có điểm đáng tiếc nhìn bọn họ, “Được rồi, Lạc Diệc, vậy ngươi theo Kim Nhật nghe hướng dẫn, cụ thể ta sẽ thông tri cho các ngươi sau.”

“Được, giáo sư, ta đây đi trước.” Lạc Diệc hấp tấp theo sát Kim Nhật ra khỏi nhà trọ của Du giáo sư.

“Chúng ta đi đâu đây?”

Kim Nhật dừng bước. “Tìm một chỗ, ta hướng dẫn ngươi một chút.”

“Đến ‘please come’ bar à?”

Kim Nhật lắc đầu “Không được, chỗ đó có quá nhiều người.”

“Vậy mời học trưởng đi theo ta.” Lạc Diệc cười hi hi tiến lên, thân thủ ôm bả vai Kim Nhật.

Kim Nhật sững sờ, gò má đỏ ửng, nhưng không gãy ra.

Bọn họ đi vào ký túc xá của Lạc Diệc. Kim Nhật nhìn thoáng qua, phát hiện chỉ có một giường ngủ, bình thường học sinh đi trọ đều là hai người một gian. Trong phòng vô cùng sạch sẽ, không có chút bụi bẩn, dơ dáy giống nam sinh bình thường.

“Thực ra ta cũng cùng bạn học ở chung, nhưng hấn đã thôi học, hiện tại sẽ không có người chuyển đến.” Lạc Diệc sau khi vào phòng liền quăng mình lên giường, biếng nhác nói.

“Học trưởng cứ tùy tiện ngồi a.”

Kim Nhật tim đập rộn lên, hần không nghĩ nhanh như vậy đã gặp lại Lạc Diệc. Hần đứng dậy có chút luống cuống chân tay. Biết rõ hai người không phải cùng một loại, cũng biết không có khả năng sẽ có tương lai, nhưng hần vẫn khát vọng, hy vọng có thể ở bên hần lâu một chút, bất luận là vì điều gì, vì lý do gì. Nhưng mà mỗi lần nhìn thấy hần, lý trí như thể bay đi đâu hết, đầu óc cứ trống rỗng.

Hần có thể làm như vậy chứ? Có thể chứ?

Kim Nhật đột nhiên nghĩ tới chuyện kia, xoát một cái, mặt của hần trắng bệch không còn giọt máu, cho tới bây giờ hần cũng không có được tư cách kia, không phải sao?

Lạc Diệc ngồi xuống “Học trưởng làm sao vậy?”

Kim Nhật lấy lại tinh thần, sắc mặt vẫn còn tái nhợt. Hần nhẹ nhàng lắc đầu. Đã lâu hần không nghĩ tới chuyện kia.

Lạc Diệc nhíu mày, suy nghĩ chắc chắn là có chuyện, nhưng không tiếp tục truy vấn, hần đã không muốn nói thì thôi.

“Học trưởng.” Cái miệng nhỏ nhắn chu lên, Lạc Diệc lộ ra bộ dáng mèo con tham ăn “Nếu biết trước được thảo luận với học trưởng, thì đáng lẽ nên đến ‘please come’ lấy ít bánh quy, bánh quy nơi đây là nôm ngon nhất mà ta từng nếm qua a.”

Kim Nhật bật cười “Vậy lần sau ta sẽ làm nhiều hơn cho ngươi.”

“Thật sự?” Lạc Diệc há to mồm, khoa trương nói: “Đó là học trưởng làm?”

Kim Nhật mỉm cười.

Lạc Diệc nhào tới ôm cánh tay Kim Nhật “Biết vậy ta sẽ không đưa ngươi tới đây.”

?!

“Ồ ngoài trường ta có một nhà trọ, có phòng bếp, cách trường học không xa.” Lạc Diệc cười hi hi nhìn Kim Nhật ” Nếu như ta đưa học trưởng đến đó, học trưởng có thể làm bánh quy cho ta ăn a.”

Kim Nhật không biết nên khóc hay nên cười, có khi nhà trọ kia của hần cũng không có vật gì, không phải nói muốn bánh quy thì có bánh quy a.

“Như vậy có được không học trưởng?” Lạc Diệc mở to đôi mắt tròn xoe chờ mong nhìn Kim Nhật.

“Được.” Kim Nhật không đành lòng cũng không muốn cự tuyệt hần.

“A, tốt, tốt quá!” Lạc Diệc nhảy lên một cái khiến Kim Nhật ngã lên giường, dùng ***** khuôn mặt nhỏ nhắn của hần cọ cọ vào cổ Kim Nhật (quyến rũ, chắc chắn là quyến rũ) “Học trưởng, ta thật yêu ngươi nha.”

Kim Nhật lập tức cương cứng thân thể, hần cảm giác có một cỗ nhiệt khí chạy thẳng lên trên, thân thể giống như có phản ứng.

Một lúc sau, Lạc Diệc mới chậm rãi đứng dậy, thuận tiện kéo Kim Nhật lên, tươi cười nịnh nọt nói “Học trưởng, chúng ta đi bây giờ được không?”

“Bây giờ?” Kim Nhật còn không có hồi thần trí.

“Đúng vậy, đúng vậy.” Lạc Diệc cũng không quản Kim Nhật đã hồi thần chưa, nhanh kéo Kim Nhật ra ngoài.

Tại nhà trọ của Lạc Diệc. . .

“Học trưởng.” Lạc Diệc mở cửa, nịnh nọt nhìn Kim Nhật “Phòng này có thể đi.” Hần hưng phấn lôi kéo Kim Nhật đến cửa phòng bếp “Ngươi xem, ngươi xem, chủ yếu nhất là phòng bếp không nhỏ đúng không?”

Kim Nhật ghen hòng nhìn trần trổi phòng bếp, thiết bị bên trong cực kỳ hiện đại, so với ‘please come’ còn tiên tiến, đầy đủ hơn.

“Mẹ của ta đơn giản chỉ là chuẩn bị cho ta.” Lạc Diệc như là nhìn ra nghi hoặc của Kim Nhật, ngại ngùng mắc cỡ cúi đầu, giải thích “Nàng hoàn toàn không biết gì về nấu nướng, nàng từng công bố nàng chỉ có thể cầm dao giải phẫu, hơn nữa là giải phẫu thi thể. Cho nên nàng đặc biệt hâm mộ những người biết nấu nướng, nói là hy vọng sau này ta giúp nàng lấy một người vợ biết nấu nướng. . .”

Kim Nhật nghe đến đó, mặt đột nhiên trầm xuống, xoay người, đi ra phòng khách.

“Học trưởng.” Lạc Diệc đuổi theo, nhìn thấy gương mặt Kim Nhật lạnh lùng, đột nhiên cảm thấy cực kỳ không thoải mái.

“Kim Nhật.” Kim Nhật dừng bước, xoay người “Bảo ta Kim Nhật là được.” hần không thích cảm giác xa cách với Lạc Diệc.

“Kim Nhật.” Lạc Diệc mở cái miệng nhỏ nhắn, nở nụ cười.

Kim Nhật nhìn khuôn mặt tươi cười của Lạc Diệc, không tức giận được. “Tới chỗ khác đi, chúng ta nên bàn chuyện chính.”

“VẬY LÊN TẦNG 2 ĐI.” Lạc Diệc giữ chặt tay Kim Nhật, giống như càng ngày càng quen kéo tay y.

Tầng 2 hoàn toàn là một phòng thí nghiệm lớn.

“Thói quen nhà chúng ta bất luận ở đâu đều có phòng thí nghiệm, ha ha, truyền thống gia tộc a.”

Kim Nhật nhớ tới thể gia của Lạc Diệc.

Đêm đến, đèn đường bật sáng. . .

“Ta đói bụng.” Lạc Diệc chep miệng, đứng lên, duỗi duỗi thắt lưng.

“VẬY TA ĐI MUA ĐỒ ĂN.” Kim Nhật nhìn đồng hồ, nói xin lỗi, hắn luôn luôn là như vậy, một khi đã đi vào nghiên cứu thì sẽ quên hết mọi chuyện.

Lạc Diệc đáng thương ngẩng đầu “Ta muốn ăn cơm người nấu.”

“Sao người lại nghĩ ta biết nấu cơm?” Kim Nhật bật cười.

“Người làm bánh quy, nhất định có thể nấu cơm.” Lạc Diệc chắc chắn nói.

“Đây là cái lý luận gì a.” Kim Nhật nhỏ giọng nói thầm.

“Mặc kệ.” Lạc Diệc bắt đầu ồn ào “Ta muốn ăn cơm Kim Nhật nấu.”

Kim Nhật sùng nịch nhìn Lạc Diệc “VẬY Ở ĐÂY CÓ THỨC ĂN KHÔNG?”

“Không có.” Lạc Diệc xấu hổ nhìn Kim Nhật, giờ hắn mới nhớ tới muốn nấu cơm thì phải có nguyên liệu.

Kim Nhật không biết nên khóc hay cười “Thế chúng ta đi supermarket (chợ) mua một ít đồ.”

“ĐƯỢC. ĐƯỢC.” Lạc Diệc thói quen kéo tay Kim Nhật, hấp tấp ra khỏi nhà. . .

Một giờ sau. . .

Mặt bàn một mảnh bừa bãi, Lạc Diệc nuốt xuống ngụm cơm cuối cùng, cảm thấy mỹ mãn vỗ vỗ bụng, đánh một cái nấc.

“No chưa?” Kim Nhật chờ mong nhìn Lạc Diệc.

“Àn, có cảm giác gia đình. . .” Lạc Diệc cũng tươi cười rạng rỡ.

“Cảm giác gia đình. . .” Kim Nhật cúi đầu nỉ non.”Cảm giác gia đình, ta cũng không biết gia đình có cảm giác gì. . .” hốc mắt Kim Nhật đỏ hoe.

“Kim Nhật.” Lạc Diệc dò xét thân thể, ôm chặt Kim Nhật, muốn an ủi hắn.

Mặt Kim Nhật lập tức đỏ ửng, nhẹ nhàng giẫy dụa, muốn tránh thoát, không ngờ suýt ngã, Lạc Diệc vội vàng đỡ lấy hắn.

Cảm giác có hơi thở nhu hòa lướt qua gò má, Lạc Diệc lúc này mới phát hiện khoảng cách khuôn mặt hai người lại gần như thế, hắn thậm chí có thể nhìn thấy đôi mắt to ngập nước, trên gương mặt cháy xuống hai vệt nước mắt tinh tế, lông mi dài nhỏ đen láy khẽ chớp khẽ chớp, đôi môi đỏ tươi gọi cảm.

Lạc Diệc không biết vì sao khi nhìn thấy Kim Nhật rơi lệ lại cảm thấy đau lòng, cảm giác này đã từng xuất hiện khi hắn lần đầu tiên nhìn thấy Kim Nhật, loại cảm giác đau lòng này quả thực không thể nhẫn nhịn. Giờ khắc này trong đầu hắn chỉ xuất hiện một thanh âm càng không ngừng thúc giục hắn, hôn đi, hôn đi, hắn không thể kháng cự.

Một vật thể ướt át, âm áp dao động trên mặt, Kim Nhật hơi hé miệng, không cách nào đóng lại. Lạc Diệc đang hôn hắn, hôn hắn. . . (first kiss của hai người aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa ~^o^~)Trong đầu Kim Nhật trống rỗng, hắn cũng không nghĩ được cái gì. . .

Một thanh âm rất nhỏ truyền đến, là thanh âm chiếc đĩa rơi xuống đất, ở tại trong tai hai người lại giống như sấm vang chớp giật. Lạc Diệc giật mình đẩy mạnh Kim Nhật ra, thân sắc bối rối, luống cuống, “Kim Nhật, ta. . . ta. . .”

Kim Nhật cúi đầu, đột nhiên lại ngẩng đầu, đứng lên, lộ ra nụ cười nhẹ “Ta đi rửa chén. . .” Cầm lấy bát đĩa ba bước thành hai bước xông vào phòng bếp.

Lạc Diệc ngẩn ngơ đứng đó, hắn không biết tại sao lại làm như vậy, hắn rất yêu mến Kim Nhật, nhưng mà bọn họ, bọn họ đều là nam a.

Đây là cái cảm giác gì? Chính hắn nhất thời cũng không hiểu. . . Hắn chỉ biết hắn không thích nhìn Kim Nhật khóc, lại càng không thích Kim Nhật rời khỏi tầm mắt của hắn. . .

Lạc Diệc xoay người nhìn Kim Nhật vội vàng rửa chén trong phòng bếp, trong lòng hắn không khỏi dâng lên tình cảm ôn nhu ấm áp, muốn che chở hắn, muốn giữ hắn bên mình suốt đời. Hắn rất muốn biết lý do, tại sao mình lại hôn hắn? Phải chăng do Kim Nhật quá đẹp? Khuôn mặt xinh đẹp đó khiến mình không chống cự được. . .

Đột nhiên, hắn nghĩ đến một biện pháp, hơn nữa lại có loại xúc động mãnh liệt duy trì hắn. Hắn muốn Kim Nhật ở cùng hắn, ở tại căn hộ này, qua một thời gian ngắn hắn tự nhiên sẽ minh bạch tình cảm của mình. Đến lúc đó, bất luận là nhất thời xúc động hay là tâm động, hắn cũng sẽ không phản kháng, mặc kệ Kim Nhật là nam nhân, nếu quả thật là yêu, hắn không ngại cùng Kim Nhật tiếp thu, chỉ cần là hắn muốn, hắn sẽ khiến Kim Nhật có cảm giác giống hắn, bất luận bọn họ có phải đồng tính hay không. . .

Lạc Diệc nghĩ đến đây, trong lòng bất chợt dâng trào cảm giác hưng phấn. Hắn đứng lên, đi đến bên cạnh Kim Nhật.

Kim Nhật đưa lưng về phía Lạc Diệc, không dám quay lại, hắn biết rõ Lạc Diệc đang đứng sau hắn. Hắn không biết Lạc Diệc muốn nói gì về chuyện vừa rồi, hắn sợ bất luận hắn nói gì đều sẽ thương tổn hắn. Hắn không muốn Lạc Diệc giải thích, hắn có thể coi như chuyện gì cũng chưa xảy ra, không cần phải nhắc lại. Hắn cũng không muốn Lạc Diệc xin lỗi hắn, không cần, thật sự không quan trọng. . .

"Kim Nhật." Lạc Diệc mở miệng "Ngươi chuyển tới đây ở đi. . ."

"A. . ." Kim Nhật xoay người, kinh ngạc nhìn hắn.

"Ta nói, ngươi chuyển tới đây ở cùng ta đi." Lạc Diệc cười đến hồn nhiên.

?!

"Du giáo sư muốn ta cùng hợp tác nghiên cứu vụ này, nếu ngươi chuyển tới ở, như vậy chúng ta sẽ thuận tiện rất nhiều. . ." Lạc Diệc sớm đã nghĩ ra lý do tốt "Nếu không mỗi lần tìm ngươi đều sẽ thực phiền toái."

Kim Nhật nhìn khuôn mặt nịnh nọt, mong chờ, hắn lại tìm không thấy lý do từ chối. . .

Hắn đành gật đầu. Lãnh Cung(Từ Hoa)

chương 3

Từ Hoa: *cúi đầu* xin lỗi các nàng đạo này chúng ta bận quá không có thời gian nên edit mới chậm thế, với lại lần đầu edit H nên phải đi 'tu luyện' một khóa. Đáng ra chương này là do họ Thượng làm nhưng vì nguyên nhân sâu xa (lap-chan hồng) nên ta nhận edit chương này, ta sẽ bù cho các nàng lun chương bốn. Còn chương năm. . . hờ hờ hờ, khó nói lắm, mai mà rảnh thì ta edit rùi post lun. Còn từ chương sáu trở đi, các nàng đòi tên kia nha, ta hết nghĩa vụ rùi đóá ~^^~ *kê ghế chuẩn bị ngồi hồng mát*

Kim Nhật đến giờ còn không thể lý giải nguyên nhân khiến mình chuyển đến nhà của Lạc Diệc, hắn chỉ nhớ lúc nói chuyện cùng Đường Thiệp, Đường Thiệp còn ngạc nhiên đến thiếu chút nữa ngã xuống đất, bất quá hắn phải nói là bởi vì đề tài nghiên cứu của Du giáo sư hắn mới có thể chấp nhận.

Nhưng đến chính Kim Nhật còn không thể tiếp nhận lý do này, hắn biết việc mình đáp ứng cũng không kỳ quái, chính là vì sao Lạc Diệc lại thỉnh cầu điều này? Có phải là do đề tài nghiên cứu? Nhưng hai người đều hiểu nếu quả thật là do nghiên cứu, họ cũng không nhất thiết phải ở cùng một chỗ, vậy là vì sao?

Kim Nhật cũng từng nghĩ đến khả năng Lạc Diệc cũng có cảm giác với hắn, giống như ngày đó, nhưng mà không đúng a, hắn hiểu, tình huống hiểu rõ Lạc Diệc không phải dạng người như hắn. . . Lắc đầu, thôi, không suy nghĩ nữa, có nghĩ cũng chẳng ra, vậy cần gì phải tự tìm phiền não cho mình?

Đứng đằng sau quầy bar 'please come', Kim Nhật nhìn quán bar thưa thớt, bây giờ là sáng sớm, vừa vặn đến thời gian mọi người thức giấc. Hôm nay không có tiết, nên hắn định đến đây nhìn xem

"Phát gốc cái gì thế?" Trầm Phi đi vào.

"Ngươi tới rồi?"

"Hôm nay không có lớp à?"

"Không có." Kim Nhật lắc đầu, "Phi, trong khoảng thời gian này 'please come' dành làm phiên ngươi, ta đã đáp ứng Du giáo sư giúp hắn nghiên cứu một việc, có thể sẽ tốn rất nhiều thời gian."

"Không vấn đề."

"Đúng rồi," Kim Nhật lấy ra một ít giấy tờ đặt ở trên bàn. "Ký lên đây."

Trầm Phi tưởng là một ít giấy tờ linh tinh, không để ý, cầm bút, vừa ký vừa hỏi, "Giấy gì vậy?"

Kim Nhật nhìn hắn ký xong, nhận lấy, nhàn nhạt nói, "Ta chuyển nhượng 30% cổ phần công ty cho ngươi."

"Cái gì?" Trầm Phi lại càng hoảng sợ, "Lão đại, ngươi muốn ta giúp ngươi bán mạng cũng không nên như vậy a?"

"Người làm việc cũng rất nghiêm túc," Kim Nhật cười khẽ, "Lúc trước mở quán bar này là để giết thời gian, giờ người cứ coi như là làm công việc từ thiện đi."

Trầm Phi cảm động nhìn Kim Nhật, một loại cảm giác ăn ý tự nhiên sinh ra, hai người nhìn nhau cười.

Lạc Diệc vừa bước chân vào ‘please come’ liền chứng kiến cảnh tượng này, trong lòng không khỏi khó chịu. Đồ đạc của Kim Nhật chuyển đi đã gần như xong, kỳ thật cũng không có gì, chỉ là vài cuốn sách. Ký túc xá vẫn để chỗ cho hắn phòng khi hắn muốn trở về. Đến hôm nay Kim Nhật mới chịu chính thức đến nhà hắn, Lạc Diệc cố ý đến hỏi hắn còn vật gì muốn mang đi không.

"Người muốn ra ngoài ư?" Trầm Phi nghe thế, nhất thời sùng sốt.

"Có cái gì không đúng sao?" Lạc Diệc liếc nhìn Trầm Phi một cái.

"Không có..... Không có....." Trầm Phi biết rõ hai người Kim Nhật và Lạc Diệc thì không thể sử dụng lễ thường để giải thích.

"Đúng vậy," Kim Nhật nhìn Lạc Diệc, khoe miệng khẽ nhếch, "Làm vậy sẽ thuận tiện hơn cho việc nghiên cứu đề tài của Du giáo sư."

Trầm Phi nhìn Kim Nhật, lại quay đầu nhìn Lạc Diệc, dường như có điều suy nghĩ.

Lạc Diệc không muốn nhìn hai người vui vẻ cười nói, liền nói với Kim Nhật: "Ta đói bụng."

Kim Nhật dùng ánh mắt sùng nịch nhìn Lạc Hòa, liền thuận theo đi vào phòng bếp chuẩn bị bữa sáng.

Thấy Kim Nhật đi vào, Trầm Phi mở to mắt, không tự chủ được mà hỏi: "Lạc Diệc, người cùng Kim Nhật.....?"

"Chúng ta làm sao?" Lạc Diệc tròn trố mắt, đi vào phòng bếp hỗ trợ, lưu lại Trầm Phi ngẩn người nhìn bóng lưng hai người.

Bỏ bộn cả một ngày, cuối cùng đồ đạc của Kim Nhật đều đã chuyển hết đến nhà Lạc Diệc. Kim Nhật ngồi ở mép giường, nhìn đồ đạc được sửa sang ngăn nắp chỉnh tề, nhớ tới mọi thứ đều là do Lạc Diệc chuẩn bị, tim không khỏi đập thình thịch. Lạc Diệc để hắn ngủ ở phòng khách lớn nhất, ngay tại bên phòng mình. Hai phòng liền thông với nhau, cùng dùng chung một phòng tắm.

Sau này, sau này sẽ như thế nào? Kim Nhật lắc đầu, cứ thuận theo tự nhiên đi.

Vì vậy Kim Nhật liền ở trong nhà Lạc Diệc. Ban ngày, Kim Nhật đi chăm sóc sinh ý của ‘please come’, thỉnh thoảng Lạc Diệc không có tiết sẽ đến đây. Hắn luôn ngồi ở góc nhỏ, trên tay là một ít đầu đề nghiên cứu, trên bàn bày một ít điểm tâm cùng một ly cà phê. ‘Please come’ ngày càng náo nhiệt, trước chỉ có sức quyến rũ của đệ nhất mỹ nhân, giờ lại thêm một người hấp dẫn.

Đến buổi tối, ‘please come’ liền do Trầm Phi toàn quyền phụ trách, Kim Nhật cùng Lạc Diệc ở nhà nghiên cứu đề tài của Du giáo sư, hai cái cuồng nhân cứ bắt tay làm là không để ý đến xung quanh nên khi phát hiện thì đã khuya, vì vậy Kim Nhật thường phải vào bếp, tùy ý nấu chút điểm tâm, điền đầy bụng cho hai người. Loại cuộc sống này giằng co một thời gian ngắn cũng dần dần thành thói quen. Hiện giờ, Kim Nhật đang ở quầy bar ‘please come’, hắn không tự giác luôn tìm kiếm bóng dáng của một người, Lạc Diệc thường có thói quen ở một góc của ‘please come’, trên bàn không phải là điểm tâm thì là cà phê.

"Lạc Diệc niên đệ hôm nay chưa tới a!" Một cái bàn cách quầy bar không xa truyền đến một hồi xì xào bàn tán, Kim Nhật nghe được tên Lạc Diệc, không tự giác liền chú ý đến.

"Đúng vậy, thật đáng tiếc! Ta vừa học xong đã chạy tới là mong có thể nhìn thấy hai người Kim Nhật học trưởng cùng Lạc Diệc niên đệ a."

"Xế chiều hôm nay có trận thi đấu bóng rổ với trường khác, nghe nói Lạc Diệc bị Trần đội trưởng van nài kéo đi, vốn ta còn không tin, nhưng xem ra đây là sự thật."

"Không thể nào, bình thường đều không thấy Lạc Diệc niên đệ chơi bóng, nếu như trước kia hắn đi sân bóng thì chúng ta đã sớm biết a."

"Nhưng hiện tại hắn không có ở đây, điều đó có thể là sự thật. Vậy chúng ta có nên đi xem hắn chơi bóng không?"

"Nhưng mà ta muốn dành cả buổi chiều ở trong này nhìn Kim Nhật học trưởng. Vị trí trong này rất khó chiếm a."

"Ta cũng muốn, nhưng mà Lạc Diệc niên đệ chơi bóng rất khó thấy được a! Hắn cũng rất đáng yêu, nếu bỏ lỡ người sẽ hối hận."

"Vậy, àn, chúng ta mau đi thôi!"

Kim Nhật nghe thanh âm riu rít ngày càng xa, hóa ra Lạc Diệc đi chơi bóng, trách không được còn chưa tới. Kim Nhật không khỏi tưởng tượng cảnh Lạc Diệc chơi bóng, tư thế oai hùng, hắn đột nhiên thấy mình giống một nữ sinh tung tăng như chim sẻ, rất muốn rất muốn đi xem. Kim Nhật hướng nhìn viên cửa hàng giao vài câu, liền đi thẳng ra sân vận động.

Sân vận động phi thường náo nhiệt, Kim Nhật nhìn thấy rất nhiều sinh viên trường L đại, lời kéo băng rôn "L đại tất thắng", cổ động viên hai đội khoác lên màu vàng cùng trắng đang cổ vũ trên sân khích lệ tinh thần.

Lúc Kim Nhật vừa bước vào sân, tiếng kinh hô liên vang lên không ngừng. Tất cả mọi người mở to hai mắt nhìn, không dám tưởng tượng "Băng sơn" Đệ nhất mỹ nhân lại xuất hiện ở đây. Không ít người hướng Kim Nhật chào hỏi, Kim Nhật nhẹ gật đầu, giống như một vị vương tử cao quý xuất hiện tại trước công chúng.

Toàn bộ L đại đều kinh hô vì sao lại có mỹ nhân như thế, thật sự là trăm nghe không bằng một thấy. Mỗi người đều duỗi dài cổ, muốn nhìn thấy rõ ràng.

Kim Nhật trực tiếp đi đến chỗ ngồi, tìm chỗ trống, không để ý tới việc mình đến đã tạo ra chấn động mạnh. Sau khi ngồi vào chỗ của mình, liền hướng lên sân nhìn lại. Trận đấu còn chưa bắt đầu. Chứng kiến Lạc Diệc ngồi ở bên sân nghỉ ngơi uống nước, Kim Nhật an tâm, nếu Lạc Diệc lên đấu, mình đến đây cũng không ủng hộ công. Nếu Lạc Diệc mà không lên đấu như lời đồn thì hẳn sẽ không lưu lại dù chỉ một giây.

Chợt, tầm mắt của Kim Nhật và Lạc Diệc giao nhau. Lạc Diệc tự nhiên không có khả năng không chú ý tới việc Kim Nhật mang đến toàn trường bạo động, hẳn quyến rũ ra khoe miệng, nở nụ cười thoảng cái, cầm lấy bình nước khoáng, đối với Kim Nhật làm một động tác "cheers". Kim Nhật cũng cười, hẳn biết Lạc Diệc hiểu hẳn vì hắn mà đến.

Kim Nhật cười khuynh quốc khuynh thành, mỹ cấp tứ phương, vô số người theo dõi hẳn đều bị kinh ngạc câu mắt nửa cái hồn, trên sân tiếng hét liên miên không ngừng, thỉnh thoảng còn nghe được có người kinh hô: "Có người ngất xỉu." Trận đấu còn chưa bắt đầu, chỉ số hưng phấn đã cao như vậy thật hiếm thấy.

Dần dần, sân vận động càng ngày càng chật, có người là do nghe tên Kim Nhật mà đến, dòng người chen chúc chặt như nêm, mọi người hô to thỏa nguyện, có thể chứng kiến Lạc Diệc chơi bóng, lại có thể nhìn thấy Kim Nhật xuất hiện, còn tặng kèm nụ cười khuynh quốc khuynh thành, thật sự là chuyện đi này không tẻ a.

Trận đấu rốt cục bắt đầu.

Không biết có phải do thành viên L đại bị sắc đẹp Kim Nhật mê đảo, hay là do Lạc Diệc thấy Kim Nhật đến mà tinh thần tăng cao, một hồi trận bóng thế như chẻ tre, thắng mà không tốn chút sức nào. Lạc Diệc mỗi một lần ghi điểm, đều chuyển hướng Kim Nhật, vỗ tay và cười thật to. Kim Nhật hôm nay cũng khác ngày thường, luôn cười cười tung tăng như chim sẻ. (Tứ Hoa: đoạn này ta chém)

Kim Nhật cảm thấy Lạc Diệc trên sân khác hẳn với ngày thường, không còn là khuôn mặt con nít lúc nào cũng tồn tại nụ cười vô tội, mà là một loại sức quyến rũ khác bao phủ tản ra từng trận hào quang trên người hắn. Vẻ mặt nghiêm túc, nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời, tràn ngập sức sống, những giọt mồ hôi dưới ánh đèn phản xạ ra ánh hào quang, tựa hồ không phải rơi xuống đất mà rơi vào trong tim Kim Nhật.

Kim Nhật chuyên chú nhìn Lạc Diệc, trầm mê trong từng cử động, mỗi cái nhấc tay, mỗi cái nhấc chân.....

Tiếng còi kết thúc trận đấu vang lên, A đại thắng L đại với tỉ số 87:70. Toàn trường sôi trào. Lạc Diệc cầm một bình nước thật to, trực tiếp chạy đến trước mặt Kim Nhật, đưa cho hắn: "Thật sự là không chịu được, nhiều người như vậy, máy điều hòa cũng không mạnh, người tới xem trận đấu mà một bình nước cũng không mang."

Kim Nhật tiếp nhận, vặn mở nắp, uống một ngụm: "Nghe nói người tới trận đấu, liền tới xem, không nghĩ muốn mang nước, cũng không phải ta chơi bóng, là người chơi a, người mới là người nên uống nhiều nước." Nói xong, trả lại Lạc Diệc bình nước.

Lạc Diệc tiếp nhận, một hơi uống hết, cười nói: "Đúng vậy. Đi, ta mang người ra từ phòng thay quần áo, sau trận này, người mà đi ra ngoài còn không bị ăn tươi nuốt sống?" Nói xong nắm tay Kim Nhật kéo hắn dậy.

Kim Nhật không chút do dự nắm tay hắn. Lạc Diệc cũng nắm tay Kim Nhật không buông, kéo hắn xuyên qua đám người, tiến vào phòng thay quần áo, từ cửa hông chuẩn ra khỏi sân vận động. Trên đường đi, mọi người đưa mắt nhìn bọn họ, lại không có người dám ngăn đón.

"Chúng ta trực tiếp về nhà đi!" Lạc Diệc phàn nàn với Kim Nhật: "Một thân vừa bẩn vừa thối, chúng ta nhanh trở về đi. Hơn nữa, ta đang rất đói bụng."

"Vừa rồi trong phòng thay quần áo, Đường Thiệp không phải nói muốn mở tiệc chúc mừng sao?"

"Không cần!" Lạc Diệc cong lên cái miệng nhỏ nhắn, "Chúng ta trở về tự mở tiệc chúc mừng đi."

"Chúng ta có việc gì cần chúc mừng?" Kim Nhật không khỏi mỉm cười.

"Bởi vì người đến, ta mới chơi càng nhiệt tình!" Lạc Diệc nhìn Kim Nhật mỉm cười: "Người tới, ta mới tràn ngập tinh thần, giống như uống một hơi hết ba bình rượu."

Kim Nhật cúi đầu, vành tai xuất hiện màu đỏ không bình thường.

Về đến nhà, Lạc Diệc đi tắm rửa, Kim Nhật liền đi phòng bếp làm vài món. Đợi Lạc Diệc tắm rửa xong, thức ăn vừa dọn bày ra bàn. Lạc Diệc chạy đến tủ rượu lấy ra một chai rượu đỏ, nhìn Kim Nhật cười nói: "Tiệc chúc mừng sao có thể thiếu rượu đây?"

Kim Nhật nhìn chai rượu có chút khó xử: "Ta..... Ta không biết uống rượu."

"VẬY thì sao, không có quan hệ gì," Lạc Diệc thuần thục mở nắp chai rượu: "Đây chính là rượu 92 năm, rất trân quý, mùi vị không tẻ. Huống hồ, dù sao đang ở trong nhà, nếu say, liền trực tiếp đi ngủ."

Kim Nhật nghe Lạc Diệc nói như vậy, không thể cự tuyệt.

Lạc Diệc giờ cao ly rượu, "Chén này chúc mừng hôm nay người đến xem ta đấu, ta thật sự vô cùng cao hứng."

Kim Nhật đỏ bừng mặt, cũng không dám ngênh đón ánh mắt Lạc Diệc, giờ chén lên đụng một cái, một hơi uống cạn.

Lạc Diệc hơi hơi sừng sốt, nở nụ cười, rượu đỏ dùng để nhắm nháp, Kim Nhật là chủ quán bar làm sao lại không biết điểm này. Nhất định là do quá mức khân trương, Lạc Diệc cũng không muốn vạch trần.

Một chốc, Kim Nhật ngẩng đầu, ánh mắt mê mang, hẳn là vì chính mình rót một chén, giờ lên đón lấy ánh mắt Lạc Diệc: "Chén này là để chúc mừng người thắng trận." Nói xong, lại một hơi uống cạn.

Giờ phút này Lạc Diệc đang ngây người, Kim Nhật lại rót cho mình một chén: "Chén này là cho việc trận đấu của người rất mê người." Lại một hơi uống cạn.

Lạc Diệc dở khóc dở cười, thể mới biết Kim Nhật đúng là say, hẳn vạn lần không ngờ, Kim Nhật là lão bản một quầy bar mà tư lượng lại kém như vậy.

Uống xong ba ly rượu, Kim Nhật liền ảm ỉ đứng dậy, kêu nóng, liền cởi áo, **tron mềm**, hai khóa anh đào xinh đẹp nổi bật, Lạc Diệc vừa uống một ngụm rượu liền cảm thấy toàn thân như có luồng nhiệt hóa.

Không ngờ Kim Nhật thoát xong áo còn chưa đủ, lại hai ba hạ thoát nốt quần, chỉ còn quần lót. Lạc Diệc hút một ngụm khí lạnh, đứng dậy nâng Kim Nhật về phòng: "Người say, nào, chúng ta về phòng ngủ đi." Liền muốn đưa Kim Nhật về phòng.

Kim Nhật bỏ ra Lạc Diệc, cười nói: "Không cần, ta muốn khiêu vũ." Nói xong chạy đến phòng khách bật nhạc.

Giai điệu vui vẻ vang lên, Kim Nhật mặc mỗi quần lót đứng đưa thân thể theo tiết tấu âm nhạc.

Lạc Diệc ghen hòng nhìn trân trối, hẳn không biết Kim Nhật khi say rượu sẽ thành như vậy.

Theo âm nhạc, Kim Nhật vũ động thân hình khiến hẳn toàn thân nhiệt khí dâng lên, như muốn bùng nổ, ánh mắt của hẳn nhìn chăm chăm vào Kim Nhật, rốt cuộc không nhịn được nữa, xông lên, ôm chặt lấy Kim Nhật, một tay đỡ lấy ót Kim Nhật, một tay đặt ở trên ** khiến hẳn xúc động mười phần, cúi đầu, che lấy đôi môi ẩm ướt ôn nhuận kia.

Kim Nhật dừng lại một giây, trở tay ôm lấy Lạc Diệc, cùng hẳn kịch liệt ôm hôn. Lạc Diệc xúc động, nhẹ nhàng đẩy Kim Nhật ra, trở tay rất nhanh cởi hết quần áo, lại hôn Kim Nhật điên cuồng.

Kim Nhật nhin không được từ miệng tràn ra tiếng rên rỉ, Lạc Diệc một tay cởi nốt quần lót Kim Nhật, lấy tay bao trùm ** Kim Nhật đã sớm ngóc đầu. Kim Nhật thỏa mãn thở ra một hơi, cảm thụ âm áp trong lòng bàn tay Lạc Hòa.

Lạc Diệc bị tiếng rên rỉ của Kim Nhật chấn động, giật xuống quần lót của mình, một tay cầm bộ phận mẫn cảm của hai người cọ xát khuấy động lẫn nhau. Hai người cùng thưởng thức hương vị ngọt ngào trong khoang miệng đối phương, một sợi tơ bạc chảy từ nơi tiếp xúc giữa hai đôi môi, hình thành một cổ không khí đậm mĩ.

Theo tiết tấu nhanh hơn, trong miệng Kim Nhật tràn ra một chuỗi âm thanh rên rỉ mị hoặc, Lạc Diệc cũng nhắm mắt lại, cảm thụ được ** thật lớn, hai cổ dịch nhũ bạch sắc đậm đặc theo trên đỉnh run rẩy tràn ra, chảy đầy tay Lạc Diệc, đều không rõ là của ai.

Kim Nhật nhẹ giọng kêu một tiếng, tê liệt ngã xuống trong ngực Lạc Diệc, Lạc Diệc liền ôm lấy Kim Nhật đi vào phòng của mình.

Kim Nhật bị vút xuống giường mềm mại, sau đó cảm giác được một thân hình ám áp bao trùm. Kim Nhật nghe được tiếng thở hổn hển càng ngày càng gần, môi mềm mại bị chiếm cứ, thương thức, liếm hôn, nhẹ nhàng như trân bảo hiếm thế được nâng niu, hoặc như một món ngon mỹ vị đang bị nhắm nháp. Khoang miệng bị ngoại vật chiếm lấy, từng tắc từng tắc bị chạm qua, bị tinh tế nhắm nháp, đầu lưỡi cùng đầu lưỡi truy đuổi, chơi đùa.

Môi dần dần dôi xuống, Kim Nhật cảm thấy một chút đau đớn cùng tình cảm mãnh liệt tràn đầy tại chỗ cổ lưu luyến một hồi, chậm rãi dôi về phía hai quả anh đào.

"A....." Kim Nhật mẫn cảm không khỏi rên rỉ một tiếng, môi Lạc Diệc nóng ướt bao vây lấy một bên, tay kia thì đang vỗ về chơi đùa bên còn lại, bộ vị của Kim Nhật vừa mới mềm xuống lại mạnh mẽ ngẩng đầu.

Lạc Diệc tựa hồ nhắm nháp đã đủ, môi lại chậm rãi di chuyển xuống phía dưới, lướt qua rốn, lướt qua bụng, qua rừng cây màu đen, một ngụm ngậm tiểu tử đang ngẩng đầu tiểu tử kia vào trong miệng.

"Diệc....." Kim Nhật chịu không nổi loại kích thích này, loại cảm quan** đem hẳn bao phủ.

Lạc Hòa một bên dùng đầu lưỡi thô ráp nếm sát trên đỉnh mẫn cảm, một tay cầm phần chưa ngậm vào bắt đầu loạn động. Kim Nhật thoáng run rẩy, chất lỏng nhũ bạch sắc trực tiếp phun trong miệng Lạc Diệc.

Mùi hương nồng đậm tràn đầu gian phòng. Lạc Diệc nhả ra chút dịch trong tay, vờ loạn ở hoa cúc Kim Nhật.

Lạc Diệc nhẹ nhàng đè ép hoa cúc xinh đẹp, mượn dịch trơn tác dụng, chậm rãi đâm vào một ngón tay.

"Đau." Kim Nhật kêu lên một tiếng.

"Đừng sợ, lập tức không đau." Lạc Diệc một bên thì thảo an ủi bên tai Kim Nhật, một bên nhanh hơn động tác trong tay, chậm rãi duỗi hai ngón tay đi vào. Kim Nhật dừng một chút, không lên tiếng.

Lạc Diệc dùng hai ngón tay mát xa vách tường, nhẹ vỗ về từng nếp uốn xinh đẹp, hần chậm rãi đâm vào ngón tay thứ ba. Ma sát đè ép vách tường, đột nhiên, chạm đến một điểm, bộ vị Kim Nhật vừa rồi vì đau nhức mà xụi lơ nháy mắt lại dừng đứng.

Là đây sao, Lạc Hòa tiếp tục đè ép mát xa điểm kia, trong miệng Kim Nhật từng tiếng rên rỉ mỹ diệu không ngừng truyền ra. Lạc Diệc bắt đầu dung ** chính mình chạm lên huyết khẩu, ba ngón tay nhanh chóng rút ra, trong nháy mắt đem mình mạnh mẽ đưa vào.

Kim Nhật chấn động, huyết khẩu không khỏi buộc chặt; cảm giác ấm áp, đè ép bao trùm làm Lạc Hòa không khống chế nổi bản thân, cuồng liệt đóng đưa thất lưng, trong phòng toát tràn ngập một cảnh xuân sắc cùng tiếng thở dốc yêu kiều.....

Bạn đang đọc truyện *Kim Nhật Kim Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Khi Kim Nhật tỉnh lại đã là giữa trưa.

Theo thói quen hần vươn tay sờ tủ đầu giường tìm điện thoại, nhưng sờ sờ tìm tìm mãi cũng không thấy. Hần liền mở to mắt. Di? Hình như đây không phải là phòng hần, hần ngồi dậy, đột nhiên có loại cảm giác đau nhức quen thuộc truyền đến. Chớp mắt ký ức như lũa về.

Bên cạnh đã không còn người, vị trí đệm lồm xuống nhắc nhở chuyện tối qua không phải là một giấc mộng. Trời ạ, Lạc Diệc sẽ nghĩ như thế nào, hần làm sao dám đối mặt với hần, tuy tối qua hần uống say nhưng mỗi chi tiết, hần lại nhớ rất rõ ràng, quan trọng là hần là người đi quyến rũ.

Kim Nhật ảo não việc mình mượn rượu giả điên, chẳng lẽ hần cứ không có nam nhân là không được? Chẳng lẽ thật sự phải giống như trước kia? Hần đối với Lạc Diệc là nghiêm túc, rất nghiêm túc. . .

Nhưng Lạc Diệc có nghĩ như thế không? Giờ hần không có ở đây, có phải hần không muốn đối mặt hần, có phải hần hối hận chuyện xảy ra hôm qua, hần. . . hần sẽ xử lý như thế nào?

Kim Nhật hoảng hốt rối loạn, hần không biết cách xử lý chuyện này, chuyện này chưa từng xảy ra, hoặc có thể nói là hần chưa từng quan tâm những chuyện như thế này. Chỉ trong thời gian ngắn đã khiến cho hần trầm luân như vậy. Hần biết rõ Lạc Hòa không phải là người đồng tính luyến ái, nhưng một người đồng tính yêu một người không phải đồng tính sẽ có kết cục gì?

Lạc Diệc sẽ có phản ứng gì, hần sẽ mắng chửi mình sao? Thậm chí sẽ chán ghét chuyện phát sinh tối qua? Hay do mình không tin tưởng, có lẽ, có lẽ Lạc Diệc cũng không chán ghét, có lẽ, hần sẽ tiếp nhận mình. Khả năng? Có khả năng sao? Coi như là có, nhưng mình và hần có thể ở một chỗ không? Hần sẽ không để ý mình trước kia chứ? Không, không, không có người biết đến chuyện đó, tất cả đã là quá khứ, tất cả đã là quá khứ, không phải sao? Không phải hần đang học đang học đại học sao? Không phải mọi chuyện đã là quá khứ sao? Không một ai biết quá khứ của hần, cũng không ai biết một chút quá khứ của hần, không phải sao? Hần đã chết một lần, chỉ cần hần không nói, không ai có thể biết.

Kim Nhật cúi đầu, hai tay vòng quanh ôm chặt. Hần không biết sẽ có cái gì chờ hần, hần sợ phải đối mặt với nó.

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, sau đó, cửa mở, Kim Nhật mạnh ngẩng đầu, nhìn thấy Lạc Diệc đang đi đến bên giường.

"Ta. . . Ngươi"

"Chúng ta đều uống rượu, hãy coi như chưa có chuyện gì xảy ra." Lạc Diệc còn chưa nói xong, Kim Nhật đã rất nhanh chặt đứt lời của hần.

Lạc Diệc thoáng nhú mày, "Ngươi là muốn nói, cái kia, àn, giờ ngươi còn đau không?"

Mặt Kim Nhật xoát cái đỏ ửng, lúc này hần mới chú ý tới thân thể của mình đã được xử lý cực kỳ sạch sẽ. Bất quá tối qua đúng là rất mãnh liệt, cũng không có sử dụng biện pháp an toàn, cái kia, hần, hần cũng giúp hần xử lý sao?

"Ở đây ta không có. . . Không có chuẩn bị thuốc, cho nên đi ra ngoài mua một ít, ngươi, àn, lúc đó ngươi bị chảy máu chút ít, cần sát thương, còn có. . . Ngươi vẫn còn hơi sốt. . ."

Hiện tại Kim Nhật mới phát giác mình hơi sốt, hần nhẹ cúi đầu, "Ta. . . Ta có thể tự mình."

"Vậy được rồi." Lạc Diệc cũng không kiên trì. "Ta đi chuẩn bị ít nước cho ngươi."

"Cảm ơn."

Uống xong thuốc, cảm thấy có chút chóng mặt, Kim Nhật nằm xuống. Hần lại nhớ tới trước kia mình cũng là như thế này, ngày hôm sau hơi hơi phát sốt.

Lạc Diệc nằm xuống bên cạnh hắn. Thoáng cái thân thể Kim Nhật cứng lại.

"Kim Nhật, ngươi thật sự muốn coi chuyện gì cũng chưa từng phát sinh sao?" Lạc Diệc thở dài, nhẹ nhàng hỏi.

"Ta. . ."

"Kim Nhật, ta chưa từng thử cùng nam nhân làm loại sự tình này, hoặc là nói, chưa từng nghĩ tới sẽ cùng nam nhân làm loại sự tình này."

Ngực đau xót, thật sự muốn nói sao? Hần hồi hận sao. Không tự giác, nước mắt Kim Nhật chảy ra.

"Ta không phải là đồng tính luyến ái," Lạc Diệc tựa hồ không muốn Kim Nhật trả lời, tiếp tục nói, "Nhưng, ta cũng không tự giác chú ý tới ngươi, quan tâm ngươi, đến gần ngươi. Lúc đầu, ta tưởng do ngươi quá đẹp, nên ta coi ngươi là nữ nhân, nhưng, sau này, ta lại phát hiện, ta không thể tìm kiếm bất cứ dấu vết của nữ nhân trên người ngươi. Ta bảo ngươi đến ở nhà của ta, thật ra là do ta muốn biết rõ cảm giác của ta đối với ngươi. Nhưng mà, càng ở lâu cùng ngươi, ta lại càng phát giác tầm quan trọng của ngươi trong tim ta. Càng không muốn rời khỏi ngươi, sợ hãi ngươi sẽ rời đi. Ta nghĩ, ta yêu ngươi. Không quan tâm ngươi là nam hay nữ, chỉ bởi vì ngươi là ngươi, Kim Nhật."

Lạc Diệc quay sang nhìn Kim Nhật, lại phát hiện Kim Nhật nước mắt ràn rụa, làm hắn càng hoảng sợ, "Như thế nào? Kim Nhật, ta, có phải là ta nói quá trực tiếp. . . Hay là ngươi không thể tiếp nhận? Ta. . . Ta. . ."

Kim Nhật trở tay ôm chặt Lạc Diệc, đem mặt chôn vào vai hắn, "Ta là cao hứng, ta thật sự vô cùng cao hứng. . ."

Lạc Diệc thở phào một cái, chăm chú ôm lấy Kim Nhật, lộ ra một nụ cười, "Vậy sau này Kim Nhật học trưởng cần phải hảo hảo yêu gia, không thể khi dễ người ta."

Kim Nhật ngẩng mặt lên, ngây ngốc nhìn hình tượng Lạc Diệc đột nhiên chuyển biến, còn không có phản ứng.

Lạc Diệc nhìn khuôn mặt Kim Nhật ngờ ngác, cười giảo hoạt một tiếng, ngăn lại môi Kim Nhật. . .

"Kim Nhật học trưởng. . ."

Kim Nhật ngẩng đầu, nhìn nữ sinh đứng trước quầy bar.

"Kim Nhật học trưởng, ân, ngươi còn nhớ rõ ta không?" Mặt nữ sinh phơn phớt hồng, tựa như cố gắng lấy rất lớn dũng khí.

Kim Nhật liếc nhìn nàng, trong trí nhớ của hắn giống như chưa từng gặp cô bé này.

Nữ sinh thấy Kim Nhật không có phản ứng, mặt lại càng đỏ hơn, như trứng tôm chín, chớp chớp đôi mắt, "Ta. . . Ta là Thân Nhã, bạn của Tiểu Tinh."

Kim Nhật đột nhiên nhớ đến khuôn mặt đỏ bừng, dường như có chút quen thuộc, giống ai ta? A, đúng rồi, hắn nghĩ tới, là Lạc Hòa, không sai, hắn nhớ có một nữ sinh, đỏ bừng hai má làm hắn nhớ tới Lạc Hòa. Vừa nghĩ đến Lạc Hòa, biểu tình của Kim Nhật lại dịu xuống.

Thân Nhã cho rằng Kim Nhật nhớ đến nàng, bắt đầu hưng phấn lên, "Kim Nhật học trưởng, ngươi có nhớ ta không?" (Từ Hoa: dưa bờ, dưa bờ, có người ăn dưa bờ)

Kim Nhật nhìn khuôn mặt giống Lạc Diệc, không thể lạnh nhạt, hắn đành cười cười: "Ngươi vẫn khỏe chứ."

Thân Nhã tựa hồ không thể tin được vận may của mình, Kim Nhật thật sự đáp lại nàng. Cả đám nữ sinh trước quầy bar đều nổi lên ghen ghét.

"Học trưởng, ha ha, cái kia, Tiểu Tinh cùng Đường thiếp chút nữa sẽ tới."

"Ngươi hẹn với bọn họ?" Kim Nhật lại cùng nàng trò chuyện.

"Đúng vậy, bọn họ bảo ta tới trước, bọn họ lập tức sẽ tới. Ha ha, ta nhìn thấy học trưởng ở đây một mình, cho nên tới thăm sự cùng học trưởng" Biểu tình của Thân Nhã giống như vừa trúng giải nhất.

"A," Kim Nhật cười yếu ớt, "Đã sáu giờ, buổi tối không có lớp sao?"

“Ân, không có, không có. . .”

“Muốn uống chút gì không?”

“A, tùy tiện.”

Kim Nhật cảm thấy biểu tình của Thân Nhã rất đáng yêu, càng nhìn càng thấy giống như Lạc Diệc đang làm nũng, hắn rót một chén nước trái cây cho nàng. Lúc này, Đường Thiệp cùng bạn gái Trương Bội Tinh đã tới.

“Kim Nhật, đã lâu không gặp.” Đường Thiệp nhẹ nhàng vỗ vai Kim Nhật.

“Không lâu, không phải trước đó còn nhìn thấy tư thế oai hùng của ngươi, trong trận đấu bóng rổ lần trước a. Ngươi chơi rất hay.”

“Đúng vậy, ta quên mất.” Đường Thiệp giống như nhớ tới vấn đề gì, “Kim Nhật, ta thật sự không nghĩ tới ngươi sẽ đi xem trận đấu a. Làm ta càng nghĩ càng sợ.”

“Không có gì,” Kim Nhật đưa cho Đường Thiệp một chén ‘hồng sắc vị’, lại ngã chén nước trái cây cho Trương Bội Tinh, “Đột nhiên muốn đi, nên đi.”

“Ngươi mà đột nhiên muốn đi,” Đường Thiệp hoài nghi nhìn hắn, tặc tặc nhìn chăm chăm Kim Nhật, “Không phải là. . . Coi trọng vị mỹ nữ nào đi?”

“Nói bậy.” Kim Nhật cúi đầu. Hắn không phải coi trọng vị mỹ nữ nào, nhưng cũng là vì người nào đó mà đến. Kim Nhật nghĩ nghĩ, bên tai lại đỏ, hắn vẫn cứ thẹn thùng như vậy.

“A, đúng rồi, Kim Nhật, sao hôm nay ngươi lại rảnh tới đây, không phải thường ngày đều do Trầm Phi trông coi sao?” Đường Thiệp không tiếp tục truy vấn, chuyển đổi chủ đề. Đây cũng là nguyên nhân Kim Nhật kết giao cùng Đường Thiệp, bởi vì hắn hiểu được lúc nào nên thu lại, sẽ không truy vấn khi người khác không muốn trả lời vấn đề.

“A, khuya hôm nay hắn có chút việc, cho nên bảo ta tới trông coi trong chốc lát, một chút sẽ tới.” Kim Nhật nhìn cửa tiến vào một người, cười nói với Đường Thiệp: “Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến.”

Đường Thiệp quay đầu, nhìn thấy Trầm Phi đang đi đến.

“Đường Thiệp, ngươi tới rồi.” Trầm Phi cười cùng Đường Thiệp chào hỏi.

“Đúng, còn ngươi đã tới rồi.”

“A, nói như vậy, ngươi không nguyên ý nhìn thấy ta.” Trầm Phi cười trêu chọc.

“Nào dám nào dám, nhìn thấy đại hiệp ngươi, thật đúng là tam sinh hữu hạnh a.” Vừa dứt lời, đã rước lấy một mảnh tiếng cười.

“Phi, xử lý tốt sao?”

“Ân, nhiệm vụ của ngươi hoàn thành.” Trầm Phi cười cười, “Di, Lạc Diệc đâu?”

“Hắn, hắn lập tức sẽ tới.”

“Các ngươi nghiên cứu như thế nào rồi?”

“Không sai biệt lắm,” Kim Nhật cười cười, “Đêm nay sẽ đi gặp Du giáo sư.”

Thân Nhã đẩy đẩy Trương Bội Tinh, hướng nàng nháy mắt.

“Ân,” Tiểu Tinh mở miệng, “Cuối tuần chúng ta muốn đi chơi dã ngoại, Kim Nhật, ngươi có muốn đi không?”

“Đúng rồi,” Đường Thiệp cười cười, “Mục đích hôm nay chúng ta tới đây là để mời ngươi cùng đi chơi dã ngoại. Đã lâu chúng ta không ra ngoài chơi, có muốn đi không? Trầm Phi, ngươi cũng đi chứ?”

Kim Nhật suy nghĩ trong chốc lát, “Thứ bảy à?”

“Đúng vậy, Kim Nhật học trưởng,” Thân Nhã thấy Kim Nhật có chút do dự, vội vàng khuyến bảo, “Cùng đi đi. Càng nhiều người càng vui.”

“Chuyện gì mà càng nhiều người càng vui?” Kim Nhật ngẩng đầu, nhìn Lạc Diệc đi đến quầy bar.

“Tiểu học đệ, bọn họ mời Kim Nhật thứ bảy đi chơi du ngoại.” Trầm Phi như có điều suy nghĩ nhìn Lạc Diệc.

“A, thứ bảy?” Lạc Diệc nhìn về phía Kim Nhật, “Kim Nhật học trưởng, ngươi muốn đi sao?”

“Ta. . .”

“Kim Nhật học trường,” Lạc Diệc đi vào quầy bar, ôm bả vai Kim Nhật, “Nếu như ngươi muốn đi, mang ta đi luôn a, đã lâu ta cũng không có đi chơi.”

Kim Nhật nghiêng đầu nhìn Lạc Diệc “Ngươi muốn đi chơi?”

“Đúng, bởi vì Du giáo sư, đã lâu ta không đi đâu. Hiện tại, cũng sắp hoàn thành, chúng ta đương nhiên nên tự ban thưởng cho mình a.” Lạc Diệc mở to đôi mắt hướng Kim Nhật làm nũng.

“Tốt,” Kim Nhật sùng nịnh nhìn Lạc Diệc, “Chúng ta phải chơi đùa thật đã.”

“Thật tốt quá. . .” Thân Nhã, Đường Thiệp, Tiểu Tinh hoan hô. Trầm Phi nhìn hai người bọn họ, cười cười.

“Trầm Phi, ngươi cũng đi a?” Đường Thiệp chuyển hướng Trầm Phi.

“Tất cả mọi người đều đi, sao có thể thiếu phần của ta.” Trầm Phi nghĩ thầm, vừa vặn thừa dịp cơ hội này, hảo hảo quan sát Kim Nhật cùng Lạc Diệc, nếu như ta không đoán sai, hai người bọn họ. . .

“Vậy chúng ta đi trước,” Kim Nhật cùng Lạc Diệc đi ra quầy bar.

“Tốt, gặp lại sau.”

Tại nhà trọ của Du giáo sư—

“Giáo sư,” Kim Nhật cùng Lạc Diệc đi vào phòng thí nghiệm của Du giáo sư.

“Các ngươi tới rồi?” Du giáo sư tựa hồ nghiêm túc hơn so với thường ngày. “Kim Nhật, Lạc Diệc, đến, ngồi đi, ta có việc cần nói với các ngươi.”

Kim Nhật cùng Lạc Diệc liếc nhau một cái, bọn họ chưa bao giờ thấy Du giáo sư nghiêm túc như vậy, chuyện gì đã xảy ra?

“Ta thật cao hứng, thành quả của chúng ta đã thành công, hơn nữa, thành quả này so với dự đoán, còn tốt hơn nhiều. Việc này một phần cũng do cố gắng của các ngươi.” Du giáo sư dừng một chút. “Thuốc này thành công ngoài dự kiến, không chỉ có thể sử dụng như đã dự kiến, mà khi dùng trong cơ thể sống, đối với tính kháng vi-rút gây ung thư cũng có hiệu quả rõ rệt. Điểm ấy, là do trong quá trình nghiên cứu, chúng ta đã phát hiện ra.”

Du giáo sư uống một ngụm nước, lại ngưng trọng nhìn hai môn sinh đặc ý, “Vốn ta cho là, để các ngươi trợ thủ, đối với các ngươi mà nói, là một lần rèn luyện rất tốt, hơn nữa, trong giới giáo dục có thể nhanh chóng nổi tiếng. Mà các ngươi trong quá trình nghiên cứu này, đã tạo nên thành tích rất tốt, so với tưởng tượng của ta còn tốt hơn rất nhiều, thậm chí có thể nói: các ngươi không chỉ là trợ thủ, mà còn là người hợp tác với ta. Chuyện này vốn nên là chuyện đáng mừng. Nhưng mà” Du giáo sư thoáng nhíu mày, “Bởi vì ta không nghĩ kết quả lại tốt như vậy, cho nên ngay từ đầu cũng không giữ bí mật tốt, nên hiện tại có rất nhiều người nhìn chằm chằm thành quả này, trước khi hiệu quả của thuốc được công khai, ta sợ có khả năng rất nhiều người sẽ đối các ngươi bất lợi.” (Tứ Hoa: chém gió)

Du giáo sư đứng lên, “Ngày hôm qua ta mới nghe nói, tổ chức được muốn mời ** một số người đến xử lý chuyện này, hiện tại ta rất lo lắng vấn đề an toàn của các ngươi.”

“**?” Kim Nhật khó thấy nhíu mày.

“Đừng sợ,” Lạc Diệc cười khờ dại: “Ta rất giỏi đánh nhau, bọn họ đánh không lại ta đâu.”

Du giáo sư nhìn Lạc Diệc, thở dài, “Ai, hài tử này.”

“Giáo sư, chúng ta sẽ chú ý.” Kim Nhật cũng đứng lên. Hắn nhìn khuôn mặt trẻ con của Lạc Diệc, nội tâm thầm hạ quyết định nhất định phải bảo vệ tốt Lạc Diệc.

“Vậy là tốt rồi.” Tâm trạng Du giáo sư vẫn còn nặng nề.

Kim Nhật đi đến bên cạnh, vỗ bả vai giáo sư, “Giáo sư, chúng ta nhất định sẽ bảo vệ tốt bản thân, ngài không cần lo lắng cho bọn ta, chỉ cần chuẩn bị tốt, đem thành quả nghiên cứu công khai, tạo phúc cho nhân loại.”

Du giáo sư vỗ vỗ lên tay Kim Nhật, rốt cục vui mừng nở nụ cười.

Tại nhà của Lạc Diệc—

“Diệc, ngươi có lo lắng không?” Kim Nhật thư thư phục phục dựa vào Lạc Diệc xem TV, Lạc Diệc ngồi trên ghế, vòng tay ôm chặt Kim Nhật.

“Lo lắng?” Lạc Diệc quay đầu nhìn Kim Nhật, “Không có a, ta lo lắng nhất chính là. . .”

Kim Nhật ngẩng đầu nhìn Lạc Diệc, ánh mắt nghi hoặc.

Lạc Diệc cúi đầu, hôn một cái lên đôi môi đỏ tươi của Kim Nhật: “Ta chỉ lo lắng, Kim Nhật học trường ta yêu nhất không cho nhân gia hôn nhẹ.”

Mặt đỏ bừng, Kim Nhật đẩy Lạc Diệc ra, “Ta đang nói chuyện đứng đắn với ngươi.”

Lạc Diệc lời kéo, kéo Kim Nhật vào trong ngực, “Ta cũng đứng đắn, những kia cái gì mà ** phần tử, ta thật sự không sợ. Ta chỉ sợ bên người ta không có ngươi.”

“Không chịu nổi.” Kim Nhật liếc mắt xem thường, vẫn còn có chút lo lắng, “Chính là những ** phần tử kia, bọn họ có thể sử dụng bất cứ thủ đoạn gì.”

“Ân a, không có việc gì.”

“Nếu không, Diệc, thứ bảy này chúng ta đừng đi du ngoại nữa, chờ giáo sư công khai xong rồi đi được không?” Kim Nhật ần ần có chút bất an, hắn cũng không biết vì cái gì, có lẽ là do hấn sợ quá khứ của hấn sẽ bị phát hiện. Ông trời ơi, xin đừng để Trần Phong xuất hiện, hãy để cho hấn mãi mãi là quá khứ đi.

“Kim Nhật, đừng sợ. Đã lâu chúng ta không đi chơi, chơi đùa thoải mái một lần không được sao? Sẽ không có chuyện gì xảy ra với chúng ta đâu.” Lạc Diệc an ủi Kim Nhật, hấn không muốn vì chút sự việc còn con này mà để Kim Nhật lo lắng, thân phận hấn đường đường là “Giáo tử”, những tiểu lâu la kia, không đáng lọt vào mắt hấn. “Huống hồ, chúng ta đã đáp ứng với bọn Đường Thiệp, giờ lại thất tín, bọn họ nhất định sẽ rất thất vọng.”

“Nói cũng đúng,” Kim Nhật thở dài, “Không nên nghĩ nhiều như vậy, chơi đùa thoải mái một lần cũng tốt.”

“Đúng vậy đúng vậy,” Lạc Diệc hôn má Kim Nhật, “Lúc này ngươi không cần suy tư nhiều như vậy, tốt nhất là nên chuyên tâm để ý đến nơi này của ta.” Lạc Diệc nói, kéo tay Kim Nhật xuống hạ thân của mình.

Cảm giác được Lạc Diệc phản ứng, mặt Kim Nhật đỏ lên, tranh thủ thời gian rút tay về, thấp giọng lẩm bẩm một câu: “Đại sắc lang.”

Lạc Diệc ngăn lại môi Kim Nhật, “Ngươi không thích sao?”

“Ngô. . .” Kim Nhật đã phát không lên tiếng, hai tay của hấn ôm lấy cổ Lạc Diệc.

“Xem, ngươi cũng thích.” Lạc Diệc cười mập mờ, ôm lấy Kim Nhật, hướng gian phòng đi vào.

Trong phòng tràn ngập xuân sắc, ngay cả ánh trăng cũng thẹn thùng trốn vào trong mây.

Bạn đang đọc truyện *Kim Nhật Kim Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

"Thời gian trôi qua thật nhanh!" Thân Nhã đứng ở sân ga tàu hỏa, phát ra cảm thán, "Sao nhanh đến thứ bảy vậy?"

"Ai nha!" Ngay lập tức đã bị Trương Bội Tinh hung hăng gõ đầu một cái, "Đau quá!"

"Còn dám nói thời gian trôi qua thật nhanh sao? Không biết ai suốt ngày ai thán 'Trời ạ, thời gian sao trôi chậm vậy, Kim Nhật học trưởng của ta, thứ bảy cuối tuần của ta. '" Tiểu Tinh cười Thân Nhã.

"Ai nha, Tiểu Tinh tốt của ta" Thân Nhã làm bộ bụm mặt nói: "Không phải mà, ngươi biết thì đừng nói mà!"

Đường Thiệp cùng Tiểu Tinh thoải mái mỉm cười.

"Kim Nhật đến đây." Đột nhiên nghe được một tiếng kêu.

"Đâu đâu?" Thân Nhã lập tức nhảy dựng lên.

"Lừa ngươi nga." Tiểu Tinh nhìn động tác của Thân Nhã, cười đến càng vui "Ai kêu ngươi hưng phấn như vậy, sáng sớm liền lôi kéo chúng ta chạy tới, còn lâu mới tới giờ hẹn."

"Ta."

"Ha ha, các vị tiểu thư cùng các vị tiên sinh thân mến, ta không tới muộn đi?" Trầm Phi dẫn theo một cái túi du lịch nho nhỏ đi tới.

"Không có không có, Kim Nhật vẫn còn chưa đến." Tiểu Tinh cười trả lời.

"Đến đây đến đây, " Thân Nhã nhìn nhìn phương xa, "Bọn họ đến đây."

Quả thực, Kim Nhật cùng Lạc Diệc đang đi đến.

"Ngượng ngùng, bọn ta đến hơi muộn một chút." Kim Nhật thật có lỗi cười cười, lập tức liếc mắt Lạc Diệc, tựa hồ có oán trách, rồi lại đỏ mặt.

Lạc Diệc trở về hân một nụ cười, "Được rồi, mọi người đã đến đông đủ chưa?"

"Rồi, hiện tại có thể xuất phát." Đường Thiệp dẫn đầu đi lên tàu.

Thời tiết tháng tư rất mát mẻ, rất thích hợp đập thanh, hồ bằng kết hữu, leo núi đi chơi xa, thật sự rất thích ý. Gió nhẹ nhàn thối làm lòng người thư sướng.

Bọn họ hẹn nhau ra ngoại ô cắm trại, nơi đó ở giữa sườn núi là nơi chuyên môn để cắm trại, thiêu nướng dã ngoại, cảnh sắc tú lệ, phong cảnh di nhân.

"Kim Nhật học trưởng, ta đem thịt xuyên tốt lắm." Thân Nhã dính vào bên cạnh Kim Nhật, đây là một cơ hội khó được a, nàng nhất định phải tìm cơ hội tốt hướng Kim Nhật học trưởng thổ lộ.

"Được" Kim Nhật tiếp nhận thịt xuyên để trên bàn quay, đồ thượng một ít gia vị. Hân xoay người, thấy Lạc Diệc cùng Trầm Phi đang xuyên thức ăn. Đường Thiệp tước vỏ khoai tây, Tiểu Tinh thì thái khoai tây. Nơi này đều là tự mình chuẩn bị nguyên liệu.

"Ta không biết Kim Nhật học trưởng đích trù nghệ tốt như vậy." Thân Nhã thấp thân mình, lén lút nói chuyện với Kim Nhật.

"A, quá khen." Kim Nhật ngại ngùng nở nụ cười, "Sao người không đi giúp bọn họ?"

"Ta, a, bọn họ nơi đó đã đủ người, ta lại đây giúp Kim Nhật học trưởng đi." Thân Nhã chủ động ra trận, hy vọng có thể tìm được đề tài nói chuyện cùng Kim Nhật, sau đó sẽ tìm cách đưa Kim Nhật đến nơi thổ lộ "Nơi này thật nhiều người nha!"

"Đúng vậy, đây là nơi chuyên môn cắm trại, thiêu nướng dã ngoại nên hơi nhiều người, nhưng cũng thật náo nhiệt."

"Đi? Ta còn nghĩ rằng Kim Nhật học trưởng không thích chỗ náo nhiệt cơ?"

"Nếu đi ra ngoại, náo nhiệt chút cũng không sai." Kim Nhật cười cười, đem nướng tốt thịt xuyên đặt ở cái đĩa, "Mau mang cho bọn hân ăn đi."

"Oa, thơm quá! !" Thân Nhã tiếp nhận đĩa, "Vây ta bùng qua đó." Nói xong liền hướng Trầm Phi, "Ai nha!"

Kim Nhật quay đầu lại, nhìn thấy Thân Nhã té lăn trên đất, vội vàng đi đến nâng nàng dậy, "Sao không cẩn thận chút nào?"

"Sao?" Một vị nam tử mặc quần áo hoa trùng mắt bọn họ, "Cô gái này đụng phải ta, còn làm đồ vật rơi vào người ta, người nói giờ phải làm sao?"

Kim Nhật xem vị nam tử nhộm một đầu vàng, giống bộ dạng của một tên côn đồ, quần áo trên người thì đầy mỡ, mấy xuyên thịt hân vừa nướng tốt thì rơi đầy đất.

Thật tiếc mấy xuyên thịt, Kim Nhật nghĩ trong lòng, nhưng không muốn gặp rắc rối: "Thập phần thật có lỗi."

"Yêu" tên côn đồ kia dường như muốn bới móc hai người, "Vợ chồng son thật ngọt ngào a? Đại ca người hiện tại tâm tình khó chịu, người nói thật có lỗi dùng để làm gì?"

"Vây người muốn thế nào?" Kim Nhật mặt trầm xuống, nhưng thật ra có chút khí thế.

Vị nam tử kia rung mình, rồi lại cường trang trấn định, "Tiểu tử người bộ dáng không sai, lại đây bồi ông ngoại."

"Ha ha ha." tên côn đồ không biết từ lúc nào đã vây quanh một đám người.

"Người nói cái gì?" Lạc Diệc đi tới, khuôn mặt lạnh lùng, lực uy hiếp làm cho người ta cảm giác trên người như một đồng băng, cũng làm Kim Nhật giật mình.

Đám côn đồ bị Lạc Diệc cấp kinh sợ, ngừng cười, chung quanh an tĩnh lại, cả khu cắm trại to như vậy, một chút khắc khẩu đã đem mọi người chú ý hết về đây.

Một giây, hai giây, ba giây.

Tên côn đồ cầm đầu phục hồi tinh thần, tựa hồ cảm thấy có chút mất mặt, then quá hóa giận: "Lại là một tên tiểu tử, a? Dám ở trước mặt ông nội người ra oai, đúng là chán sống!"

"Ông nội." Lạc Diệc một phen hỏa đi lên, đang muốn xông lên phía trước thì bị Kim Nhật một tay ngăn cản xuống dưới, hân chuyển hướng Kim Nhật, đang muốn nói không cần ngăn cản hân, đã thấy Kim Nhật hướng hân sử cái ánh mắt.

Lạc Diệc theo Kim Nhật ánh mắt nhìn lại, thấy bên hông tên côn đồ kia có một đồ vật, hình như là súng?!

Bọn họ lại nhìn nhau liếc mắt một cái, xem ra không phải là nháo sự bình thường.

"Tính các người thức thòi, ha ha." Tên côn đồ thấy Kim Nhật không dám tiến lên, biết là do vật bên hông, lá gan nháy mắt lớn lên, một tay cố ý vô tình vuốt ve vật kia, một tay chống thắt lưng, "Ông nội ta yêu cầu cũng không nhiều, chỉ cần hai cái tiểu tử các người cùng cô bé kia theo chúng ta cùng nhau trở về vui vẻ một ngày, chuyện này ta sẽ cho qua."

"Vậy phải xem người có năng lực gì làm cho chúng ta đi theo người," Lạc Diệc tỉnh táo lại, lấy sét đánh không kịp bưng tai tiến lên, hai ngón tay chế trụ cổ họng tên côn đồ, "Thế nào, năng lực của người chỉ có chừng đây sao?"

Tên côn đồ lập tức ngậy người, trừng lớn hai mắt nhìn Lạc Diệc, không dám tin có người có thể nhanh như vậy.

Đám côn đồ tựa hồ cũng sững sốt một chút, đã có tên áo đen lập tức phản ứng lại, chìa súng về phía huyết thái dương của Lạc Diệc, Lạc Diệc đá phía sau một cái làm súng rơi xuống, tên kia cũng rất nhanh nhẹn, đá lại một cước, Lạc Diệc bắt đặc đi buông ra tên côn đồ kia, lấy tay đến chặn chân, cùng tên kia đánh lên.

Tên côn đồ thấy không có nguy hiểm, sợ hãi rút súng, hướng lên trời nổ một phát súng.

Tiếng súng vang lên, nguyên lai đám người xem náo nhiệt hoảng sợ, tiếng thét chói tai không ngừng, mọi người đều hướng lối ra chạy, trường hợp náo loạn thành một đoàn.

Kim Nhật quay đầu đối Đường Thiệp cùng Trầm Phi nói: "Các người đi mau, mau mang hai nữ sinh đi."

Thân Nhã xanh mét mặt: "Kim Nhật học trưởng, người cùng chúng ta đi thôi."

"Lạc Diệc còn đang đánh với bọn chúng, chúng ta đến kéo dài thời gian, các người đi trước đi."

"Không cần, ta phải cùng Kim Nhật học trưởng cùng nhau đi. Học trưởng không đi, ta cũng không đi." Thân Nhã bắt đầu khóc.

Kim Nhật nhủ mảy, "Phi, các người đi đi, nếu không sẽ không kịp."

"Kim Nhật, hai người các người."

"Phi, chúng ta có hai nữ sinh, các người phải bảo vệ các nàng." Kim Nhật trầm mặt, "Ta cùng Lạc Diệc sẽ tìm cơ hội chạy."

"Được rồi, chúng ta đi." Trầm Phi cắn chặt răng, dắt Thân Nhã hướng chạy hướng lối ra.

Kim Nhật nhìn bọn hắn rời đi, yên lòng, xoay người thấy Lạc Diệc đang bị một đám người vây công, lập tức tiến lên hỗ trợ.

"Học trưởng ——"

Kim Nhật quay đầu lại đã thấy Thân Nhã bị một người bắt được, Trầm Phi ôm đầu bị đánh ngã trên mặt đất. Kim Nhật nhìn Lạc Diệc, thấy hắn còn miễn cưỡng ứng phó được, liền hướng Trầm Phi.

Kim Nhật nhìn thật nhu nhược, dù cố gắng nhưng hai quyền không địch lại bốn chân, dần dần bại hạ trận.

Thân Nhã thấy Kim Nhật tựa hồ không địch lại, càng phát ra khăn trương đứng lên: "Học trưởng, học trưởng ——", lại bị hai người giữ chặt, không thể động đậy. Nàng ra sức giãy dụa, bị tên giữ nàng quăng một cái tát.

"Thân Nhã!" Kim Nhật gặp Thân Nhã bị tát một cái, tay chân có điểm loạn, rốt cục không địch lại, bị kiềm chế, bị bắt cùng Thân Nhã đến cái xe màu trắng cách đó không xa.

"Diệc——"

Lạc Diệc quay đầu lại, thấy Kim Nhật bị bắt, cũng nóng nảy, xuống tay một chút cũng không lưu tình.

Nam tử giữ Kim Nhật thấy Kim Nhật kêu cứu, đập một cái vào sau gáy Kim Nhật, Kim Nhật chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, liền hôn mê bất tỉnh.

Lạc Diệc thấy thế càng nhanh hơn, đáng tiếc trên tay không vũ khí, vừa giải quyết đám kia, lại chỉ nhìn thấy chiếc xe màu trắng đã đi xa.

Khi tỉnh lại, Kim Nhật cảm thấy cổ thực toan, hắn vận vẹo vài cái, giật giật thân mình, phát hiện bản thân bị trói. Cố gắng mở to mắt, bốn phía một mảnh hắc ám, chỉ có chút ánh sáng từ trên cửa sổ chiếu xuống, giống như đang trong một nhà tù. Hắn giật giật thân mình, cảm giác như đụng phải cái gì, tập trung nhìn vào, đúng là Thân Nhã.

Kim Nhật dùng thân mình đẩy Thân Nhã, "Thân Nhã, Thân Nhã."

"Ân. . ." Thân Nhã phát ra một tiếng rên rỉ, chậm rãi mở to mắt, "Kim Nhật học trưởng ——"

"Người không sao chứ?" Kim Nhật quan tâm hỏi.

"Hoàn hảo, học trường, hiện tại chúng ta đang ở đâu?"

Kim Nhật theo chút ánh sáng nhìn nhận thấy sắc mặt Thân Nhã tái nhợt, xem là sợ tới mức không nhẹ, "Chúng ta bị người bắt cóc."

"A?" Thân Nhã sắc mặt càng thêm tái nhợt, trong mắt có giọt nước đảo quanh, "Học trường, bọn họ vì sao muốn bắt chúng ta?"

"Nguyên nhân cụ thể ta cũng không rõ, chờ khi bọn hắn tới hỏi chúng ta sẽ biết." Kim Nhật nhìn nhìn Thân Nhã, nếu bị nắm đến đây, bối rối cũng không dùng được gì, cũng chẳng thể chạy trốn, giờ phải xem mục đích của bọn chúng, "Người sợ hãi sao?"

"Không, không sợ." Giọng nói có chút run run, lại cường tự trấn định.

Kim Nhật không khỏi có chút thương thức Thân Nhã, nàng vốn là đoá hoa lớn lên trong nhà ấm, gặp được trường hợp này, có thể làm đến như vậy đã muốn không tồi.

"Thân Nhã, người cùng tiểu Tinh là bạn tốt sao?" Kim Nhật nghĩ muốn dò đi Thân Nhã lực chú ý, không đến mức sợ hãi như vậy.

"Đúng vậy, chúng ta nhận thức từ năm nhất ..., vẫn ở cùng phòng ký túc xá."

"Ta xem các người thực hoạt bát."

"A, chúng ta là người hướng ngoại, chúng ta vẫn thực ý lại đối phương, thẳng đến Đường Thiệp xuất hiện." Thân Nhã thật sự bị dò đi lực chú ý, bắt đầu hân huyên. Nàng cũng thực kinh hi Kim Nhật hội chủ động cùng nàng nói chuyện phiếm.

"Nga? Phải không?" Kim Nhật biểu hiện giống như rất hứng thú nghe chuyện xưa.

"Đúng vậy, lúc tiểu Tinh giao bạn trai đã gạt ta!" Thân Nhã có điểm ủy khuất "Nhưng mà mấy năm qua, bọn ta chưa bao giờ lừa gạt nhau."

"Có thể là nàng nhất thời không biết nên nói như thế nào."

"Nàng cũng nói như vậy." Thân Nhã đột nhiên nở nụ cười, "Khi đó ta trách cứ nàng không đem ta trở thành bằng hữu, nàng chính là nói như vậy. Nàng nói tình yêu tới quá nhanh, nàng vẫn không biết nên phản ứng như thế nào, một lòng chỉ nghĩ phải cùng Đường Thiệp cùng một chỗ, từng bước cũng không tách ra. Nàng không cách nào quan tâm đến việc học, không cách nào quan tâm đến bằng hữu, cái gì cũng không quan tâm, chỉ một lòng nghĩ Đường Thiệp, Đường Thiệp, Đường Thiệp."

"Đúng vậy, đây là dấu hiệu tình yêu bắt đầu." Kim Nhật nhớ lại cảm giác lần đầu tiên hắn thấy Lạc Diệc.

"Cho nên, ta tha thứ cho nàng. Kỳ thật, nàng có thể tìm được một người đối tốt với nàng, khiến ta rất vui. Hơn nữa đôi khi ta còn cùng các nàng cùng đi ăn cơm, ngoạn, có thể là một cái bóng đèn, bất quá ta cũng không để ý, cũng không phải thường xuyên có thể như vậy. Ngẫu nhiên như vậy, cũng thực vui vẻ. Tiểu Tinh cũng thực vui, tay trái dắt bạn trai, tay phải dắt bạn tốt, là chuyện hạnh phúc nhất đời này đi."

"Về sau người cũng sẽ được như vậy." Kim Nhật nhìn ánh mắt Thân Nhã thơ ngây, trong lòng một trận ấm áp.

"Đúng vậy, cho nên ta đang cố theo đuổi." Thân Nhã đột nhiên hiểu được, đây là cơ hội tốt để nàng thông báo, "Ta cũng hy vọng tay trái của ta có thể nắm tay Kim Nhật học trường."

Kim Nhật sùng sốt, đột nhiên nở nụ cười, "Thân Nhã, người có biết cái gì gọi là tình yêu không?"

"Tình yêu? Đương nhiên biết. Tình yêu chính là một loại cảm giác, một loại cảm giác thực thích. Ân, tựa như Tiểu Tinh đối Đường Thiệp."

"Đây là người đối tình yêu lý giải, có lẽ không có sai. Nhưng ta cảm thấy, tình yêu phân thành hai loại, loại thứ nhất phân ba giai đoạn."

"Nga?" Thân Nhã có vẻ rất hứng thú, "Nói đi nói đi."

"Giai đoạn thứ nhất là giai đoạn tình cảm mãnh liệt, giống như người vừa hình dung tiểu Tinh đối Đường Thiệp. Rất nhiều người ngay từ đầu nhảy vào giai đoạn tình cảm mãnh liệt, không thể tự kiềm chế. Kỳ thật, ta cho rằng, trong Titanic, Ruth đối Jack chính là loại cảm giác này. Nếu tại giai đoạn này đem tình yêu cấp 'răng rắc' chặt đứt, thì tình yêu nhất định sẽ trở thành tiếc nuối, vĩnh viễn, là tình yêu đẹp nhất."

Kim Nhật nhìn nhìn Thân Nhã, tiểu nha đầu này tựa hồ bị hắn ngôn luận cấp mê hoặc, ánh mắt nháy mắt không nháy mắt theo dõi hắn.

"Kia, giai đoạn thứ hai đâu, nói đi mà."

"Giai đoạn thứ hai là giai đoạn nhạt nhẽo. Bởi vì tình cảm mãnh liệt tới rất đột nhiên, khiến cuộc sống và tư tưởng chúng ta bị khuấy rầy, sau khi tình cảm mãnh liệt chậm rãi lui bước, có lẽ một tuần, một tháng, hai tháng, hoặc là một năm, hai năm, chúng ta sẽ thói quen bên người có một người, hai người hấp dẫn nhau, liên hệ nhau, cách sống mới rất nhanh thành thói quen, hơn nữa cách sống này hai người sẽ cùng nhau thích ứng và sẽ thích ứng đặc biệt mau. Chính là một khi thích ứng, sẽ cảm thấy cuộc sống hai người quá nhạt nhẽo, bọn họ sẽ nhớ đến tình cảm lúc mới bắt đầu có bao nhiêu mãnh liệt, bao nhiêu tốt đẹp, nhưng mà hai người cùng một chỗ không có khả năng vĩnh viễn có tình cảm mãnh liệt. Bọn họ sẽ oán giận, cãi nhau, sẽ mệt mỏi, mà mỗi

khi như vậy con người ta sẽ hoài niệm tình cảm mãnh liệt, hoặc là một người đã quen hưởng thụ tình yêu của đối phương, sẽ có lúc họ phiền chán tình cảm ấy. Giai đoạn này sẽ xuất hiện rất nhiều vấn đề, cũng sẽ có rất nhiều ma sát. Nếu hai người tại cái giai đoạn này không có cách nào nhất trí giải quyết, thì tình yêu sẽ kết thúc." (Tứ Hoa: đoạn này ta chém)

"Nếu hai người nhất trí giải quyết?"

"À, nếu vậy bọn họ sẽ tiến vào giai đoạn thứ ba, hai người sẽ từ từ quen thuộc đối phương, sau đó có thể vĩnh viễn cùng một chỗ."

"Nga, kia vì cái gì đây là loại tình yêu thứ nhất? Còn loại tình yêu thứ hai là gì?"

"Bởi vì đây là loại tình yêu đến từ song phương. Loại tình yêu thứ hai là đơn phương."

"Vậy tình yêu đơn phương thì như thế nào?"

"Liên bởi vì có tình yêu đơn phương, cho nên, trên đời mới có nhiều thăng trầm như vậy." Kim Nhật thở dài một hơi, "Có người lập tức lâm vào giai đoạn tình cảm mãnh liệt, đáng tiếc lại chỉ là đơn phương. Người kia sẽ không hưởng ứng họ. Nhưng, có người cũng không phải là lâm vào tình yêu chân chính, bọn họ chỉ vì theo đuổi, bọn họ ngay từ đầu sẽ không có cảm giác thích hoặc yêu, mà mặt khác có người vì tình kiếm tìm tình yêu mà yêu."

"Kiếm tìm tình yêu mà yêu?" Thân Nhã có điểm mê mang.

"Nói cách khác khi lâm vào tình cảm mãnh liệt, chính mình cho rằng mình yêu thương một người, có lẽ không phải họ thật sự yêu người đó, mà là yêu thương cảm giác yêu. Họ theo đuổi chính là cảm giác yêu, mà không phải người kia."

"Như vậy có gì bất đồng không?"

"Đương nhiên có, nhưng mà rất khó nhận ra. Đôi khi họ có được cảm giác giống yêu thương người kia, nhưng đôi khi hẳn cảm giác như là người ngoài cuộc, thấy bản thân thống khổ, lâm vào cảm giác vừa yêu vừa hận, sau đó cảm thấy bản thân thật đáng thương, thật đồng tình, vì bản thân thống khổ mà thống khổ. Họ sẽ yêu cái loại cảm giác này, cái loại cảm giác bản thân lâm vào tình yêu. Nhưng nếu có một ngày, người họ yêu thật sự yêu họ, họ sẽ không có cảm giác mừng rỡ như điên, tới lúc đó, họ thậm chí cảm thấy bản thân đã sớm chán ghét người kia."

"Vậy như thế nào để biết bản thân thực sự yêu người đó?"

"Tình yêu ngay từ đầu có thể thực tiễn, còn không thể nói là yêu, chính là một loại mê luyện. Loại cảm giác mê luyện này muốn biết là thật mê luyện một người hay là mê luyện cảm giác yêu, là muốn hỏi bản thân. Tình hạ tâm tới hỏi hỏi bản thân đối với đối phương có lòng trung thành, cái cảm giác không phải hẳn là không thể hay không, còn muốn nhìn xem người thích hẳn vì cái gì."

"Lòng trung thành? Cảm giác không phải hẳn là không thể?" Thân Nhã cúi đầu nhìn bàn chân bản thân, "Kim Nhật học trưởng, ta."

"Thân Nhã, người thật sự thích thương con người của ta sao?" Kim Nhật thực bình tĩnh nhìn nàng.

"Bảo ta tiểu Nhã đi," Thân Nhã đột nhiên mỉm cười ngẩng đầu, "Kim Nhật học trưởng, có lẽ trước kia bản thân ta là mê luyện cảm giác yêu."

Kim Nhật đối với nàng cười cười, không lên tiếng.

"Bất quá," Thân Nhã thực vui vẻ nói, "Hiện tại, ta cảm thấy ta là thật sự thích thương người."

"Tiểu Nhã."

"Kim Nhật học trưởng, người trước hết nghe ta nói, ta chưa từng có nghĩ đến người đối tình yêu có hiểu biết sâu như vậy. Hơn nữa, chuyện lần này, cũng làm cho ta âm thầm bội phục người. Tại tình huống nguy hiểm như vậy, người vẫn còn có thể trấn định, nhưng lại hiểu được săn sóc cho người khác, theo ta nói chuyện phiếm, làm cho ta không hề khẩn trương. Người như vậy, làm sao có lý do gì làm người khác không thể thích người?"

"A." Kim Nhật không nói gì.

"Ba! Ba! Ba!" Tiếng vỗ tay vang lên, "Câu nói thật phần khích, dũng khí thật kinh người, người như vậy, đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy."

Cửa mở, một vị trung niên nam tử đi đến, mặt sau đi theo mấy người, "Không hổ là học trò đắc ý của Du giáo sư, phương diện nào đều cũng tinh thấu."

Kim Nhật vừa nghe đến tên Du giáo sư, mặt lập tức trầm xuống. Thì ra là thế, thật là vì này!

Bạn đang đọc truyện *Kim Nhật Kim Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

"Người là ai?" Kim Nhật lạnh lùng nhìn vị nam tử.

"Việc này ta không sợ nói thật cho người biết" vị nam tử kia cười, "Các huynh đệ đều bảo ta An ca."

"Làm thế nào người mới bằng lòng thả chúng ta?"

"Ha ha, chất phác thẳng thắn, ta thích." An ca liền ngồi xuống chiếc ghế người khác đưa đến, "Ta muốn phối phương thứ thuốc đó."

"Phối phương?" Kim Nhật đảo con mắt vòng quanh, "Ta không biết."

"Tiểu bằng hữu," An ca nheo mắt lại, "Hiện tại, có 80% người biết việc này đang tìm các người, họ đều muốn đoạt được phối phương, thậm chí có rất nhiều người nhờ vả chúng ta. Các người thật may mắn khi lọt vào tay chúng ta. Người là trợ thủ của Du giáo sư, cả quá trình người đều tham dự, làm sao người có thể không biết?"

"80%?" Kim Nhật nhú mày, "Ta chỉ là trợ thủ, giúp giáo thụ chuẩn bị một ít tài liệu, làm sao có thể xem được đầy đủ phối phương."

"Ha ha" An ca giả nộ cười một tiếng, "Người khác nói như vậy ta sẽ tin, bắt quá người thôi, Du giáo sư chỉ có một mình người làm trợ thủ, người không biết thì ai sẽ biết?"

"Một người trợ thủ?" Kim Nhật nếu có chút dăm chiêu, vậy tức là Lạc Diệc không bị phát hiện? Thật sự tốt quá, chắc hẳn Lạc Diệc tạm thời không có việc gì.

"Du giáo sư đâu? Các người cũng bắt Du giáo sư đến đây sao?" Kim Nhật hoảng hốt hỏi.

"Chúng ta cũng hy vọng như vậy, bắt quá đã chậm một bước, hẳn đã mất tích!"

"A?"

"Hiện tại mấu chốt ngay tại trên người người, ta động tác có chút mau, trước hết mời người tới đây làm khách." An ca điếm một điều thuốc.

"Làm khách?" Kim Nhật giật giật bị trói trụ thân mình, "Đây là các người đạo đãi khách?"

"Ha ha, nếu người ngoan ngoãn đem phối phương nói cho ta biết, ta tự nhiên cung cấp thượng đẳng đạo đãi khách. Bắt quá, hiện tại cũng chỉ hảo ủy khuất các người."

"Ta nói ta biết phối phương không hoàn chỉnh."

"Ha ha," An ca thổi một ngụm khói, "Vậy chúng ta có phương pháp làm cho người nhớ hết đầy đủ phối phương." Nói xong, hướng bên cạnh sử ánh mắt.

Thân Nhã, Kim Nhật thăm kêu không ổn.

Quả nhiên, một vị nam tử tiến lên bỏ đi dây thừng trói Thân Nhã, vị nam tử khác thì đè lại nàng không cho giãy dụa.

"Các người muốn làm gì?" Thân Nhã ra sức giãy dụa, chính là lực lượng mỏng manh không thể so sánh cùng hai đại nam tử.

"Kim Nhật, chỉ cần người đem phối phương viết ra, ta sẽ tha cho nàng, bằng không."

"Chuyện này căn bản cùng nàng không quan hệ." Kim Nhật căm giận nhìn An ca.

"Chỉ cần nàng cùng người có quan hệ là tốt rồi." An ca vẻ mặt không cho là đúng.

"Nàng cùng ta không có quan hệ gì." Kim Nhật tỉnh táo lại, khôi phục gương mặt lạnh lùng. Hắn không thể đem phối phương của Du giáo sư giao cho loại người như thế này. Loại thuốc này nếu tiêm vào người bệnh sẽ có hiệu quả trị liệu rất tốt, nhưng nếu tiêm vào người bình thường sẽ sinh ra một ít kháng thể làm tổn hại thân thể, giống như là một loại vi-rút.

"Phải không?" An ca dùng sức đập tắt tàn thuốc, "Vậy chúng ta sẽ không khách khí."

Nam tử ngăn chặn Thân Nhã nộ nộ cười dâm dăng, một tay ngăn nàng của áo, lộ ra bộ ngực trắng nõn, ánh mắt tên còn lại lập tức phát sáng.

"Không, cứu ta, học trưởng ——"

Tiếng hét của Thân Nhã chói tai thê lương, nàng ra sức giãy dụa, nhưng lại bất lực.

"Kim Nhật, người thật sự muốn nhìn nàng ở trước mặt người bị vậy bản?"

"Cứu ta, học trưởng, cứu ta ——"

Tiếng kêu cứu của Thân Nhã cứ dồn dập bên tai, Kim Nhật nhớ tới cuộc nói chuyện cùng nàng, chẳng nhẽ một cô gái tốt, hoàn hảo như vậy lại bị hủy sao? Nhưng lại là vì mình, hắn không thể nghe nổi nữa, nghe không nổi nữa.

"Dừng tay ——" Kim Nhật rống lên, "Ta viết."

An ca giờ tay lên, vị nam tử kia buông Thân Nhã, tay Thân Nhã run rẩy kéo nhanh quần áo, đầu cúi xuống về phía sau.

"Đó là một phối phương vô cùng phức tạp, ngươi không muốn ta sẽ viết ở đây đi." Kim Nhật nâng đầu, nhìn thẳng vào An ca.

"Đó là đương nhiên." An ca đứng lên, hướng ngoài cửa đi đến, "Đem bọn họ mang đi."

Lạc Diệc ánh mắt lạnh lẽo nhìn chăm chú vào chiếc xe màu trắng gào thét mà đi, sát khí đầy người, hắn một bên nâng Trầm Phi, một bên xuất ra di động.

"Ngươi không sao chứ?"

"Ta." Trầm Phi giật giật thân mình, "Hắn là bị gãy mấy cái xương sườn." Hắn ngẩng đầu nhìn Lạc Diệc, có chút kinh ngạc, hắn bao nhiêu tuổi? Đây là nghi vấn duy nhất của Trầm Phi. Lúc mới thấy hắn, nghĩ hắn chỉ có mười sáu tuổi, nhưng biểu tình cùng khí thế hiện tại của hắn không phải một thiếu niên mới mười sáu tuổi có thể như vậy.

Rốt cuộc hắn bao nhiêu tuổi?

"Ta đã gọi cấp cứu, xe cứu thương lập tức sẽ đến. Kim Nhật bị nắm, ta không có cách nào cùng ngươi đi bệnh viện, một mình ngươi đi không sao chứ?"

"Không thành vấn đề." Trầm Phi đáp.

Không đến 5 phút, xe cứu thương còn chưa đến, trên bầu trời đã bay tới một chiếc phi cơ trực thăng.

"Vậy ta đi trước, ngươi cẩn thận một chút." Phi cơ còn chưa đáp xuống, Lạc Diệc đã nhảy lên, "Trực tiếp đi sân bay quốc tế."

Trầm Phi sùng sờ, nhìn phi cơ trực thăng càng bay càng xa, hắn rốt cuộc là ai?

Lạc Diệc mới xuống phi cơ, liền lập tức bay đến trung tâm New York.

"Thiếu gia."

Cửa tự động điều khiển mở ra, xe lại đi thêm 10 phút mới đến trước cửa một tòa biệt thự, Lạc Diệc xuống xe, vọt vào nhà.

"Lão gia có nhà không?"

"Lão gia nghe nói ngài đã trở lại, hiện đang ở thư phòng chờ ngài."

"Àn." Lạc Diệc chạy lên lầu, vội vàng hướng thư phòng.

Mặt sau truyền đến nói nhỏ: "Đã có chuyện gì xảy ra, ta chưa từng thấy thiếu gia vội vàng tìm lão gia như vậy."

"Ta cũng không biết."

"Nghĩa phụ!" Lạc Diệc đẩy cửa ra, tiến vào thư phòng.

Một vị nam nhân đầu bạc trắng đang ngồi ở sau bàn làm việc, mặt sau đứng hai gã bảo tiêu. Vị này tuy đầu đã bạc trắng nhưng thân thể lại vô cùng cường tráng.

"Ngươi đã trở lại?" Thanh âm trung khí mười phần.

"Nghĩa phụ, bằng hữu của ta bị bắt cóc, ta hy vọng ngươi có thể giúp ta." Giọng nói Lạc Diệc có chút lo lắng.

"Nga?" Nam tử tóc bạc không nghĩ tới vì lý do này mà Lạc Diệc trở về.

"Ta lúc trước từng nói, rời đi nơi này, ngươi sẽ cùng nơi này hoàn toàn chặt đứt quan hệ, nếu có một ngày, ngươi trở lại, chính là tỏ vẻ ngươi nguyện ý tiếp nhận làm người thừa kế của ta."

"Ta." Lạc Diệc dừng một chút, "Ta biết, ta đồng ý tiếp nhận."

"Người kia đối với ngươi rất trọng yếu?" Ngữ khí lộ ra tò mò.

"Đúng vậy." Lạc Diệc khẽ cắn môi, "Hắn là người quan trọng nhất đối với ta."

"Hắn là nam?" Nam từ tóc bạc kinh ngạc.

"Phải"

"Ài," Nam từ thờ dài, "Không nghĩ ngươi sẽ đi lên con đường giống ta. Từ sau khi Tề thúc rời đi ta, ta không lòng dạ làm việc, ngươi có thể trở về, thật tốt quá."

Lạc Diệc cúi đầu, không nói gì.

"Ngươi đã đồng ý tiếp nhận hết tất cả thì từ giờ trở đi, ngươi chính là ‘giáo phụ’ của hắc bang New York, không còn là ‘dạy con’, xảy ra chuyện gì, ngươi có thể tự xử lý."

"Cám ơn nghĩa phụ!" Lạc Diệc rời khỏi thư phòng, chiêu tập nhân thủ, trong lòng âm thầm nói: Kim Nhật, chờ ta, ta lập tức tới cứu ngươi. Chờ ta, nhất định phải chờ ta.

Kim Nhật bị đưa đến một căn phòng như phòng VIP trong khách sạn, đồ dùng xa xỉ. Hắn là bị che mắt mang đến, chắc là đề phòng hắn nhớ đường chạy trốn.

Sau khi bỏ đi khăn bịt mắt, phản ứng đầu tiên của Kim Nhật là không thấy Thân Nhã.

"Nữ sinh kia đâu?" Kim Nhật lãnh nghiêm mặt hỏi.

"Chờ ngươi viết xong phối phương, ta tự nhiên sẽ để các ngươi gặp mặt."

"Không được, nàng không ở bên người ta, làm sao ta biết các ngươi sẽ làm gì nàng?"

"Tiểu tử, ngươi định uy hiếp ta sao?"

"Dù sao ta cũng không nhìn thấy nàng, ai biết ngươi sẽ làm gì nàng. Nếu đã không còn vũ khí uy hiếp ta, tại sao ta phải nghe lời ngươi?" Kim Nhật lạnh lùng cười.

"Ngươi, hảo, xem như ngươi lợi hại." An ca ném mạnh thuốc lá xuống đất dùng sức giẫm, "Mang người lại đây."

Chỉ chốc lát sau, Thân Nhã bị kéo dẫn vào.

"Tiểu Nhã, ngươi không sao chứ?" Kim Nhật vội vàng đi đến bên cạnh Thân Nhã.

Thân Nhã xanh mặt, lắc đầu, "Kim Nhật học trưởng ——"

Kim Nhật có chút không đành lòng nhìn nàng, nếu không phải vì mình, có thể cả đời nàng cũng sẽ không gặp loại chuyện này. Trải qua chuyện này, người bình thường không thể thừa nhận.

"Tốt lắm, hiện tại ngươi đi viết cho ta." An ca liếc mắt bọn họ một cái, "Cho ngươi ba ngày, đem phối phương viết một chữ cũng không sai cho ta, ta sẽ thả các ngươi một đường sống, nếu không."

An ca vừa nói vừa hướng cửa đi đến, trong lòng âm thầm cắn răng, tiểu tử, chờ ngươi đem phối phương viết xuống, ta sẽ hảo hảo nhắm nháp tư vị của ngươi, nhìn kia làn da tề tề nộn nộn trắng nõn, con bé kia so với ngươi không là gì, ngươi chính là tuyệt phẩm. Lần đầu tiên nhìn thấy ngươi, ta lập tức có phản ứng, nếu không phải ta đã lăn lộn nhiều năm như vậy, chắc chắn sẽ không không chế được.

"Trông coi bọn họ cẩn thận."

"Là, An ca!"

"Tiểu Nhã, ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ cứu ngươi." Kim Nhật giúp Thân Nhã ngồi lên sofa.

"Kim Nhật học trưởng, ta muốn biết chuyện gì đã xảy ra." Thân Nhã dùng đôi mắt ướt át nhìn Kim Nhật, tuy sợ hãi nhưng trong ánh mắt lại lộ ra kiên quyết, "Nếu, nếu thật sự xảy ra chuyện, ta cũng không muốn không biết gì cả."

"Tiểu Nhã, thực xin lỗi." Kim Nhật ôm Thân Nhã, "Đây vốn là chuyện của ta, không nên làm liên lụy đến ngươi."

"Không, học trưởng. Nếu có thể giúp ngươi chia sẻ một chút, ta sẽ rất cao hứng."

Kim Nhật buông Thân Nhã, đi đến cạnh cửa sổ, nhìn ra phía ngoài, chỗ này chắc là tầng hai mươi, nếu nhảy xuống không nghi ngờ gì nhất định sẽ chết.

"Tiểu Nhã, cảm ơn ngươi. Nếu làm liên lụy đến ngươi, quả thật ngươi có quyền được biết. Kỳ thật là do Du giáo sư nghiên cứu một loại thuốc, hơn nửa loại thuốc này lại thành công, nhưng nó có ảnh hưởng rất lớn, rất nhiều người muốn có được nó, ngay cả hắc đạo cũng vậy. Nguyên nhân ta là trợ thủ của giáo thụ, cho nên nếu bọn họ muốn phối phương sẽ nghĩ đến chuyện bắt ta. Mà nguyên nhân ngươi bị nắm, chắc ngươi đã biết. Bọn họ thấy ngươi ở cạnh

ta, nhằm tưởng người là bạn gái ta, nên muốn lợi dụng người bức ta đi vào khuôn khổ."

"Loại thuốc kia rất trọng yếu sao?"

"Đúng, nếu đưa cho bọn họ, có thể sẽ hại rất nhiều rất nhiều người."

"Nhưng đó không phải là thuốc sao?"

"Thủy có thể trợ thuyền, cũng có thể làm chìm thuyền!"

"Kìa, chúng ta làm sao bây giờ?" Thân Nhã thì thào, nước mắt lại chảy xuống.

"Tiểu Nhã," Kim Nhật đi đến trước mặt nàng, ngồi xuống. "Ta nhất định sẽ cứu người, người hãy tin ở ta."

"Học trưởng," Thân Nhã khóc, "Chính là, chính là ta rất sợ hãi. Cho dù người viết phương thuốc cho bọn họ, bọn họ cũng sẽ không buông tha người. Nếu người không viết cho bọn họ, bọn họ cũng sẽ không để người sống!"

Kim Nhật chấn động, không nghĩ tới Thân Nhã có thể nghĩ như vậy, nàng chẳng qua là một cô gái đơn thuần, ngăn ngừa vài ngày, lại làm cho nàng rất nhanh lớn lên.

Có lẽ hán không thể không khởi động thứ quan hệ đó.

Hiện tại Lạc Diệc đang làm gì? Chắc hẳn đang vô cùng lo lắng mình đi? Hẳn yêu hán nhất, thật may chuyện này không liên lụy đến hán, nếu không hán thật sự không dám tưởng bản thân sẽ làm gì, chỉ cần không xả đến hán, bản thân như thế nào cũng không sao cả.

"Có tin tức gì không?"

"Lạc ca, vừa có tin mới, bọn họ bị giấu ở chỗ một công xưởng bỏ hoang."

"Chúng ta lập tức xuất phát." Lạc Diệc vừa nghe. "Cho ta chuẩn bị máy bay chiến đấu, ta muốn đem nơi đó."

"Dạ" đoàn người nhanh chóng đi ra ngoài.

"Từ từ."

Lạc Diệc quay đầu, nghi hoặc nhìn nghĩa phụ.

"Người phải nhớ kỹ, còn có rất nhiều người. chờ người, chính người cũng muốn cẩn thận." Nam tử tóc bạc chậm rãi đi đến, vẻ mặt muốn nói lại thôi.

"Ta. Biết." trong lòng dâng lên một dòng nước ấm, tựa hồ bất cứ cái gì rắc rối tại khắc này đều buông xuống, hán hướng nam tử lộ ra một nụ cười, sau đó kiên định xoay người rời đi, một hàng thủ hạ lưng vũ khí, mặc quần áo tối màu, có trình tự nhanh chóng theo phía sau.

"Công việc thế nào?" An ca đi đến, mặt sau đi theo một đám thủ hạ buru hán.

"Đã viết được một chút, nhưng ta nói trước, ta không biết đầy đủ phối phương."

"Ân?" An ca mặt trầm xuống, "Tiểu tử, đừng cho là ta không thể làm gì người?"

"Ta đương nhiên biết." Kim Nhật trấn định nhìn thẳng vào ánh mắt hán, "Nhưng trong đầu ta không còn gì, kể cả người cảm phun thực tế đến, ta cũng không còn gì để nói."

"Tiểu tử", An ca tức giận, tiến lên từng bước nắm chặt cổ áo Kim Nhật, "Không cần tự mình làm khổ, thân hình bạn gái của người rất được!"

"Ha ha," Kim Nhật không chút bối rối, "Tuy ta không biết hết tất cả, nhưng ta đã đem mọi điều ta biết cho người, hơn nữa ta giúp giáo thụ lâu như vậy, có lẽ ta có thể hoàn thành, nhưng ta cần thí nghiệm một chút."

"Còn muốn chuẩn bị phòng thí nghiệm sao?" An ca đột nhiên cười, "Người cho rằng nơi này là nghiên cứu sở?"

"Đương nhiên không phải, nhưng tổ chức sau lưng người có thể chuẩn bị, không phải sao?"

"Tiểu tử, người đã biết cái gì?" An ca nguy hiểm nheo mắt lại, kéo Kim Nhật.

"Không, ta cái gì cũng không biết" Kim Nhật càng thêm bình tĩnh, hán biết hán thành công, nếu không phải sắp công khai tin tức thì hán đã kéo dài thêm

thời gian, "Ta chỉ đoán, tổ chức cần phối phương này chắc chắn có chuẩn bị phòng nghiên cứu, không phải sao?"

An ca nhìn chăm chăm ánh mắt Kim Nhật, hồi lâu mới buông Kim Nhật, "Người thực thông minh."

An ca đứng lên, dẫn thủ hạ ra khỏi phòng.

Kim Nhật nhìn An ca đi khỏi, mới nhẹ nhàng thở ra, xụi lơ trên mặt đất.

"Học trưởng?" Thân Nhã thật cẩn thận gọi.

"Ân?" Kim Nhật quay đầu.

"Người. Người không sao chứ?"

"Không có việc gì."

"Học trưởng, thật sự người sẽ đưa phối phương cho bọn hán sao?"

"A." Kim Nhật cười cười, lại thờ dài một hơi, "Trước tranh thủ một chút, chúng ta cần tìm thêm chút thời gian để cứu viện đến, không phải sao?"

"Chính là, nếu An ca giao chúng ta cho tổ chức sau lưng bọn họ, không phải việc cứu chúng ta sẽ càng thêm khó khăn sao? Hơn nữa. sẽ có người đến cứu chúng ta sao?"

"Đương nhiên, giáo thụ sẽ tới cứu chúng ta, không phải sao?" Kim Nhật kiên định nói. Kỳ thật hán biết, nếu, nếu hán nuốt viên ngọc trên vòng cổ, rất nhanh sẽ có người tới cứu hán, nhưng, đại giới là gì? Cả đời phải bồi bên người nam tử kia, lại phải trải qua cuộc sống mà hán từng tìm mọi cách thoát khỏi? Sinh mệnh cùng tự do, hán nên chọn cái nào. Trước kia, có lẽ hán sẽ nghiêng hướng sinh mệnh một chút, bởi vì hán cho rằng có sinh mệnh sẽ có thể tìm được tự do, giống như vài năm nay, không phải hán đã chiếm được sao? Nhưng mà hiện tại? Nhận thức Lạc Diệc, hán thật sự có thể trở lại bên người hán sao? Còn chưa tới thời khắc cuối cùng.

Ban đêm cô tịch, tối đen, Kim Nhật mê mang, có lẽ, hán nên may mắn, hán không bị chân chính nghiêm hình bức cung.

Bạn đang đọc truyện *Kim Nhật Kim Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Trời mưa lất phất, Lạc Diệc cùng thuộc hạ lên lút về tới quốc nội. Chuyên cơ dừng ở một sân bay nhỏ, nơi đó đã có vài chiếc phi cơ trực thăng lẳng lặng chờ.

"Thiếu chủ" mười mấy hán tử mặc màu đen tây trang đi lên.

"Hán là kêu chủ nhân." Có nam tử cười đến rất lưu manh dùng khừ tay tay phải huých vị nam nhân về mặt nghiêm túc bên cạnh.

"Kính Phong, Dạ Lan." Lạc Diệc đối hai người bọn họ gật đầu, "Kính Phong đi theo ta, Dạ Lan quay về phân bộ chuẩn bị tiếp ứng."

"Là, chủ nhân." nam nhân về mặt nghiêm túc đi đến Lạc Diệc bên người, Dạ Lan cười cười, "Chủ nhân, các người phải cẩn thận nga", lại đối Kính Phong trừng mắt, mới mang theo người đi đến chiếc xe cách đó không xa.

"Kính Phong."

"Có thuộc hạ."

"Không cần nghiêm túc như vậy," Lạc Diệc đối Kính Phong, mặt banh thật lâu cuối cùng có chút nhu hòa "Tuy ta đã tiếp nhận vị trí giáo phụ, nhưng ta hy vọng người vẫn lấy thân phận băng hữu ở bên người ta."

"Chủ nhân," Kính Phong ngẩng đầu, trong ánh mắt lóe ra một tia cảm động. "Ta biết chủ nhân sớm hay muộn sẽ tiếp nhận vị trí này, ta vẫn đối đãi thiếu chủ như chủ nhân."

"Ta biết," Lạc Diệc vỗ bả vai Kính Phong, "Chúng ta cùng nhau lớn lên, tuy ta từng nghĩ buông tha cho vị trí này, nhưng bất luận nguyên nhân gì, ta đã trở về, người cùng Dạ Lan có năng lực ở bên người ta, ta thật cao hứng. Bằng hữu hay là thuộc hạ, đều không quan hệ không phải sao? Quan trọng là ... chúng ta có năng lực kẻ vai chiến đấu."

"Là, chủ nhân." Kính Phong đứng thẳng thân thể.

"Lúc chỉ có người một nhà, vẫn là bảo ta Lạc Diệc đi." Lạc Diệc nói xong, đi hướng phi cơ, Kinh Phong đi theo, "Đi, lên phi cơ, Kinh Phong, trước nói một chút tình huống cho ta."

"Là", Kinh Phong vội vàng bắt đầu hội báo, mặt khác mọi người tự động chia làm mấy đội, đi hướng các phi cơ trực thăng khác.

"Hiện tại nơi đó thế nào?"

"Nơi đó là một công xưởng bỏ hoang, vị trí địa lý có chút rộng, không có chương ngại vật, cho nên các tay súng bắn tỉa không dễ dàng mai phục, nhưng theo kính viễn vọng từ trên nhìn xuống, con tin cũng không bị thương tổn gì."

"Vậy là tốt." Lạc Diệc thở phào nhẹ nhõm, đây là điều tối trọng yếu.

"Tra ra nguyên nhân gì không?"

"Phối phương Du giáo sư nghiên cứu."

"Ta chỉ biết!" Lạc Diệc nheo mắt. "Hai vấn đề: một, vì sao lại bắt nữ nhân kia? Hai, vì sao không bắt ta?"

"Nữ nhân kia kêu Thân Nhã, theo kết quả điều tra hần là bạn gái của Kim Nhật."

"Cái gì? Bạn gái?"

"Đúng vậy, nghe nói Kim Nhật đối vị nữ sinh này thực đặc biệt, điều này cũng là từ bạn thân của hần truyền ra."

"Không có khả năng!" Lạc Diệc bình tĩnh, nét mặt để lộ một tia táo bạo tàn nhẫn.

"Này. . . ." biểu tình của Kinh Phong có điểm đại ra, cho tới bây giờ đều chưa từng thấy trên người hần ngoài lạnh lùng còn có thể nhìn đến cảm tình mãnh liệt như vậy.

"Này không trọng yếu" Lạc Diệc cũng phát hiện biểu hiện bản thân có điểm không đúng, "Chính là bọn cướp đem nàng trở thành bạn gái Kim Nhật. Như vậy vấn đề thứ hai là gì?"

"Vấn đề này kỳ thật rất đơn giản", Kinh Phong có điểm xấu hổ, "Tuy rằng mấy năm trước người thoát ly tổ chức, nhưng vấn đề an toàn vẫn là chúng ta phụ trách."

"Ân?" Lạc Diệc quay đầu, nhìn chăm chăm Kinh Phong

"Này. Này là lão chủ nhân yêu cầu, hơn nữa. . . ." Kinh Phong cố lấy dũng khí, nhắm mắt lại, một hơi nói xong, "Ta cùng Dạ Lan cũng tự nguyện hy vọng có thể phụ trách chủ nhân an toàn, cho nên, chủ nhân an toàn đều là ta cùng Dạ Lan phụ trách, không có người thứ ba biết."

"Vậy ta cùng Kim Nhật." Lạc Diệc chặn chờ hỏi.

"Chúng ta không nhìn lên." Kinh Phong là người nghiêm túc, nhưng ở trước mặt Lạc Diệc cũng bảo trì không được bình tĩnh, "Sau khi các người vào phòng chúng ta chưa bao giờ nhìn lên, chúng ta chỉ phụ trách gác đêm ở bên ngoài."

Lạc Diệc cũng hiểu được có điểm nhiệt, "Người đối chúng ta. Ân, ta cùng Kim Nhật, ân, thấy thế nào?"

"A?" có lẽ hôm nay là ngày Kinh Phong biểu hiện ra đặc sắc nhất, đương nhiên, này cũng không thể quái hần, nhìn mà xem, đến người lạnh lùng như Lạc Diệc còn như vậy.

"Chủ nhân cùng ai cùng một chỗ chúng ta đều không có ý kiến." Kinh Phong vội vàng trả lời, sợ Lạc Diệc then quá hóa giận một phát giải quyết hần.

"Ân." Lạc Diệc rốt cục không hề nhắc lại vấn đề này, biểu tình lại khôi phục lãnh khốc.

Hai người lâm vào lặng im, kỳ thật trong lòng Kinh Phong sớm nhắc lên bảo tât, hần quyết định trở về nhất định phải cùng Dạ Lan hảo hảo thương lượng một chút phải chú ý cái gì, rõ ràng địa vị của Kim Nhật vô cùng trọng yếu. Bằng không bọn hần bị đá đến Bắc Cực chặn dè như thế nào cũng không biết, đương nhiên, Bắc Cực cũng không phải là vấn đề trọng yếu.

"Trong chốc lát một mình ta đi vào trước, các người phân ra ba tổ, một tổ từ bên cạnh đột nhập vào, một tổ sau 10 phút từ ngay mặt đi vào, cuối cùng một tổ trọng điểm phải bắt bằng được lão Đại bọn họ." Một lát sau, Lạc Diệc rốt cục đánh vỡ im lặng.

"Điều này làm sao có thể?" Kinh Phong nóng nảy, "Làm sao ta có thể để một mình người đi vào mà không có ai bảo vệ? Hơn nữa rất nguy hiểm."

"Ta phải đi vào xác định hần không có việc gì, hơn nữa hần nhìn đến ta, cũng sẽ không xằng bậy", Lạc Diệc bình tĩnh nói, "Ngoài ra còn có thể hấp dẫn lực chú ý của bọn họ, tổ một càng dễ dàng giải quyết tiêu lâu la bên ngoài."

"Chính là." Kinh Phong còn muốn nói điều gì.

"Cứ quyết định như vậy, ta dùng bộ dáng khác đi vào, càng dễ dàng mê hoặc bọn họ." Lạc Diệc vừa nói xong, cầm lấy một bộ thường phục bên cạnh thay đổi. T áo sơ mi, quần bò xúng với khuôn mặt búp bê, hình tượng đáng yêu lại xuất hiện.

Lạc Diệc đối Kinh Phong nháy mắt mấy cái, đưa lên một cái đáng yêu tươi cười, đây là lúc lãnh khốc Lạc Diệc vĩnh viễn sẽ không bao giờ làm. Đương nhiên, kỳ thật hắn cũng không phải song trọng tính cách, hai hình tượng trong một người cực kỳ giống song trọng tính cách, nhưng bất đồng ở chỗ, người có song trọng tính cách sẽ cảm thấy bọn họ là hai người độc lập, nhưng Lạc Diệc lại biết chính mình là một người, chính là cảm thấy bản thân đang diễn các vai diễn bất đồng mà thôi.

Cùng lúc đó——

"Tiểu tử" An ca đẩy cửa ra, cười hắc hắc, "Ngươi vận khí không tồi, bọn họ đã đáp ứng, xem ra ngươi có thể sống lâu một thời gian."

Kim Nhật ngẩng đầu nhìn hắn, không nói gì.

"Thật sự là đáng tiếc" An ca ngồi xổm xuống, dùng hai ngón tay nâng lên cằm Kim Nhật, "Nguyên lai còn nghĩ sau khi ngươi giao ra đồ vật, có thể cho huynh đệ chúng ta âu yếm một chút, đáng tiếc lại phải chuyển giao."

Kim Nhật bỏ qua một bên đầu, lại bị An ca kiềm chế, cầm bắt đầu súng đỏ lên.

"Yêu yêu yêu", An ca cười đến thực dâm loạn, "Thật sự là té da nộn thịt, xem ra trực tiếp đem ngươi chuyển giao có điểm lãng phí! Ngươi so với bạn gái của ngươi còn xinh đẹp hơn."

"Ngươi không sợ tổ chức sau lưng các ngươi sẽ trách cứ?" Kim Nhật cường chế bản thân trấn định.

"Hắc hắc", An ca nở nụ cười, "Ta giao người còn sống cho bọn họ là được, bọn họ có bản lĩnh từ trong miệng ngươi được đến điều bọn họ muốn hay không, cũng không liên quan chuyện của ta."

Kim Nhật nhủ mảy, lập tức bị đẩy ngã trên mặt đất, bên cạnh truyền đến tiếng cười dâm loạn của An ca cùng đám tay chân.

"Không cần." Thân Nhã hét lên.

An ca ngẩng đầu nhìn Thân Nhã, cười đến càng vui vẻ, "Tiểu mỹ nữ, đừng nóng vội, trước nhìn xem diễn, lập tức sẽ đến lượt ngươi."

An ca đi lên, nửa quỳ ở trước mặt Kim Nhật, thân thủ xé mở quần áo.

Kim Nhật chán ghét cau mày, cúi đầu ngậm vòng cổ, thật sự muốn dùng nó sao?

"Ping ——" tiếng vang thật lớn theo cửa truyền đến, mọi người nhất tề ngẩng đầu, ánh mặt trời chiếu vào, có điểm chói mắt, theo màu vàng dương quang đi vào một bóng người gầy yếu, chính tại một khắc này, Kim Nhật cảm thấy bóng dáng của hắn thật cao lớn giống như thiên sứ.

"Ngươi là ai?" An ca nhanh chóng đứng lên, mấy chục khẩu súng xoát xoát chỉ hướng hắn.

Đi vào một chút lại một chút, An ca cùng đám tay chân kinh ngạc, là một thiếu niên?

"Ta." Lạc Diệc giả bộ vô thố, "Ta tìm Kim Nhật học trưởng."

Kim Nhật nhìn chằm chằm Lạc Diệc, trên mặt rốt cục xuất hiện một tia bối rối, hắn tới làm cái gì? Ngủ gật, không biết nơi này rất nguy hiểm sao?

"Làm sao ngươi tìm được nơi này?" An ca cũng không thả lỏng.

"Ta theo dấu xe đến." Lạc Diệc vẫn là bộ dáng sợ hãi, "Nhà của ta theo nghề pháp y, đối dấu vết có chút nghiên cứu."

"Ngà nga nga." An ca rốt cục gọi lên khóe môi, "Thực là một tiểu bằng hữu dũng cảm. Ngươi tới một mình?"

"Ta. Ta chỉ là ngày hôm qua không tìm thấy học trưởng, nghe, nghe nói hắn không thấy, ở nơi nào xem xét, liền lần theo vết bánh xe trực tiếp lại đây, ngươi, các ngươi muốn làm gì học trưởng? Nếu, nếu là đòi tiền, ta có thể trả giúp hắn."

"Ha ha, tình bạn thật cao cả, tiểu sơn dương tự đưa lên môn." An ca cười châm chọc, "Các huynh đệ, hơn một đầu dê béo nga."

Đám tay chân cũng cười vui vẻ, súng chậm rãi hạ xuống.

"Tiểu Hổ."

"Dạ"

"Ra ngoài xem xét xem bên ngoài có động tĩnh gì không?"

"An ca, nhiều huynh đệ ở bên ngoài như vậy, việc gì phải lo lắng?"

"Thúi lắm!" An ca đập mông tiểu Hồ một cái, "Bảo người ra ngoài xem một chút."

Tiểu Hồ nói thầm cái gì lại không dám nói to, không tình nguyện đi ra ngoài, buồn bực bỏ lỡ chuyện phát sinh lúc sau.

Lạc Diệc trát ánh mắt, che dấu tình quang thoáng qua hiện lên trong mắt, xem ra tên An ca này cũng là người cẩn thận. Cũng là, nhiều năm lăn lộn trên giang hồ như vậy, sẽ có chút cẩn thận. Nhưng, vậy thì thế nào, ai kêu hần người nào không nhạ lại chọc tới trên đầu hần.

"Tốt lắm, người lại đây." An ca hướng hần vẫy tay, lại quay đầu phân phó thủ hạ bên người, "Trối hần lại."

Lạc Diệc chặn chờ lại gần Kim Nhật, ánh mắt không nháy nhìn chăm chăm Kim Nhật. Kim Nhật của hần! Hần nhìn Kim Nhật quần áo không chỉnh, kẻ ngốc cũng biết vừa rồi đã phát sinh chuyện gì, hần tức giận đến sắp không khống chế được, bình tĩnh, bình tĩnh, tên kia còn chưa làm gì, Kim Nhật còn không có việc gì, hần trong lòng gào thét an ủi chính mình.

Kim Nhật cũng nhìn hần, trong mắt xuất hiện bất mãn, một câu cũng không nói, gắt gao cắn chặt môi, môi lại bị giảo phá. Vừa trải qua nhục nhã lớn như vậy giờ lại bắt buộc bình tĩnh tự hỏi, Kim Nhật thật sự sắp chịu không nổi.

Kim Nhật cảm thấy đầu óc của hần đau lợi hại.

Hần tới làm gì? Hần tới làm gì? Cái tên ngu ngốc kia, cái tên ngu ngốc kia, làm sao bây giờ, hần không tìm được biện pháp gì.

Hần nhìn Lạc Diệc chậm rãi lại gần, chậm rãi lại gần hần, chính là hần không thể làm gì. Đúng, không thể làm gì, không thể nói chuyện, hần sợ chỉ cần một tiếng, thanh âm run sẽ bại lộ tâm tình hần, ngay cả một chút phản ứng kích thích cũng không thể làm, vạn nhất An ca biết Lạc Diệc đối hần rất trọng yếu, lấy hần uy hiếp hần thì sao, hần không thể cam đoan có thể bình tĩnh giống vừa rồi.

Đúng, đúng, cần phải bình tĩnh. Đúng, vòng cổ, cắn nó, cái gì cũng không thể so sánh với sinh mệnh Lạc Diệc. Hần không thể làm cho hần bị vây trong nguy hiểm dù chỉ một chút.

Kim Nhật chăm chăm nhìn Lạc Diệc tới gần, lại tới gần, "Học trưởng,"

Kim Nhật phản xạ ngẩng đầu, muốn nghe hần nói gì, lực chú ý của bọn An ca cũng bị kéo lại đây.

"Ping ——" lại một tiếng nổ.

Lạc Diệc chờ lực chú ý của bọn An ca phân tán, chính là lúc này, Lạc Diệc một cước đá xuống cánh tay phải đang cầm súng của An ca, phản thủ kiềm chế tay trái hần, tay kia thì nhanh chóng cầm khẩu súng sắp rơi xuống đất, bắn một phát vào An ca.

Một loạt động tác ở trong nháy mắt hoàn thành, khi An ca kịp phản ứng đã bị bắn vào đùi, trên đầu bị dí súng.

Bọn thủ hạ rối loạn, đều giơ lên súng.

"Buông", Lạc Diệc đỉnh đỉnh đầu An ca.

Bọn họ nhìn nhau, chậm rãi buông súng.

Lúc này, mười mấy hần tử mặc màu đen tây trang trong tay cầm súng xông vào, "Chủ nhân, toàn bộ đã giải quyết xong."

"Ân" Lạc Diệc gật gật đầu, "Trối bọn họ lại."

Lục đục lại đi vào mấy người, ba tổ đem đám người An ca trối lại.

"Người, người là ai?" An ca run rẩy kêu.

Kinh Phong đi lên trước đá hần một cước, "Nói nhiều làm gì, trong chốc lát sẽ có người nói cho người biết, mau đem tổ chức sau lưng người nói ra."

Lạc Diệc buông súng, vội xoay người đối Kim Nhật, "Kim Nhật, người không sao chứ?" Vừa nói vừa giúp hần cời trối.

Kim Nhật nhìn hần, bàn tay chậm rãi phóng lên mặt hần, môi run rẩy, "Người tên ngu ngốc này, ai bảo người tới?"

"Ta."

Kim Nhật mãnh nhào vào trong lòng Lạc Diệc, "Hoàn hảo người không có việc gì."

"Ta, ta., ta không sao, ta không sao", Lạc Diệc ngốc an ủi, tay nhẹ vỗ về lưng Kim Nhật, đột nhiên, Lạc Diệc có loại cảm giác nguy hiểm, hần vừa nhắc đầu, dư quang瞥 đến một khẩu súng đối diện Kim Nhật, hần mãnh gục hần, viên đạn theo cánh tay lướt qua, nóng rất.

Kinh Phong kích động, giơ súng lên lập tức bắn một phát, nhìn thấy người tới là tiểu Hồ, vừa bị điều ra ngoài nên may mắn lọt lưới.

"Người có sao không?" Kim Nhật vội bò dậy, kiểm tra thân thể Lạc Diệc.

"Không có việc gì, chỉ là chút phà da, không quan hệ." Lạc Diệc dờ khóc dờ cười nhìn Kim Nhật kích động.

"Đều đổ máu." Kim Nhật đau lòng nói.

Lạc Diệc nhìn Kim Nhật, trong lòng một trận âm áp, đây là được quan tâm sao? Bị người yêu quan tâm, cảm giác thực con mẹ nó hảo!

"Chúng ta đi về trước đi." Lạc Diệc kéo Kim Nhật.

Kim Nhật xoay người nhìn Thân Nhã, thấy nàng đã được cời trói, giúp nàng đứng lên.

"Tiểu Nhã, người có sao không?"

"Học trường, ta tốt lắm." Thân Nhã nhìn Kim Nhật, nhẹ giọng trả lời.

"Chúng ta về trước rồi nói sau." Lạc Diệc nhấp hé miệng, nắm chặt tay Kim Nhật.

Kim Nhật ngẩng đầu nhìn hắn, không tiếng động nở nụ cười.

Lạc Diệc trừng mắt nhìn hắn liếc mắt một cái, lại nắm chặt tay hắn, tựa hồ muốn nói cho hắn, trở về ta sẽ tính sổ với người.

Kim Nhật lại gọi lên khoe miệng, trong lòng rốt cục trầm tĩnh lại, tại nơi này căng thẳng lâu như vậy, hơi thả lỏng một chút đã lâm vào hắc ám.

"Kim Nhật." Lạc Diệc vội vàng ôm chặt hắn, thấy hắn ngất đi, vội ôm hắn đi ra bên ngoài "Lập tức đến bệnh viện."

"Là", Kinh Phong ứng thanh, vội gọi điện thoại an bài.

Bạn đang đọc truyện *Kim Nhật Kim Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Khi Kim Nhật tỉnh lại, mơ mơ màng màng thấy một mảnh trắng xóa, hắn quay đầu, nhìn thấy bên cạnh có một trương sô pha, trên sô pha ngồi một người đang nhắm mắt dưỡng thần.

Nga, là Lạc Diệc.

Tái quay đầu nhìn nhìn, nơi này là phòng bệnh. Kim Nhật ngồi dậy, hoàn hảo, chính là có chút hư nhược.

Lạc Diệc nghe được tiếng động, lập tức tỉnh lại, ngẩng đầu.

"Kim Nhật, người tỉnh?" Lạc Diệc đi đến bên giường bệnh, "Cảm giác thế nào? Khá hơn chút nào không?"

"Ta không sao." Kim Nhật cầm tay Lạc Diệc.

"Bác sĩ nói là do người mệt nhọc quá độ, tinh thần chịu kích thích mới ngất xỉu, người cần nghỉ ngơi."

"Tay người thì sao? Đã bôi được chưa?" Kim Nhật nhớ Lạc Diệc bị thương ở tay, vội kéo qua muốn nhìn một chút.

"Đã bôi." Lạc Diệc nhìn Kim Nhật, trong ánh mắt ôn nhu như muốn tràn ra nước.

"Hiện tại đang ở bệnh viện sao? Chúng ta trở về đi." Hiển nhiên, Kim Nhật không nghĩ ngơi ở bệnh viện.

"Hảo, ta đi an bài. Chúng ta về nhà." Lạc Diệc thực vừa lòng nói nhà của bọn họ, nơi nào bọn họ ở cùng nhau, nơi đó chính là nhà.

"Chủ nhân." Kinh Phong đi đến.

"Xử lý thế nào?"

"Theo những gì chúng ta tra được, kỳ thật tổ chức sau lưng An ca chỉ là một tổ chức nhỏ, ta vừa nhận được điện thoại của Dạ Lan, đã bắt được tên đứng đầu tổ chức. Về phần An ca cùng hắn chẳng qua là quan hệ hợp tác, hơn nữa Kim Nhật thiếu gia hoàn toàn không phòng bị, nên mới bị bắt."

“Còn có rất nhiều người muốn thành quả của Du giáo sư sao?”

“Tất nhiên. Bất quá chúng ta sẽ bảo vệ tốt Kim Nhật thiếu gia cùng ngài an toàn, cho đến khi thành quả của Du giáo sư giao cho quốc gia thì thôi.”

“Vậy hiện tại Du giáo sư đang ở đâu?”

“Sau khi biết Kim Nhật thiếu gia bị bắt, Du giáo sư liền lập tức liên hệ sở bảo an quốc gia. Sau khi chúng ta hành động thành công không lâu, người của sở bảo an quốc gia cũng tới nơi đó cứu người, bất quá đã chậm một bước.”

“Àn, vậy được rồi.” Lạc Diệc nghĩ nghĩ, “Đem những người chúng ta bắt được đưa cho sở bảo an quốc gia đi, cấp cho Du giáo sư chút mặt mũi. Về phần An ca, đánh gãy hai tay hắn rồi mới đưa đi, còn thủ hạ của hắn, đánh gãy một bàn tay mỗi người.”

“Là” Kinh Phong đi ra phòng bệnh.

“Lạc Diệc.” Kim Nhật ở sau lưng Lạc Diệc nhỏ giọng kêu.

“Kim Nhật, ta.” Lạc Diệc lúc này mới nhớ phải giải thích cho Kim Nhật, nhưng lại không biết nên mở miệng như thế nào, “Bọn họ, bọn họ động vào người, ta tuyệt đối không tha cho bọn họ.”

“Lạc Diệc, ta không phải ý này.” Kim Nhật xuống giường, đi tới giữ chặt tay Lạc Diệc, “Ta hiểu được ý của người, nếu người bị như vậy, ta nghĩ ta cũng sẽ hận không thể làm như người.”

Lạc Diệc nhìn Kim Nhật, nhìn không được đem hắn ôm vào lòng, “Ta sẽ không để cho người lại xảy ra chuyện.”

“Ta tin người.” Kim Nhật cũng ôm chặt Lạc Diệc, “Bất quá, có lẽ người nguyện ý đem chuyện của người nói cho ta một chút, bởi vì. Bởi vì ta phát hiện ta không biết chút gì về người.”

“Ta. Ta không muốn lừa người.”

“Ta biết, mỗi người đều có bí mật của chính mình.” đột nhiên thanh âm nói chuyện của Kim Nhật có điểm run, “Ta cũng có!”

Kim Nhật tạm dừng trong chốc lát, tiếp tục nói: “Trong khoảng thời gian chúng ta cùng một chỗ, ta đã nghĩ rất nhiều. Ta phát hiện, ta thật sự thích ở bên cạnh người, muốn cùng người cùng một chỗ. Ta không biết người nghĩ gì?”

“Ta.” Lạc Diệc vội tiếp lời, “Ta đương nhiên cũng thích cùng người cùng một chỗ.”

“Nguyên lai ta nghĩ ta có thể không tham lam, có thể cùng người cùng một chỗ nhiều một ngày lại tính một ngày.” Kim Nhật ở bên tai Lạc Diệc nhẹ giọng nói, “Nhưng sau khi ta bị bắt, ta phát hiện ta thật sự rất sợ, sợ người bị phát hiện, ta thật sự hy vọng ta có thể chết thì tốt, sẽ không liên lụy người, ta rất sợ, người biết không?”

“Ta biết, ta biết.” Lạc Diệc nhẹ nhàng hôn lên tóc Kim Nhật, an ủi.

“Giờ ta quyết định, ta quyết định đem chuyện của ta nói cho người, có lẽ người sẽ cảm thấy ta không xứng ở cạnh người, người sẽ chán ghét ta, nhưng ta vẫn quyết định nói chuyện này để cho người có cơ hội quyết định. Ta không thể giấu diếm người, nhờ đâu sau này, khi người phát hiện chân tướng, người sẽ phỉ nhổ ta, điều đó khiến ta khó chịu, so với bị giết càng khó chịu.” Kim Nhật khóc nức nở.

“Ta như thế nào có thể.” Lạc Diệc mạnh đem Kim Nhật ngẩng đầu, nhìn vào mắt hắn.

“Người đừng nói.” Kim Nhật lấy tay che mắt Lạc Diệc, “Sau khi trở về, ta sẽ nói hết cho người.”

“Ài~” Lạc Diệc thở dài, hắn biết đây là do Kim Nhật không đủ cảm giác an toàn, “Đứa ngốc, ta cũng có rất nhiều chuyện không nói với người, có lẽ người sẽ ghét bỏ ta.”

“Ta đương nhiên sẽ không.” Kim Nhật phản xạ trả lời.

“Làm sao người biết ta sẽ nói với người điều gì?”

“Ta sẽ không, sẽ không.” Kim Nhật dựa vào lòng Lạc Diệc thì thào.

“Tốt lắm” Lạc Diệc ôm chặt Kim Nhật, “Kim Nhật, buổi tối trở về chúng ta cùng thắng thức được chứ?”

“Àn.” Kim Nhật không nhắc lại nữa, cảm giác bất an tựa hồ tiêu tán một chút.

Về đến nhà, lập tức Lạc Diệc nằm lên giường.

“Mệt mỏi quá a!”

“Đi tắm rửa đi.” Kim Nhật đi qua vỗ vai hấn.

“Cùng nhau?” Lạc Diệc nhìn hấn, tà cười.

“Ngươi đi vào trước, ta giúp ngươi lấy quần áo.” Kim Nhật trầm tĩnh lại, lại biểu hiện ra bản tính thẹn thùng.

“Ta đây đi vào chờ ngươi.” Lạc Diệc trao cho Kim Nhật một nụ hôn gió, đi đến phòng tắm.

Chờ Kim Nhật đi vào mới phát hiện, trong phòng tắm đã muốn mệnh mông một mảnh sương mù, Lạc Diệc lóa thân nằm trong bồn tắm. Kim Nhật đặt quần áo sạch ở một bên, đi đến, hấn lo lắng Lạc Diệc làm vết thương dính nước.

Vừa mới tới gần Lạc Diệc, liền bị một cổ mạnh mẽ xả xuống, môi bị hai phiến ẩm áp che lại.

Kim Nhật từ chối một chút, “Chờ một chút, tay ngươi.”

“Thân ái, tay của ta không có việc gì, nhưng ta nơi này.” Lạc Diệc lời kéo tay Kim Nhật sờ soạn đi xuống, “Yếu bạo!”

Kim Nhật nhìn Lạc Diệc liếm môi dưới, cảm thấy đầu óc có điểm hồ, trong lòng dâng lên một cổ lửa, mặt xoát đỏ bừng, tay chạm phải cổ lửa nóng, không bỏ ra được.

“Kim Nhật.” Lạc Diệc để sát vào liếm môi hấn, “Giúp ta.”

Kim Nhật như bị mê hoặc, không tự chủ nhu nhu lửa nóng trên tay.

“Ấn.” Lạc Diệc rên lên một tiếng, trên mặt mê say.

Kim Nhật nhìn Lạc Diệc như vậy, bị hấp dẫn chủ động tới gần, hôn môi Lạc Diệc, xuống một chút nữa, dùng cái mũi cọ cọ cổ hấn, hơi ngẩng đầu, dùng răng nanh khẽ cắn vành tai khéo léo của Lạc Diệc.

Lạc Diệc tựa hồ càng thêm kích động, hô hấp càng ngày càng dồn dập, hấn muốn vuốt ve da thịt Kim Nhật, nhưng lại bị quần áo ngăn trở. Hấn không kiên nhẫn xé nát quần áo Kim Nhật.

Kim Nhật cười cười, chủ động nhanh chóng cởi bỏ quần áo, thân thể trần trụi ôm thất lưng Lạc Diệc. Da thịt ma sát làm hai người càng khó kiềm chế.

“Kim Nhật —— Kim Nhật ——” Lạc Diệc hô tên Kim Nhật, tay không tự chủ vôn về mông Kim Nhật.

Tựa hồ Kim Nhật không nghĩ lập tức thỏa mãn Lạc Diệc, thân mình trầm xuống, hàm trụ viên ô mai đỏ tươi mê người nổi lên trước ngực Lạc Diệc, thoáng cắn một phát.

“Kim Nhật, đừng giằng vò ta ——” thanh âm Lạc Diệc khàn khàn.

Kim Nhật hướng Lạc Diệc quyến rũ nở nụ cười, ở trong màn sương trắng như một yêu tinh mị hoặc chúng sinh.

Vòi hoa sen còn đang phun nước ấm, sương mù còn đang lan tràn cả phòng tắm, độ ẩm phòng tắm còn đang bay lên.

Đêm, còn rất dài ——

Thời điểm ngày hôm sau tỉnh lại đã là buổi chiều, Kim Nhật ảo não nghĩ hôm qua còn chuẩn bị cùng Lạc Diệc thăng thần sự tình trước kia, chuyện đó đối với hấn kỳ thật rất trọng yếu, chính là, hai người liền lập tức lại cút sán đàn, kết quả cái gì cũng không để ý.

Nhưng mặc kệ thế nào, nếu đã trở lại, vẫn là nên đến trường nhìn xem, Trầm Phi còn không biết đang lo lắng thế nào đâu, bất quá chắc Lạc Diệc đã báo cho hấn, có thể bọn họ đang chiếu cố Thân Nhã.

Quay đầu, nhìn thấy Lạc Diệc cũng chậm rãi mở mắt, “Sớm ——” Lạc Diệc thấu lại hôn một cái sớm an hôn.

“Đã không còn sớm” Kim Nhật cười ha ha, giờ đều đã là chiều.

“A ——” Lạc Diệc cũng cười, ngồi dậy.

“Hiện tại chúng ta có nên đến trường không, Du giáo sư còn không biết thế nào, ta cũng không yên tâm”

“Được rồi.” Hai người lưu loát ngồi xuống, mặc quần áo.

“Ngươi có khỏe không?” Lạc Diệc nhìn Kim Nhật đỡ thất lưng.

Kim Nhật liếc Lạc Diệc một cái, không nói gì.

Lạc Diệc cười ha ha.

Nhà trọ của Du giáo sư——

“Giáo sư.” Kim Nhật đi lên, thấy Du giáo sư đang ngồi ở trên sofa.

Du giáo sư ngẩng đầu, “Kim Nhật, ngươi đã trở lại?” Du giáo sư mạnh đứng lên, “Ngươi, ngươi. . . . Ta, thực xin lỗi. . . .”

“Giáo sư, đừng nói như vậy, đây là ngoài ý muốn.” Kim Nhật đi đến, đỡ khuỷu tay Du giáo sư, “Hiện tại không phải ta không có việc gì sao?”

“Hoàn hảo ngươi không có việc gì.” Du giáo sư kích động vỗ tay Kim Nhật.

“Đã là quá khứ.” Kim Nhật quay đầu đối Lạc Diệc cười cười, “Hiện tại thành quả nghiên cứu của ngươi thế nào?”

“Ta đã trình lên viện nghiên cứu quốc gia”, nhắc tới nghiên cứu, Du giáo sư rốt cục lấy lại bình tĩnh, “Nhưng chuyện này còn phải chờ một thời gian, ta sẽ xin phép độc quyền, sau này quốc gia có thể công khai ở một trình độ nhất định, kế tiếp chúng ta sẽ an toàn. Chuyện này có thể mất hơn một tháng, nhưng bù lại chúng ta được đảm bảo an toàn. Không biết chuyện nghiên cứu của chúng ta là do ai tiết lộ, sở bảo an khẳng định sẽ tra rõ chuyện này, nhưng mà trong vòng một tháng sau, ngươi cùng Lạc Diệc nhất định phải cẩn thận, người của sở bảo an sẽ xếp người đến bảo hộ chúng ta.”

“Tốt.” Kim Nhật nghĩ, cũng không từ chối, dù sao cũng chỉ hơn một tháng. Tuy biết Lạc Diệc có người bảo hộ, nhưng nhiều người bảo vệ, nguy hiểm sẽ ít đi một chút, bất luận đối với Lạc Diệc hay hẳn, đều có ưu đãi không phải sao?

“Ta cũng yên tâm chút.” Du giáo sư mỉm cười nhìn bọn họ, “Lạc Diệc, cũng cảm ơn ngươi, không có các ngươi hỗ trợ, nghiên cứu sẽ không thuận lợi như vậy.”

“Giáo sư, đây là vinh hạnh của chúng ta.” Lạc Diệc cười đối Du giáo sư gật đầu.

Please come bar ——

“Kim Nhật, ngươi rốt cục đã trở lại?” Trầm Phi nhìn thấy Kim Nhật đi vào Please come bar hỏi, từ sau quầy đi ra, “Ngươi không sao chứ? Làm chúng ta lo lắng gần chết.”

“Ta không sao.” Kim Nhật nhìn bằng hữu trước mặt, có chút cảm động, “Ngươi đi xem Thân Nhã chưa, nàng không sao chứ?”

“Lúc tiểu tử Lạc Diệc thông báo cho ta, tiểu Tinh biết được lo lắng phát khiếp, đã sớm đuổi qua, bây giờ còn ở đang bồi ở nhà Thân Nhã.”

“Đó là tai họa gió bay, là ta liên lụy Thân Nhã. Nàng không có việc gì là tốt rồi.” Kim Nhật có điểm áy náy nói.

“Ai, đừng như vậy.” Trầm Phi trừng mắt Kim Nhật, “Cùng chung hoạn nạn thôi, người ta cầu còn không kịp!”

Kim Nhật cúi đầu, lần này không phải do thẹn thùng, tuy còn chưa cùng Lạc Diệc thẳng thắn, không biết hẳn có thể nhận hay không, nhưng hiện tại hẳn không muốn gạt bằng hữu tốt nhất của mình, có lẽ Trầm Phi sẽ chán ghét rồi đi hẳn, nhưng thà một lần đau còn hơn đau dai dẳng.

“Trầm Phi, có chuyện ta nghĩ nói với ngươi.”

“Chuyện gì? Có chuyện gì cứ nói ra, ta có thể giúp nhất định sẽ giúp!” Trầm Phi cười hi hi ôm cánh tay Kim Nhật, “Có phải ngươi muốn nhờ ta giúp ngươi truy tiểu Nhã?”

“Àn. . . . Chúng ta đi vào trong nói.” Kim Nhật đẩy Trầm Phi vào phòng nghỉ.

“Ngươi bí mật như vậy làm gì, đừng thẹn thùng!”

“Trầm Phi!” Kim Nhật có chút khẩn trương nhìn Trầm Phi.

“Sao ngươi nghiêm túc vậy?”

“Nếu ta nói, ta, àn. . . .”

“Àn? Nói mau, nói mau, đừng dông dài.” Trầm Phi sốt ruột, “Hay ngươi muốn mượn tiền ta?”

“Ai ——” Kim Nhật thật vất vả toàn tâm toàn ý dừng khí lại bay hết.

“Hào hảo hảo, ta không quấy rầy ngươi, ngươi nói đi.” Trầm Phi vội vàng đỡ tay Kim Nhật.

“Ta thích nam nhân.” Thanh âm không chút cảm tình giống niệm kinh.

“Cái gì?” Trầm Phi nghĩ mình nghe lầm, có lẽ chính là không tin điều hắn nói?

“Ta nói, ta không thích nữ nhân, ta thích nam nhân.” Tựa hồ sau khi nói qua một lần, liền tự nhiên hơn.

Miệng Trầm Phi mở lớn, cả người đại ra.

Kim Nhật cũng trầm mặc, chờ đợi hắn buông phán quyết.

“Người nói người thích nam nhân?”

“Đúng vậy.”

“Người không thích nữ nhân?”

“Đúng vậy.”

“Chính là, tiểu Nhã nàng nói.”

“Mặc kệ nàng nói cái gì, ta chưa nói qua ta thích nàng. Lúc chúng ta bị trói, mọi điều ta làm đều là vì ta cảm thấy ta liên lụy nàng, nên không thể để nàng bị thương tổn, chỉ là áy náy mà không phải ta có cảm tình với nàng.” Kim Nhật nghiêm túc nói.

Trầm Phi nhìn hắn, ngây người trong chốc lát, “Kim Nhật, người xác định? Có lẽ người chỉ là ảo giác?”

“Không phải, kỳ thật từ lâu ta đã sớm biết tính hướng của ta, không phải do chuyện này.”

“Kia.” Trầm Phi có điểm lấp bắp, “Kim Nhật, ta vừa rồi chính là có chút khó tin trong khoảng thời gian ngắn, cũng không phải phản đối hoặc không tiếp thu.”

“Ta hiểu được.” Kim Nhật nhìn Trầm Phi, có điểm kích động, bằng hữu duy nhất cũng không ghét hắn. Tuy hắn đã chuẩn bị tốt đề phòng chuyện xấu nhất xảy ra.

“Kim Nhật,” Trầm Phi đã thoát ra khỏi khiếp sợ, “Bất luận người thích nam hay nữ, đều là chuyện tư của người không phải sao? Điểm này không thể ảnh hưởng tình bằng hữu của chúng ta.”

“Cám ơn!”

“Ha ha, ngốc ẹ!” Trầm Phi ôm bả vai Kim Nhật, đi ra phòng nghỉ, “‘Trần tọa chi bảo’ của chúng ta đã trở lại, sinh ý lại dồi dào.”

Bạn đang đọc truyện *Kim Nhật Kim Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

“Thơm quá ——” Lạc Diệc đi vào phòng bếp, một tay ôm sau lưng Kim Nhật, tay kia luồn xuống nách trộm một miếng thịt trên đĩa.

Kim Nhật buồn cười vỗ cái tay không an phận của hắn, “Chút nữa là tới giờ cơm! Người đầu lớn tướng, còn trộm ăn vụng?”

Lạc Diệc một bên chạy nhanh đem thịt bỏ vào trong miệng, một bên nhỏ giọng la hét: “Hảo ngoan, tay đều bị chụp đỏ ——”

Kim Nhật vừa bực mình vừa buồn cười đem bát dưa đưa cho hắn, “Người đi ra ngoài trước, một chút là có thể ăn cơm.”

Lạc Diệc cầm bát dưa ra khỏi phòng bếp, Kim Nhật nhìn bóng dáng hắn, cười cười, chuẩn bị mang cơm ra.

Lúc này, truyền đến chuông cửa, Kim Nhật còn không có phản ứng lại, chợt nghe thấy Lạc Diệc kêu, “Kim Nhật, có người tìm người ——”

A? Tìm ta, như thế nào có thể? Kim Nhật buồn bực, đi hướng cửa.

Lạc Diệc đứng bên cạnh cửa, cửa đang mở, ngoài cửa đứng hai vị nam tử mặc màu đen tây trang. Kim Nhật nghi hoặc nhìn họ, hắn không biết hai người này.

“Ta là Kim Nhật, xin hỏi có chuyện gì sao?” Kim Nhật nghi hoặc hỏi.

Hai nam tử tách ra hai bên, một vị nam tử đi đến, hần mặc quần áo bình thường, quần áo cực có thương thức, đồ tươi phụ trợ diện mạo cực kỳ suát chúng của hần.

Kim Nhật mặt xoát trắng, lui ra phía sau từng bước, cái gì cũng không nói nên lời.

Lạc Diệc vội vàng đỡ thắt lưng hần, đem hần ôm vào trong ngực, ánh mắt sắc bén nhìn bọn họ: “Các ngươi là ai?”

“Đừng khẩn trương, đừng khẩn trương.” Hồng y nam tử cười đến thực quyến rũ, “Ta không có ác ý. Không mời ta vào nói chuyện sao.”

Lạc Diệc không trả lời, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm ba người bọn hần, trên chân đã dọn ra tư thế tiến công.

Nhưng Kim Nhật trầm mặc một lúc, giữ chặt tay Lạc Diệc, tránh ra, “Vào đi.”

Lạc Diệc tất nhiên sẽ không làm trái quyết định của Kim Nhật, lúc này mới tránh ra.

Chờ hồng y nam tử ngồi trên sô pha trong phòng khách, chắc hần hai vị nam tử mặc màu đen tây trang là bảo tiêu, chỉ thấy bọn hần không ngồi mà đứng sau sô pha.

Kim Nhật lời kéo tay Lạc Diệc, vẫn không buông, nắm thật chắc, Lạc Diệc cũng phản thủ cầm tay hần, tựa hồ đang an ủi.

Kim Nhật lời kéo Lạc Diệc, đi đến bên sô pha, nhưng không ngồi xuống.

“Lạc Diệc, hần là phụ thân ta, Kim Thần!” Kim Nhật nói với Lạc Diệc.

“Cái gì, phụ thân?” Lạc Diệc có chút không thể tin nhìn Kim Nhật, lại nhìn Kim Thần, khuôn mặt hai người có chút giống, nhưng nhìn thế nào Kim Thần nhiều nhất cũng chỉ là ca ca Kim Nhật.

“Úc, xin chào!” Lạc Diệc tiến lên, vươn tay cầm tay Kim Thần, vốn định gọi một tiếng bá phụ, nhưng nhìn diện mạo hồng y nam tử, thế nào cũng không nói được.

“Xin chào!” Kim Thần cũng cầm tay Lạc Diệc, “Cảm ơn ngươi trong thời gian qua đã chiếu cố Kim Nhật.”

“Hần là.” Lạc Diệc thản nhiên đáp.

“Lạc tiên sinh, về chuyện ngươi cùng Kim Nhật, ta đã biết.” Kim Thần tiến nhập chủ đề.

“Chuyện này không liên quan Lạc Diệc.” mặt Kim Nhật vẫn tái nhợt, lúc này tựa hồ càng thêm trắng.

“Kim Nhật, đừng lo lắng, Lạc tiên sinh muốn cùng ngươi cùng một chỗ, nên chuẩn bị trả giá, không phải sao?” Kim Thần có chút trêu tức.

“Không phải lúc trước ngươi nói ngươi buông tha cho ta sao?” Kim Nhật đã có điểm hồng mắt, bụm mặt vô lực ngồi ở trên sô pha bên cạnh.

Lạc Diệc vội tiến lên ôm hần, cũng nhìn về phía Kim Thần, biểu tình không hề hữu hảo giống vừa rồi, “Các ngươi có mục đích gì?”

“Ta nói, ta không có ác ý.” Kim Thần giờ hai tay lên.

Hần lại nhìn về phía Kim Nhật, “Lúc trước ta nói ta buông tha cho ngươi, nhưng không nói sau khi ngươi rời đi có thể tìm người khác!”

Kim Nhật khăn trương đến độ run rẩy, “Đừng, đừng nói nữa.”

Hần không biết Lạc Diệc sẽ có phản ứng gì, hần là người thông minh, nhất định sẽ nghe ra ý tứ của hần? Mấy ngày này hần vẫn muốn cùng Lạc Diệc thẳng thắn, chính là hần rất tham lam, trong lòng nói với chính mình, nhiều một ngày, liền nhiều một ngày, nhưng không nghĩ tới phụ thân sẽ đến đây, tội ác lớn nhất của hần sẽ bại lộ trước mặt Lạc Diệc một cách trắng trợn tàn nhẫn nhất.

Hần cùng với Kim Thần, đúng vậy, chính là phụ thân hần, kỳ thật trước kia vẫn đều là quan hệ tình nhân.

Đúng vậy, hần cùng phụ thân hần, bọn họ, là loạn luân!

Quan hệ xấu xí tà ác nhất, hần nghĩ rốt cục đã chạy thoát, có thể bắt đầu một lần nữa, chính là, lại ở bên cạnh người hần yêu nhất, bằng phương thức tàn nhẫn nhất, bị vạch trần vết sẹo chảy máu đâm đũa.

“Nga?” Kim Thần thoáng kinh ngạc, “Ngươi còn chưa nói cho hần?”

Kim Nhật run rẩy, càng thêm mai chính mình vào sô pha.

“Bất luận hần muốn nói cho ta cái gì, ta cũng không để ý.” Lạc Diệc đã đoán được quan hệ của bọn họ, nhìn bộ dáng này của Kim Nhật, hần rốt cục hiểu được vì cái gì Kim Nhật vẫn đều nói nếu hần biết hần nhất định sẽ rời xa hần. Hần cảm thấy cực kỳ đau lòng, tình yêu đồng tính vốn liền phi thường gian khổ, cần gì phải để ý người khác sẽ nghĩ cái gì? Hần để ý chỉ là hiện tại Kim Nhật yêu hần, Lạc Diệc, mà không phải những người khác.

“A?” Kim Nhật mạnh ngẩng đầu, lẳng lẳng nhìn Lạc Diệc, nước mắt tràn ra lưu lại vệt nước loang lổ trên khuôn mặt nhỏ nhắn.

Lạc Diệc vừa buồn cười lại đau lòng, rút ra khăn tay trên bàn, nhẹ nhàng lau khô mặt Kim Nhật, “Có phải ngươi muốn nói cho ta điều đó? Ngốc nghếch, vì sao phải lo lắng như vậy? Ta yêu ngươi, bởi vì ngươi là ngươi, hiện tại người ngươi yêu là ta, không phải sao? Về phần quá khứ, ta mặc dù không có cơ hội tham dự, nhưng quá khứ đều là quá khứ, chúng ta là muốn hướng tới tương lai!”

“Là, phải” Kim Nhật vừa khóc vừa đem đầu nhào vào lòng Lạc Diệc, hẳn đã rồi rắm chuyện này lâu lắm, hiện tại trải qua, có cảm giác vừa thoát nạn một kiếp, khóc không bao lâu, liều trầm ngủ trong lòng Lạc Diệc.

Kim Thần nhìn hai người bọn họ, biểu tình cũng nghiêm túc lên, không hề giống vừa rồi, “Lạc tiên sinh, chúng ta cần nói chuyện.”

“Được.” Lạc Diệc nhẹ nhàng ôm Kim Nhật, “Ta đưa hẳn vào phòng trước.”

Kim Thần gật đầu, không nói gì, Lạc Diệc đưa Kim Nhật về phòng rồi đi ra.

“Vị tiên sinh này, ngươi có yêu cầu gì cứ việc nói thẳng.” Kim Nhật ngồi xuống.

“Ân.” Kim Thần nghiêng ngả, tựa hồ lo lắng nên sắp xếp ngôn ngữ như thế nào, “Kim Nhật là con trai ta, trước kia cũng là ân, một trong những vị tình nhân của ta.”

Lạc Diệc ngẩng đầu trừng hẳn, không đánh gãy lời hẳn.

“Ta là song tính luyến, có rất nhiều tình nhân, cho nên tư sinh tử cũng không ít, Kim Nhật chính là một trong số đó. Ban đầu ta cũng không biết Kim Nhật là con ta, một lần ở quán bar ngẫu nhiên gặp hẳn, liền mang hẳn về, đương nhiên, khi đó ta vẫn không biết hẳn là con ta. Chúng ta làm tình nhân một thời gian, thẳng đến có một ngày, ta gặp mẫu thân hẳn. Đương nhiên, ta cũng không nhớ rõ mẫu thân hẳn, nàng bắt quá cũng chỉ từng là một trong các tình nhân của ta, ta cũng không biết nàng sinh con, tất cả chỉ là do nàng trả thù. Nàng yêu cầu Kim Nhật đi quyến rũ ta, cố ý làm ta ‘ngẫu ngộ’ hẳn ở quán bar. Ở thời khắc cuối cùng, nói cho ta biết ta cùng Kim Nhật là phụ tử. Nàng cho rằng như vậy không những có thể trả thù ta, còn có thể thương tổn Kim Nhật, đây cũng là một loại trả thù khác, ai bảo Kim Nhật là con ta.” Kim Thần thở dài một hơi.

“Sau khi Kim Nhật biết chuyện này, hẳn không thể tiếp thu cảm tình vụn vụn như vậy, sau khi mẫu thân hẳn trả thù, liền điên cuồng chạy trốn, ta chỉ cho rằng khi đó tinh thần nàng không tốt, không nghĩ đến nàng lại xảy ra tai nạn qua đời. Kim Nhật bị song trọng đá kích, cả người sắp hỏng mất, chờ tang sự mẫu thân hẳn xong, liền kiên trì rời khỏi.”

“Ta sợ hẳn một người sẽ xảy ra chuyện, liền nói với hẳn, mẫu thân hẳn làm chuyện như vậy với ta, hẳn cũng là đồng lõa, ta sẽ không khinh địch buông tha hẳn, cường chế giữ hẳn lại.”

“Hẳn dù sao cũng là con ta, hơn nữa chúng ta cũng là tình nhân một thời gian, phát sinh chuyện như vậy, ta lại phát hiện ta thật sự yêu hẳn. Nhưng ta biết tính hẳn, hẳn rất sạch sẽ, có thể nhận tình cảm đồng tính, nhưng không thể nhận tình cảm đồng tính trong phụ tử.”

“Ta lấy cớ lưu hẳn lại, an bài tại một trang biệt thự, lại an bài một bác sĩ tâm lý. Trải qua hai năm trị liệu, Kim Nhật mới cơ bản xem như khôi phục khỏe mạnh. Ta nghe bác sĩ tâm lý đề nghị, quyết định buông tha hẳn, nếu lưu hẳn lại bên người, dòng máu trong người chính là vấn đề mấu chốt, chuyện này không thể giải quyết được.”

“Ta trả hẳn tự do, nhưng cũng cho hẳn một vòng cổ, bên trong có chức năng định vị, hơn nữa chỉ cần hẳn cắn phá hủy, ta sẽ biết hẳn xảy ra chuyện, sẽ đi cứu hẳn. Chính là, khi ta biết đoạn thời gian trước hẳn thiếu chút nữa gặp chuyện nhưng không cắn nát vòng cổ, ta thực sinh khí. Hẳn cắn bản là không nghĩ quay về bên người ta, kể cả phải chết! Nói như thế nào, ta cũng là phụ thân hẳn. Ta cho người điều tra hẳn, biết chuyện của các ngươi, lần này đến đây, ta chỉ muốn xem ngươi là dạng người gì, có đáng giá để ta phó thác hẳn cho ngươi không.” Kim Thần nhìn Lạc Diệc, nở nụ cười.

“Ta thật cao hứng, ngươi, không tồi. Bối cảnh của ngươi ta cũng hiểu biết chút ít, ban đầu ta lo lắng ngươi chỉ là vui đùa, nhưng biểu hiện vừa rồi của ngươi, ta biết ngươi là thật tâm. Ta đã gặp nhiều người, thật thật giả giả không ai có thể lừa gạt ta. Ngươi, không tồi, ta có thể an tâm đem Kim Nhật giao cho ngươi.”

“Cám ơn!” Lạc Diệc rốt cục bật cười, “Xin ngài yên tâm, có ta ở đây Kim Nhật một chút ủy khuất cũng sẽ không phải chịu.”

“Ta tin ngươi!” Kim Thần đứng lên, nắm tay Lạc Diệc, mang theo bảo tiêu ly khai.

Lạc Diệc trở lại phòng, Kim Nhật còn đang ngủ, hẳn cũng nằm lên giường, nhẹ nhàng hôn môi Kim Nhật, cũng chìm vào giấc ngủ.

Lúc tỉnh lại, trời đã tối. Lạc Diệc mở mắt, phát hiện Kim Nhật đang nhìn hẳn.

Lạc Diệc phản thủ ôm Kim Nhật, “Tỉnh?”

“Ân.” Kim Nhật nhìn Lạc Diệc, “Lạc Diệc, ta , chuyện của ta, phụ thân đều nói cho ngươi?”

“Đúng.”

“Ngươi, ngươi không biết ta. Ta thực bản sao?” Kim Nhật nói xong vùi đầu vào chăn, “Ta cùng phụ thân ta.”

“Ngốc!” Lạc Diệc đem mặt Kim Nhật nâng lên, “Kim Nhật, ngươi hãy nghe ta nói, đồng tính luyến ái vốn không phải xã hội kỳ thị, rất nhiều người cũng không có biện pháp nhận, bởi vì nó là tình yêu phát sinh giữa nam nhân cùng nam nhân. Tình cảm của ngươi cùng phụ thân ngươi cũng như thế, hai người hấp dẫn nhau, yêu nhau, vốn không cần để ý cái nhìn của người khác.”

“Nhưng mà, vốn là vì mẫu thân ta mới tiếp cận hắn, ta, ta không phải bởi vì thích hắn mới tiếp cận hắn. Tuy khi đó ta cũng không biết hắn là cha ta.”

“Chính là, sau đó ngươi thích hắn, không phải sao? Bằng không sau khi ngươi biết hắn là phụ thân ngươi cũng sẽ không hổng mắt như vậy.”

Kim Nhật gật đầu.

“Thì phải là, tình yêu của hai người, không có gì là bản hay không bản. Chính là tình yêu đơn thuần.” Lạc Diệc ôm Kim Nhật, hôn trán hắn, “Đương nhiên, ta hy vọng hiện tại ngươi sẽ càng yêu ta nhiều hơn.”

“Ta yêu ngươi.” Kim Nhật gắt gao ôm Lạc Diệc, nước mắt hạnh phúc chảy xuống.

“Ta cũng yêu ngươi!” Lạc Diệc phản thủ ôm hắn, tình yêu ấm áp lan tràn đầy căn phòng.

Bạn đang đọc truyện *Kim Nhật Kim Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.